ARMAMENTARIUM ECCLESIASTICUM

complectens

Arma ſpiritualia fortiſſima ad inſultus diabolicos eliden-dos, & feliciter ſuperandos:

Ad

Utilitatem omnium animarum Pa-ſtorum, ſedulò ex ipſo S. Evangelii fonte, SS. Patribus, & probatiſſimis Autho-ribus collecta

à

P. Fr. Ubaldo Stoiber, Ord. Min. S. Patris Franciſci reformat. p. t. SS. Theo-logiæ Lectore ordinario in Conventu & ſtudio Friſingenſi.

Pars Secunda

Materiam de maleficiis curandis, & domibus, aliisque locis à ſpectris infeſtatis, expurgan-dis, continens.

Editio Quarta.

Cum Facultate Superiorum.

Pedeponti,
Sumptibus Joannis Gaſtl, Bibliopolæ.
ANNO M. DCC LVII.

Fratres: confortamini in Domino & in potentia virtutis ejus. Induite vos armaturam DEI, ut possitis stare adversùs insidias diaboli; quoniam non est nobis colluctatio adversùs carnem & sanguinem, sed adversùs principes & potestates, adversùs mundi rectores tenebrarum harum; contra spiritualia nequitiæ in cœlestibus: propterea accipite armaturam DEI, ut possitis resistere in die malo, & in omnibus perfecti stare. Ad Ephes. cap. 6. v. 12.

Ad Lectorem.

ABsoluta tandem superno opitulante Numine prima Armamentarii parte de energumenis liberandis tractante, recto ordie ad maleficiatos curandos, & domos, aliáque loca à spectris infestata, expurganda progredior. Verùm duo sunt, quæ benevolum Lectorem præmonitum velim; videlicet *primò*, alteram hujus Armamentarii partem necessariò præsupponere notitiam partis prioris, ita, ut ibidem dicta fermè singula huc applicari non tantùm possint, sed debeant. Eædem quippe virtutes, eædémque dispositiones necessariæ sunt sive in curando energumeno, sive maleficiato. *Alterum* est, ne quisquam falsa ducatur opinione, me studiosè multis congerendis speculationibus intentum: solam quæro praxin, solam proximi utilitatem: nec quidquam inseram, quod non directè, vel indirectè praxin sapiat, atque proximi utilitatem respiciat. Tu verò

 opti-

optime Exorciſta, cùm videris dæmones tamquam leones circumeuntes, quærentes, quem devorent, præliâre prælium Domini: exclama cum cæleſti Archiſtratego Michaële: ***quis ut DEUS?*** ſicut prælium magnum fuit in cœlo exortum, ſic inter te & dæmones magnum exoriatur prælium: exere gladium poteſtatis tibi divinitùs traditæ, & prævalebis omnibus: pro virili dimica, neque locus eorum ampliùs invenietur in hominibus ad imaginem DEI creatis, & ſanguine pretioſo JEſu Chriſti redemptis, neque in pecoribus, nec in domibus, aliísve locis ad hominum utilitatem productis. Fruere, & vale.

ELENCHUS

Capitum, & Quæstionum.

Partis Secundæ.

Caput primum.

De maleficiorum essentia, causis, & effectibus.

Q. 1. De maleficiis in genere & in specie? fol. 1.

Q. 2. Quid, & quotuplex sit fascinatio, ac quomodo fiat? 13.

Q. 3. De maleficio venenario. 16.

Q. 4. De aliis adhuc maleficii speciebus. 20.

Q. 5. An detur, & quid sit maleficium, perperpetuum, quid temporaneum? 31.

Caput ſecundum.

De curatione diabolica maleficiorum.

Q. 1. An liceat maleficium tollere per aliud maleficium? 34.

Q. 2. An liceat curare maleficia per vana, & inutilia? 41.

Q. 3. Ex quibus ſignis deſumi poſſit, media, per quæ tollitur maleficium, eſſe licita, vel illicita, & ſuperſtitioſa? 43.

Q. 4. Quænam in particulari ſint potiſſimæ curationes ſuperſtitioſæ? 46.

Caput tertium.

De curatione naturali maleficiorum.

Q. 1. An ſenſibilia, & purè naturalia habeant vim directè ſublativam, & ſanativam maleficiorum? 70.

Q. 2. An ſenſibilia non habeant vim ſaltem

tem indirectam, vel etiam intentionalem pellendi dæmones, ac curandi maleficia? 76.

Caput quartum.

De curatione morali maleficiorum.

Q. 1. Quid & quotuplex ſit curatio moralis maleficiorum? 85,

Q. 2. An liceat maleficii ſigna deſtruere, ut dæmon nocere deſinat? 87.

Q. 3. An neceſſarium, vel utile ſit perquirere maleficii ſigna? 91.

Q. 4. An liceat ponere ſigna, quibûs poſitis expirat, vel deſtruitur pactum dæmoniacum? 98.

Q. 5. Quomodo maleficia ſingula ſint per Exorciſmos deſtruenda, & curanda? 101.

Modus deſtruendi maleficium infantium ac parvulorum. 106.

Modus parvulos à maleficiis præservandi. 111.

Modus destruendi maleficium in matrimonio factum. 114.

Modus Conjuges à maleficio præservandi. 121.

Modus destruendi maleficium abortûs, difficilis partûs, lactis exsiccationis &c. 121.

Modus tollendi maleficium impedimenti butirizationis, 124.

Modus tollendi maleficium frumenti aversionis. 127.

Modus curandi maleficium diversorum morborum. 130.

Modus cutandi maleficium taciturnitatis, præsertim in stygibus & sagis à Judice torruræ subjectis. 134.

Modus procedendi cum sagis & maleficis cum dæmone pactum habentibus, sed pœnitentibus. 139.

Modus maleficos pœnitentes præservandi. 147.

Modus procedendi cum illis, qui datô chirographô ad certum tempus se dæmoni obligârunt. 148.

Modus animalia bruta à maleficiis liberandi. 155.

Modus destruendi maleficia pluviarum, grandinum à dæmone excitatatarum. 159.

Q. 6. Quomodo maleficia singula sint per res ab Ecclesia benedictas destruenda, & curanda? 166.

Pro forma Balnei. 169.
Pro forma olei, seu unguenti. 170.
Pro forma fumigationis. 172.

Caput quintum.

De Spectris.

Q. 1. An dentur, & quid sint spectra? 174.

Q. 2. Quænam ſpectra frequentiùs, quibus potiſſimùm hominibus, & quibus in locis appareant? 182

Q. 3. Quænam ſint ſigna dignoſcendi ſpectra diabolica ab Angelis bonis? 186.

Q. 4. Quænam ſint ſigna diſtinguendi ſpectra diabolica ab animabus purgandis? 190.

Q. 5. Quænam ſint ſigna diſtinguendi ſpectra diabolica à magicis, & animabus damnatis? 193.

Caput ſextum.

De modis ſpectra pellendi.

Q. 1. Quomodo ſpectra diabolica ex domibus, aliiſque locis poteſtate exorciſtica ſint pellenda & ejicienda? 197.

Q. 2. De aliis veris modis & remediis pellendi ſpectra diabolica, 213.

Q. 3. Quomodo domus ſemel liberata imposterum à moleſtiis diabolicis præſervanda? 216.

Q. 4. Quomodo ſpectra magica, ſeu homines malefici, tam homines, quàm habitationes hominum moleſtantes, ſint averruncanda? 217.

Q. 5. De aliis modis ſpectra pellendi paſſim ab aliquibus uſitatis. 222.

Q. 6. Quomodo ſpectra animarum damnatarum ſint ex domibus, aliisve locis expellenda? 230.

Q. 7. Quo modo, quibusve mediis animæ piacularibus flammis detentæ liberentur? 232.

Q. 8. Quomodo dæmones annulo, vitro, alicei vaſculo incluſi, ſine tractandi? 238.

Appendix variarum Benedictionum. 244.

Documenta quædam, & inſtructio, quomodo Bene-

Benedictiones faciendæ, & adhibendæ. Ibidem.

Additio certarum figurarum in Diœcesi Frisingensi per generale mandatum prohibitarum. 289.

CAPUT Primum.

De maleficiorun essentia, causis, & effectibus.

Quæstio I.

De maleficiis in genere, & in specie.

ADvert. Nullum esse ambigendi locum, quin vera dentur maleficia: quòdsi enim quis eorum existentiam negare vellet, tam sacris litteris, quàm juris utriusque sanctionibus, Historicis, Theologis, Medicis, communi omnium hominum consensu, imò ipsâ etiam experientiâ quotidianâ facilè temeritatis & falsitatis convinci posset. Nec tamen facilè credendum, quemquam esse maleficiô infectum, nisi signa certa, vel probabilia saltem id suadeant: de quibus abundè dictum p. 1. hujus Armamentarii cap. 2. q. 6. Unde directè ad quæstionem deveniendo

Dico 1. Maleficium bene describitur dicendo quòd sit *magiæ species, quâ quis ope dæmonis alteri damnum parat.* Ita P. Delrio disq. mag. lib. 3. p. 1. q. 1. mox ab init. Dicitur N. 1.

1. *ma-*

1. magiæ species,nam magia diabolica genericè ſumpta eſt vis quædam ope dæmonis operandi; quamvis preſſiùs loquendo magia duntaxat ſumi ſoleat pro vi mira operandi. Dicitur 2. *qua quis ope dæmonis:* ſi enim pactum & fœdus cum dæmone deſit, non erit maleficium dæmoniacum, de quo ſolo in præſentiarum agitur, quamvis magia naturalis eſſe poſſit. Dicitur 2. *alteri damnum parat*: locò differentiæ: per has enim particulas differt maleficium à magia preſsè ſumpta,& ad ſola mirabilia operanda ordinata: differt pariter à vana obſervantia, ſuperſtitione,aliisque magiæ ſpeciebus,prout pluribus deducunt Theologi, præſertim morales paſſim: indicant pariter particulæ iſtæ effectum maleficii, qui vulgò etiam maleficium dici conſuevit,ita, ut homines, quibus per maleficium damnum eſt illatum, maleficio infecti dicantur. Poteſt autem maleficium pro effectu ſumptum benè deſcribi, quòd ſit *prava operatio in corpore per virtutem dæmonis ex pacto tacito, vel expreſſo cum homine maleficio inito, juſto Dei permittentis conſilio facta.*

N. 2. Illi porrò, qui ſimilia parant maleficia, communi vocabulo malefici dicuntur, quamvis ſecundùm diverſa eorum ſtudia, etiam diverſis inſigniantur nominibus. Sic enim *Magi* vocantur, ob obſtruſam rerum naturalium, & effectum mirabilium notitiam, quam præſeferunt. *Venefici* dicuntur,

quia

quia venenô tam homines, quàm animalia bruta interficere conſueverunt. *Incantatores*: quia verbis & carminibus opera magica perficiunt. *Sortilegi* dicuntur ob ſortilegium, quod naturaliter acceptùm omnes diabolicas artes complectitur. *Sagæ* dicuntur à ſagiendo, quia in officio ſuo nimis agere, nimiáque ſcire deſiderant. *Striges* ab ave Poëtarum fabuloſa, quæ nocturno tempore infantes necare, & rapere, eorúmque ſanguinem ſugere, & abſorbere dicitur. *Lamiæ* à beſtia monſtroſa, quæ fætus dilaniare creditur. *Pharmaceutriæ* dicuntur à Virgilio, quia pharmaca ſive noxia, ſive proficua, ſanis, vel ægrotis, propinare ſolent. Communi tamen nomine vocantur *malefici* à malefaciendo, eò quòd omni conatu ope dæmonis malum homini parare contendant.

Dico 2. Maleficium tam ex genere cauſæ efficientis, quàm finalis variè dividitur. N. 3. Ita P. Delrio citatus, & patet inductione. *Primò* ſiquidem ex genere cauſæ efficientis dividitur in naturale & ſupernaturale, ſeu potius præternaturale. Ita poſt alios Paulus Zachias Medicus Romanus lib. 3. tit. 1. q. 5. n. 47. *Naturale* dicitur, quod ſimplici, & naturali medicamento eſt procuratum: non enim dubitandum, dari quædam medicamenta, quæ ex naturali quadam virtute hominem inficiunt, coitûs potentiam adimunt, aliáſque pravas in corpore cau-

ſant

ſant operationes: talia ergo per maleficium, aut dæmonem ipſum à maleficio invocatum applicata, naturale maleficium faciunt, ſicut revera etiam dolorem purè naturalem cauſant. *Præternaturale* eſt, quod dæmonis ope ita procuratur, ut ſimul dæmon præſens ſit homini maleficiato, & corpus ejusdem ſive immediatè per ſe ipſum, ſive per commotionem humorum mire torqueat, & vexet.

Quare maleficii diſcrepantia à vera diabolica poſſeſſione non eſt illa communiter putata, quòd in maleficio dæmon verè & realiter præſens non ſit, ſicut tamen præſens eſt in poſſeſſione; ſed hæc vera & genuina eſt diſtinctio, quòd in maleficio certam duntaxat corporis partem inhabitando vexet, & cruciet, in poſſeſſione verò totum corpus inhabitet, & jam hanc, jam illam partem, jam totum corpus ſimul miſerabiliter vexet & torqueat.

N. 4. Duabus hisce maleficii ſpeciebus ſuperaddenda videtur tertia ex utraque participans, ita, ut ſimul dæmon corporis partem poſſideat, ſimúlque naturalem etiam dolorem & infirmitatem cauſet, prout ordinariè contingere ſolet. Quinimò, ut benè notat Delrius diſ. mag. lib. 3. p. 1. q. 1. Brognolus in Manuali p. 1. cap. 2. art. 3. q. 3. n. 117. ex maleficiis præternaturalibus fieri poſſunt purè naturalia, ita, ut licèt dæmon antecedenter maleficiato præſens fue-

fuerit, ſponte tamen, vel coacte per Exorciſmos ac præcepta Eccleſiaſtica per alia ſpiritualia remedia, ab ægroto totaliter receſſerit, quin ſigna malefica corpori ingeſta, aut humores maleficos præviè cauſatos ſuſtulerit. Atque hoc quidem frequenter accidere ſolet in perſonis diuturno maleficio infectis: licèt enim dæmon per præceptum ſit expulſus, ordinariè tamen aliquæ reliquiæ præcedentis infirmitatis remanere ſolent, ita, ut ſæpè incurabiles fiant.

Triplex hoc maleficium variè dividitur ſecundùm diverſitatem cauſarum naturalium, vel moralium, quæ ad maleficia concinnanda aſſumuntur, & applicantur: nam N. 5.

1mò. Nocent malefici pulveribus quibusdam minutis in cibum, potumque infuſis, vel nudo corpori affricatis, vel in veſtes diffuſis: applicant autem ſecundùm diverſam nocendi voluntatem etiam pulveres diverſos.

2dò. Parant ſua maleficia herbis, feſtucis, avium præſertim ſylveſtrium plumis, aliiſque frivolis in humum projectis, vel ſub limine domûs ſuffoſſis, quæ ſupergredientibus, quibus nocere volunt, ſæpè cauſa ſunt graviſſimorum dolorum, contractionis nervorum, imò & quandoque ipſius necis.

3tiò Solo halitu, afflatúque inficiunt; dæmone haud dubiè ſecundùm voluntatem maleficiorum concurrente.

4tò Graviſſima inferunt damna ſolis verbis, prout ex Lucano, Virgilio, & Seneca probat Delrius citatus, & mihimetipſi quondam certus maleficus faſſus eſt, ſe homines maleficiô infeciſſe ſolîs prolatîs verbîs: Huß Teuffl: ſic credo alios maleficos ſecundùm diverſa cum dæmone inita pacta etiam aliis diverſis uti verbis & formulis.

5tò Rebus etiam ſacris inficiunt. v. g. aquâ benedictâ, particulîs ex caſula ſacerdotali detractîs, imò ipſa etiam ſacrâ Hoſtiâ &c. Sic teſtante Remigio lib. 1. cap. 2. ſaga quædam aſpergendo alteram aquâ benedictâ miſeram confecit.

6tò Inficere ſolent levi percuſſione, de qua vulgò dicitur poſſe lædere, niſi fuerint repercuſſi; de quo infrà cap. 4. q. 4.

7mò Denique, ut plurima alia prætercam, quidam malefici graſſantur apertiùs, ita, ut alios per dæmones ſtrangulari, vel præcipitari curent, vel puerulos noctu injectâ culcitrâ præfocent, acubus enecent: è cunis rapiant, & lancinent, vel in uſum unguentorum, vel in cibum ſibi gratiſſimum; ſæpè etiam homines per diverſi generis cibos, præſertim poma & pyra porrecta inficiunt, de quibus vide Delrium locô citatô, Brognolum in ſuo Alexiacon

Diſp.

Disp. 3. fusissimè hac de materia tractantes.

Secundò divisione ex fine petita dividitur in maleficium somniferum, amatorium & hostile. Ita citatus P. Delrius, Brognolus in Manuali p. 1. cap. 2. art. 2. q. 1. N. 6.
Somniferum inferunt, dum homines potione aliqua, vel malo carmine, aut certis ritibus soporant, ut interea eis venenum infundant, vel infantulos rapiant, aut enecent, vel furtô quid subtrahant, stuprô, adulteriόve mulierem contaminent, aut viris per tactus impudicos pollutionem procurent. Hæc autem omnia dæmones facere possunt vel naturalibus soporiferis venenis, vel immediatè per se ipsos aliqua spirituum commotione hominem ad somnum disponendo. Plura hujus exempla vide in Delrio Disq. mag. lib. 3. p. 1. q. 1.

Amatoriô maleficiô homines infici dicuntur, dum dæmon suis maleficiis philtra & pocula amatoria propinando, vel immediatè per se ipsum phantasmata perturbando ad amorem tam validè allicit, ut non amare, sed furere videantur. Interim, ut benè notat Delrius locô citatô, Brognolus pariter locô citatô, hisce philtris nullius voluntas cogi potest ad aliquem amandum, licet imaginatio possit perturbari, humores concitari, & totum corpus interiùs quasi accedi, adeò, ut dæmone interiùs variis tentationum illecebris certante,

tante, homo quasi æstro quodam libidinis vexetur, & vehementer ad desiderium carnale trahatur: rationem hujus dat S. Bonaventura in 2. d. 25. p. 2. q. 5. & cum eo Theologi communiter omnes; quia de ratione voluntatis est, esse liberam atque liberè ac voluntariè ferri in objectum suum; quòd si ergo voluntas à diabolo cogi posset, simul liberè, & coactè, voluntariè, & involuntariè vellet, quòd haud dubiè impossibile est.

Porrò, ut habet Grillandus de sortilegio q. 3. & q. 5. maleficia amatoria fieri possunt vel intra, vel extra corpus. In corpore per cibum & potum, sive esculenta & poculenta, in quibus res sacræ, ùt Hostiæ consecratæ, aut non consecratæ, sed notis magicis inscriptæ frequenter admiscentur. Extra corpus per aliquas mixturas compositas ex herbarum foliis, radicibus, reptilibus, metallis, plumis avium, membris animalium, capillis, unguibus, aut vestimentorum fragmentis, quæ adhibitis certis ligaturis in tunica maleficiandi involvuntur, & consumuntur, vel sub pulvinari, aut lecti involucris, aut sub limine ostii domûs, aut alio loco, per quem maleficiandus transiturus est, absconditur. Hæc ille. Sunt etiam talia philtra adeò vehementia, ut insaniam, imò mortem ipsam inducant. Vide Delrium l. c. Brognolum in Alexiacon Disp. 3. a n. 650. latè de hoc discurrentes.

Hostile maleficium vocatur, quidquid ope dæmonis in bonis animæ, corporis, aut fortunæ damnum infert, aut saltem aptum est inferre. Subdividitur in plures species, videlicet in fascinationem, in maleficium venenarium, in maleficium abortûs, difficilis partûs, lactis exsiccationis, in maleficium odii, & alias adhuc species, de quibus plura in progressu. Quare sit N. 7.

Quæstio secunda.

Quid & quotuplex sit fascinatio, ac quomodo fiat?

DIco: Fascinationem trifariam posse accipi: alia siquidem est vulgaris seu poëtica, alia naturalis & philosophica, & alia magica. Ita Delrio disq. mag. lib. 3. p. 1. q. 3. N. 8.

Vulgaris seu *poëtica* à Poëtis nomen sortita, aliud non est, quàm infectio, qua quis alterum sola visione seu aspectu activo, vel etiam laude invidô factâ animô inficit, imò etiam quandoque perimit, fermè, sicut basiliscus sola visione dicitur enecare hominem. Hæc autem opinio plurima peperit opinamenta: *Primò*, hoc periculum potiùs imminere pueris, quàm adultis, pulchris, quàm deformibus. *Secundò* hoc periculum removeri quibusdam euphymiis, v. g. si benè precentur iis, quos cum laude & admiratione intuentur.

Verumtamen hanc ſaſcinationem cum ſuis remediis ſuperſtitionis damnant SS. Patres, Baſilius, Hieronymus, Chryſoſtomus apud Remigium quodl. 3. q. 12. Delrium l. c. cùm nulla hujus poſſit naturalis, vel ſupernaturalis ratio reddi, quomodo homo ſolo aſpectu ſine ulla qualitate vitioſa, & venenata, alium ita faſcinare, aut quomodo iis mediantibus nugis curari queat.

N. 9. *Naturalis* & *philoſophica*, ſeu *phyſica* faſcinatio eſt vaporis virulenti à corpore noxio natura ab alio diſſidente aporia, qua alienum corpus halitu, & ſpiritu per viſum, aut contactum inficitur. Vel eſt effluxus quidam ab oculis & corpore faſcinantis virulenta qualitate conſpicuus, ex quo illud recipiens corpus inficitur. Ita Paulus Zachias lib. 7. tit. 4. q. 4. n. 5. plurimos alios referens. Delrio, Richardus locis citatis.

Quare non ſola viſione & aſpectu cauſatur faſcinatio, ſed per venenatam aliquam qualitatem manentem in putridis humoribus, aut vitioſa complexione ipſius intuentis: hæc autem qualitas communicatur ſpiritibus vitalibus, qui imaginatione acriori, & attentione majori concitantur, & concitati viam quærentes ad os & oculos perveniunt, atque erumpentes aërem proximum ſuo viru inficientes, etiam adſtantes, præſertim teneriores, inficiunt. Potiſſimùm autem fæminæ vel ex ſenectute, vel certè alia de cauſa defectum menſtrui

ſtrui ſanguinis patientes his virulentis abundant qualitatibus, ita, ut naturaliter ſæpè tenellos inficiunt puerulos: ſed hæc faſcinatio impropria eſt, & à Medicis dijudicanda.

Faſcinatio denique *magica*, quæ propriè eſt hujus loci, benè deſcribi poteſt, quòd ſit *pernicioſa qualitas dæmonum arte illata, ob tacitum, vel expreſſum hominis cum dæmone pactum.* Ita in re S. Hieronymus explicans verba D. Pauli ad Gal 3. v. 1. *quis vos faſcinavit non obedire veritati*? S. Chryſoſt. aliique paſſim fusè à P. Delrio citati. Solent enim nefarii illi homines cum dæmone paciſci, ut quos lividè, vel iracundè aſpexerint, iis dæmon perniciem inferat, & ſæpè omninò interficiat. N. 10.

Eſt hæc faſcinatio non ſolùm particularibus quibusdam hominibus arte magica præditis, ſed quibusdam etiam populis frequentiſſima, veluti narrat Paulus Zachias locô citatô ex Langio, Gellio, & aliis de Africanis: hi namque, ſi quas pulchras arbores, lætiores ſegetes, amæniores infantulos, egregios equos, pecudes paſtu, atque cultu opimas impenſiùs laudaverint, omninò contabeſcunt, & emoriuntur. Veruntamen hæc omnia non aſpectui, ſed diabolo ceu cauſæ nocenti adſcribenda ſunt.

Quæ-

Quæstio tertia.
De maleficio venenario.

N. 11. ADvert. Per maleficium venenarium hoc loco intelligi omnem illam pravam operationem ope dæmonis factam, qua sive per venenum naturale, sive morale malefici creaturas inficiunt. Duplici autem potissimùm modo sua maleficia conficere solent: *Primò* operâ solius diaboli: si enim quacunque de causa immediatè per semetipsos vel nolunt, aut certè pro voto expeditionem maleficii fieri posse non credunt, totam executionem dæmoni committunt, qui subitaneâ violentâ ad votum eorum hominibus, pecoribus, aliisque ad usum hominum pertinentibus damnum infert, cujus exempla refert Remigius in sua dæmonolatria lib. 2. cap. 10. *Secundò* maleficia conficiunt adhibitis rebus naturalibus: quod denuò dupliciter contingere solet, videlicet adhibitis rebus naturalibus ùt causis naturalibus, vel ùt causis moralibus maleficii.

Causæ *naturales* maleficii sunt, quæ vim nocendi à natura inditam habent, atque naturaliter agunt in eum, cui vel ingeruntur interiùs, vel applicantur exteriùs: in confesso siquidem est, dæmonem non semper præstigiosè, sed quandoque verè & realiter operari, præcipuè, cùm infirmitates

tes, incendia, tempeſtates, & id generis mala excitare deſiderat. Poteſt autem dæmon hoc duobus modis perficere, videlicet *primo* per motum localem, ita, ut humores, connaturales commovendo, vel auferendo noceat. *Secundo* per alterationem, activa paſſivis applicando, qui modus ipſi, Deo permittente eſt facillimus: novit enim rerum in univerſo contentarum vires, ſympathias, & antipathias, quas applicando mirè noxia tam in hominibus, quàm omnibus reliquis ad uſum hominum pertinentibus, producere poteſt.

Cauſæ *morales* maleficiorum ſunt res illæ, quæ virtutem non habent ex ſe producendi effectus maleficos, ſed tantùm ob pactum cum dæmone vel explicitè, vel implicitè initum, cauſæ ſunt morales, vel potiùs conditiones, ſine quibus non, dæmon ad placitum maleficorum producit effectum, nam dæmon cum maleficis pactum inire ſolet, quòd ad poſitionem certorum ſignorum nocumentum inferre velit: conſequenter ſigna illa ex ſe nullam, nec phyſicam, nec moralem habent efficaciam, ſed ceu puræ conditiones dæmonem invitant & diſponunt ex pacto producendi effectus maleficos. Neque ſigna illa certa ſunt, & infallibilia, qualia ſunt Sacramenta, ſed falſa, & deceptoria: ſiquidem dæmon ſæpè à malefico invocatus deficit in promiſſis, vel, quia divinitus nocere non per- N. 12.

mittitur, vel certè, quia ſic lubet. Vult nihilominus adhiberi ſimilia ſigna, ut ſicut Deus per ſigna ſacramentalia, ita ille per ſigna colatur malefica, prout docet D. Auguſt. lib. 21. de Civit. Dei. cap. 6. dicens: *Dæmones alliciuntur per varia genera herbarum, lapidum, lignorum, animalium, carminum rituum, non ùt animalia cibis, ſed ùt ſpiritus ſignis, in quantum ſcilicet hæc eis exhibentur in ſignum divini honoris, cujus ipſi ſunt cupidi.* H. N.

N. 13. Dico: dantur, Deo ſic permittente, maleficia venenaria, quibus malefici complures mortales morbis graviſſimis, & morte afficiunt. Ita ex S. Auguſt. lib. 10. de Civitat. refertur Can. *nec mirum* 26. q. 5. Idem ad longum habetur deciſum in ſeptimo Decretalium integro titulo 12. de maleficis, & incantatoribus, præſertim cap. 4. ubi ex Innocentio VIII. plurimi effectus hujus maleficii referuntur.

Sed nec deſunt hiſtoriæ omnium gentium luce meridiana clarius intentum demonſtrante. Sic refert Villamontius, Venetiis fuiſſe maleficum, qui damnatorum ad triremes animas emebat, promittens liberationem à tetra illa ſervitute pœnæ, numerans decem aureos pro cujuslibet anima, quam etiam, proprio ſanguine ſubſcripto, dæmoni devovebat. Sed ne fœdi fragi fierent, mox cexto applicato veneno ſubitò necabat. Plura ſimilia refert Joannes Nider Formicarii lib. 5. Jacobus Sprenger in Mal-

Malleo Maleficorum, Delrio in disq. mag. pluribus in locis passim, ita ut meritò arguatur, non fuisse ullum præterlapsum tempus, quo malefici suis præstigiis non nocuissent. Sed nec moderna nostra tempora à pestiferis illis machinamentis immunia sunt; imò magìs fortè, quam omni retrò sæculo infecta, & coinquinata. Testantur hoc lugubres experientiæ quotidianæ, testantur maleficiati complures miserè infecti, prout pluribus confirmare possem exemplis novissimis, nisi contra sæpè promissam brevitatem me peccaturum timerem.

Cæterùm, prout optimè post Grillandum docet Delrio disq. mag. lib. 3. p. 1. q. 3. malefici per causas naturales triplici modo sua maleficia conficiunt, videlicet per insumptionem, per applicationem exteriorem, seu contractum, & denique per inhalationem, de quibus vide Authorem citatum. Ordinarius tamen modus maleficiandi est vel per positionem signorum moralium, vel certè immediatè per dæmonem ipsum, prout etiam fatetur Delrio locô citatô dicens, maleficium per veneni veri introsumptionem vel inhalationem raro contingere. N. 14.

Quæſtio quarta.
De aliis adhuc maleficii ſpeciebus.

N. 15. DIco: Maleficii præſertim hoſtilis plurimæ adhuc ſunt ſpecies, quarum potiſſimæ ſunt ſequentes.

Primò. Maleficium abortûs: ſolent enim malefici tum fæminis, tum pecoribus fætoſis abortum procurare; prout exemplis adductis teſtatur Joannes Nider lib. ult. Formic alii. Delrio loc. cit, Remigius lib. 2. cap. 7. Sprenger, & alii paſſim.

Secundò. Maleficium difficilis partus, ita, ut ſummis doloribus longè adhuc intenſiores ſuperaddant, de quo pariter Authores citati. Quare optimè facturum judicio Exorciſtam illum, qui fœminas præter morem difficulter parturientes ſacris Benedictionibus muniat, imò & conditionatum contra dæmonem, partum fortè impedientem, præceptum ſuperaddat.

Tertiò. Maleficium lactis exſiccationis. Hoc maleficium frequenter accidit vaccis, prout ſatis frequens experientia me docuit; & quandoque fæminis, de quo Authores relati.

Quartò. Maleficium impedimenti butyrizationis. Hoc præ reliquis frequentiſſimum eſt: ſolent enim malefici vel lac corrumpere, vel impedire ſaltem, ut poſt diutinos labores nullum efficiatur butyrum,

prout

prout ſæpiſſimè conqueruntur fœminæ. Verùm facillimè tollitur per præceptum in SS. Nomine JESU factum: juſſi enim non ſemel, ut ipſæmet fœminæ, dum ſeſe ad mulgendum præparant, factô ſignô crucis præceptum efforment, ne dæmon mulſionem impediat, aut lac corrumpat; atque ante actualem butyrizationem faciendam idem repetant præceptum, ne dæmon eandem impediat; & ſemper felici ſucceſſu.

Quintò. Maleficium frumenti averſionis, vel ablationis, vulgò Billmenſchnitt. Hoc ſatis frequens eſt in terris quibusdam, quantumvis fortè in aliis ſit incognitum. Solent enim malefici in Feſto Pentecoſtali, & Feſto S. Joannis Baptiſtæ ante ſolis ortum omnibus veſtibus denudati, falce aut alio conſimili inſtrumento pedibus appenſo agrum per medium, aut certè per extremitates circumire, atque ita partem frumenti hoc pacto diabolico demetere, ut à Domino legitimo in horreum invectum, atque ſuo tempore excuſſum, ipſi pariter ſuum excutiant, dæmon verô grana plura vel pauciora ſecundum diverſitatem pacti avertat, ſuúmque in horreum invehat: quia nihilominus pactum hoc ordinariè eſt illimitatum, ita, ut quidquid fuerit excuſſum, avertatur, & in horreum malefici à dæmone invehatur, ſolent quidam advertentes factum fuiſſe maleficium unà cum frumen- N. 16.

to ſupponere & excutere juniperos: & revera dæmon non frumentum duntaxat, ſed & particulas à junipero decidentes vi pacti præcedentis in horreum malefici invehit; unde triturantium admiratio mira, malefici verò ſumma confuſio, ita, ut ſæpè præ timore veniam petiturus accurrat.

N. 17. *Sextò Maleficium ingeſtionis rerum ſolidarum in corpus humanum.* Mirus planè, imò vix non prodigioſus effectus, quòd non rarò æger per os, aut S. V. ſeceſſum ejiciat ſpinas, oſſa, ligna, ſaxa, clavos ferreos, acus, fruſtra vitrorum, cultros, glomos pilorum, pannos, & alia hujusmodi, prout frequens teſtatur experientia: novi ego duas Friſingæ perſonas ad venas non ſolùm maleficiô ligaminis pedum, ita ut incedere nequiverint, ſed & maleficio ingeſtionis rerum ſolidarum infectas: primo maleficio per præceptum in SS. Nomine JEſu tactum faciliter ſuccurrit Exorciſta, nihil de altero ſuſpicatus: veruntamen, cùm graves etiamnum in corpore dolores ſentirent, ad præceptum Exorciſtæ, rerúmque benedictarum ſumptionem diverſorum generum ejecerunt fragmenta, & tandem ſupremo opitulante Numine ſucceſſivè ſanitati priſtinæ ſunt reſtitutæ. Alium novi Religioſum pium, & devotum, cui mulier quædam ecligma, vulgò Latwergen, ad portam attulit, quod ipſe deguſtans toto corpore graviſſimos cæpit ſentire dolores: tandem

nulla

nulla proficiente medicina corporali, maleficium esse ratus, oleum benedictum sumpsit, & subitò diversa ex ore fragmenta ejecit. Alia exempla non deficerent plurima. Verùm modus tales res solidas corpori ingrediendi satis est abstrusus, & abditus.

Tres tamen potissimum modos assignant Authores apud Brognolum in Alexicaco Disp. 4. à n. 796 Delrio disq. mag. lib. 3. p. 1. q. 4. sect. 6. *Primus* est per extensionem & occlusionem pororum, ita videlicet, ut hi ita dilatentur à dæmone, ut hæc duriora inseri possint, rursúmque, iis insertis, ita clauduntur, ut hujusmodi nullum remaneat vestigium. Verùm modus iste ingentem pororum dilatationem supponit, quòd meritò censetur quasi impossibile. *Alter* est per divisionem eorum, quæ ingerenda sunt; asserunt enim sectatores Sylvestri Pietatis, dæmonem res solidissimas dividere, & comminuere in partes minutissimas, etiam instar pulveris, tum eas ita diminutas, & corpori ingestas, iterum unire, compingere, atque in pristinam formam, & molem restituere. *Tertius* modus est ingrediendi res duras per vulnus citissimè apertum, & consolidatum, per quod materia dura introducitur. Hic modus videtur facilis in partibus carnosis, difficilis in orificio stomachi. gutturis, arteriis, & aliis organis: non enim tam facilè N. 13.

cilè videtur has partes ſubitò aperiri, & ſubitò conſolidari; quamvìs fortè nec hoc diabolo artifici ſubtiliſſimo videatur impoſſibile. His quartus videtur ſuperaddendus, quòd videlicet tales res ingerere poſſit dæmon per oris, & orificii dilatationem: ſi enim per hasce partes ejiciantur prout experientia comprobat, etiam per easdem ingeri poſſunt: & hic modus videtur ordinarius, ſi ſimilia in ventrem ingeruntur.

N. 19. Cæterùm, prout optimè advertit P. Delrio, dæmones ſic poſſunt illudere ſenſibus, ut quis putet iſta in corpus ingeri, vel egeri, cùm tamen reverà talia non fiant, ſed dæmones duntaxat ita apparere faciant: quod veroſimilimum eſt contingere, quando res ita egeſtæ paulò poſt cernuntur evaneſcere. Præterea poſſunt ab eis citra fictionem res hujusmodi in os immitti, & ejici, quaſi ex ventre ejicerentur. Denique poſſunt hominem ita diſcruciare, quaſi ejiceret, & ipſi interim ſimilia apponere, quaſi ex corpore egeſta forent. Negandum tamen ſine gravi temeritatis nota non videtur, ſimilia ſæpè in corpus ipſum ingeri, & per Chyrurgos exſcindi, prout ſæpè experientia comprobavit.

N. 20. *Septimò. Maleficium ligaminis* frequentiſſimum, ita, ut conjuges vel actum conjugalem exercere, vel certè ſemen debitô modô decidere nequeant. Modi hoc maleficium

ficium perficiendi plurimi sunt, atque personis maleficis haud dubiè meliùs, quàm mihi cogniti. Causæ verò proximæ hujus impotentiæ octo potissimùm traduntur à Doctoribus. *1ma*, dum dæmon conjugem unum alteri reddit odiosum, ita, ut præ odii vehementia alteri appropinquare nequeat. Amant similes frequenter absentes, odiô persequuntur sibi præsentes. 2. Dum corpora impedit, ne sibi invicem appropinquare possint, vel phantasma quoddam inter medium collocat, eos à mutuo amplexu absterrens & impediens. 3. Dum spiritus vitales prohibet transire ad membra genitalia, sicque seminis decisionem impedit. 4. Dum membrum virile flaccidum reddit, & ita ineptum ad usum conjugalem. 5. Dum semen prolificum exsiccat, & subtrahit. 6. Dum naturalia applicat pharmaca generationem impedientia, qualia plura describuntnr à Medicis. 7. Dum viri virilia prorsus abscondit, ita, ut nec videri, nec palpari queant, cujus plura videre licet exempla apud Schottum, & alios. 8. Denique causa est muliebrium obseratio, vel nimia coarctatio: licet enim hæc naturalibus causis oriri possit, sæpè tamen à dæmone provenire in comperto est.

Dividitur hoc maleficium ligaminis *1mò* in absolutum, & quoad omnes personas, & in respectivum, seu quoad certam

duntaxat personam. Sic vir quidam canitie venerandus, mihi retulit, se etiamnum juvenem hoc maleficio ligatum nullo modo potuisse appropinquare fæminæ: dum vero insolitum hoc impedimentum ex maleficio ortum, & à certa priùs adamata persona provenisse putaret, eam sub schemate prioris familiaritatis ad secum deambulandum invitasse, atque sub patibulum deductæ strictô gladiô occisionem fuisse minitatum, ni subitò maleficium tolleret: expavescens illa fatetur culpam, pollicetur meliora, & reverà mox maleficium ablatum sensit. *2do.* Dividitur in perpetuum, & temporaneum, de quo specialiter quæstione mox sequenti.

N. 21. Cæterùm, quia impedimentum ligaminis pariter ex frigiditate provenire potest, sequentia signa unum ab alio dignoscendi deservire poterunt.

1. Si vir coitum appetit, virgam erigit; dum autem fæminæ appropinquat, relaxantur, & concidunt organa, signum est maleficii: si enim frigidus foret, virgam erigere non posset.

2. Si vir movetur ad coitum accedente erectione debita membri, quin semen debitè decidere possit, signum est maleficii; nisi hoc fortè ex arctitudine fæminæ aliáve causa naturali proveniat.

3. Si vir respectu unius est ligatus, potens tamen ad alias, signum est maleficii,

ùt

ùt apud P. Sanchez de Matrim. Disp. 94. n. 6. docet Glossa, Hostiensis, & alii: Excipe tamen, nisi fortè arctitudo, virginitas, aut alia ratio naturalis obstaret: de quo præter alios videre juvat Paulum Zachiam lib. 3. tit. 1. q. 6.

4. Si vir appetens coitum, accedere volens subitò exhorrescit, nec accedere potest, pariter signum est maleficii. Idem est, si mulier viri avida sine alia ratione ita eum exhorrescit.

5. Tandem ex octo modis suprà relatis satis dignosci potest, an impedimentum sit ex frigiditate, vel maleficio.

Octavò. Maleficium adhæsionis corporalis inseparabilitatis viri & fœminæ. De quo in urbe Karentina terribile factum enarrat Saxo Gramaticus lib. 14. Hist. Dannorum: Erat haud dubiè hæc ultio divina, quæ sæpiùs modernô sæculô repetita homines lascivos magis continentiam doceret. N. 22

Nonò. Maleficium devovendi. Hoc contingit, dum malefici bruta animalia, vel etiam homines dæmoni devovent, & quasi mancipant, ita, ut eosdem possidendi, & mirè divexandi accipiat potestatem. Difficile quidem creditu videtur, hanc maleficis competere facultatem; veruntamen id reverà non raró contingere, suadetur pluribus tum SS. Patrum authoritatibus, tum exemplis. Id enim docet S. Hieronymus in vita S. Hilarionis, Anastasius Nicenus de N. 23.

Simo-

Simone Mago, Cæsarius, & alii, prout fusè refert, & exemplis comprobat P. Delrio disq. mag. lib. 3. p. 1. q. 4. sect. 6. Brognolus., Thyræus, Codronchus, & alii. Hæc autem immissio malorum spirituum non provenit à facultate cogendi dæmones, cùm nulla maleficis competat super eos superioritas, sed, Deo permittente, ex pacto diabolico. Nec credendum, maleficos quoscunque homines sic posse devovere dæmoni, sed illos duntaxat, quos ob gravia peccata, aut alias occultas, justissimas tamen rationes divina permittit justitia, de quo dictum p. 1. cap. 2. q. 4.

N. 24. *Decimò. Maleficium taciturnitatis*, quo dæmonita linguam impedit, ne verbum proferre quis possit. Hoc maleficio sæpè, imò ordinariè inficiuntur ipsimet malefici, dum ad torturam rapiuntur: licèt enim omnibus excogitabilibus afficiantur tormentis, nullum tamen crimen fateri possunt. Vidi pariter Frisingæ in domo infirmorum quandam fæminam à Parentibus hæresi Lutherana infectis natam, sed ad fidem Catholicam ante plures jam annos conversam: hæc post adventum suum pluribus hebdomatibus nec verbum proferre poterat: quare maleficium suspicatus præcepi diabolo, ut si reverà præsens sit, à tota potentia locutiva recedat, & personam SS. Nomen JEsu deprecando eloqui sinat: verùm, cùm illa formatô præceptô locô invocationis in phre-

phrenesin incideret, oculos mirô modô gyraret, ac denique totum caput ad dorsum usque inverteret, majori fiducia præcepi, ut dæmon ipsam ab omni vexatione immunem SS. Nomen JEsu invocare sinat: Et ecce! in momento deperdita phrenesi paruit.

Undecimò. Maleficium diversorum morborum: nulla quippe infirmitas naturalis est excogitabilis, quam versipellis hostis imitari non studet. Frequentiores nihilominus morbi videntur sequentes. N. 25.

1. Maleficiati cibos pessimos appetunt, & super cibis substantialibus stomachantur.
2. Quidam cibum sumptum retinere non possunt, à continuo vomitu molestati.
3. Nonnulli sentiunt bolum à stomacho ascendentem ad guttur, quem evomere videntur, & tamen ad pristinum locum descendit.
4. Quibusdam videntur cibi semper indigesti, sentiúntque onus grave super stomacho.
5. Alii frequentem pulsationem in collo, vel dolorem in renibus sentiunt.
6. Quibusdam sæpè fiunt sincopæ seu singultus, & præcipuè unâ & eadem horâ.
7. Alii, & quidem ùt plurimùm, præter naturam toto corpore exrraordinariè extenuantur, & debilitantur cum sum-

mo languore, & mentis stupiditate, ac variis melancholicis deliriis.

8. Laborant pariter diversis febrium generibus, Medicis multùm negotii facientibus: habent etiam convulsiones, ita, ut epileptici videantur: alii phrenesi laborant frequentissima.

9. Aliquando omnes corporis partes tumefiunt, aut talem in corpore sentiunt lassitudinem, ut vix se movere possint.

10. Sæpè cor in tantùm affligitur, ut videatur lacerari à canibus, morderi à serpentibus, clavóque seu acu ttansfigi, constringi, & suffocari.

11. Aliquando membra videntur flagellata, constricta, & quasi dilacerata.

12. Nonnullis viscera torquentur, & venter repentinè inflatur, ac per interna viscera, ac si essent vacua, quasi ventus discurrit.

13. Aliis videtur, quasi mures in toto corpore discurrerent. Alii quasi formicas discurrentes sentiunt.

14. Quidam gravissimos dolores dentium, ve loculorum sentiunt, quasi acubus pugnerentur.

15. Sæpissimè, imò ordinariè gravantur maleficiati à melancholico humore, quorum alii adeò infirmantur, ut nec loqui, nec cum hominibus conversari velint.

16.

16. Alii præ vehementia dolorum horrendè clamitant, ita, ut nulla vi contineri queant.

17. Denique alii dîversis adhuc morbîs etiam lethalibus afflicti laborant, peritis etiam Medicis incognitîs: quibus proin prudentia Exorcistæ succurret.

Quæstio quinta.

An detur, & quid sit maleficium perpetuum, & quid temporaneum?

ADverte tanquam certò tenendum, dari maleficium perpetuum, Sic enim C. fin. 33. q. 1. definitur, impotentiam ex maleficio consurgentem; si illud sit perpetuum, dirimere matrimonium: Veruntamen magna vertitur controversia, quandonam maleficium sit dicendum perpetuum, quandonam verò mere temporaneum? plures siquidem tum ex antiquioribus, tum etiam recentioribus existimant, tunc maleficium dici perpetuum, si signum ejusdem positum non sit ampliùs in potestate sagæ, vel malefici, ita, ut industriâ humanâ tolli nequeat: sunt etenim hujus persuasionis, tamdiu perseverare maleficium formale, seu afflictionem factam à dæmone, quamdiu perseverat maleficium materiale, seu signum maleficii positum. Sed hanc persuasionem nec Evangelio, nec

Pa-

Patribus, nec etiam rationi esse conformem, infrà c. 4. q. 3. dicemus. Alii apud P. Sanchez de Matrim. Disp. 94. n. 11. censent, tunc maleficium esse perpetuum, si à solo maleficii authore per aliud maleficium auferri possit: sed suppositum fallit manifestè quasi sublatio maleficii unquam à solo dependere possit maleficii authore: major etenim potestas cuilibet Exorcistæ desursum data est, quàm culibet alteri, præsertim homini malefico: si ergò hic maleficium alio mediante tollere potest, id faciliùs certè quilibet tollit Exorcista potestate sibi divinitùs tradita. Quare

N. 26. Dico: Maleficium tunc censetur esse perpetuum, quando à solo Deo per miraculum auferri potest. v. g. si à diabolo in corpore obsessi vel maleficiati corruptum sit aliquod organum, vel membrum aliquod ita debilitatum, quod viribus naturæ haud ampliùs resarciri queat. Quin imò, tunc non ampliùs est propriè dictum maleficium, sed duntaxat maleficii effectus, vel maleficium purè naturale, de quo suprà dictum q. 1.

Quare nullum maleficium dici meretur perpetuum, ubi omnia membra humana benè etiamnum disposita, & necdum sunt corrupta: Fit enim ope dæmonis, quo rejecto totum sublatum est maleficium, prout frequens experientia me docuit: vidi quippè alios maleficiô infectos in pedibus, ita, ut

ut diu noctúque intenſiſſimos ſentirent dolores, nec ambulare poſſent: vidi alios in ſtomacho, alios in ventre, alios in aliis partibus maleficiis infectos, & feliciſſimè per præceptum in SS. Nomine JESU factum ſine alia medicina corporali curatos. Sed, ut veritatem fatear, vidi & alios, diuturniori præſertim maleficiô infectos; etiam per præceptum ſæpiùs iteratum non curatos: ſed unicum (meô quidem judiciô) erat obſtaculum corruptio membrorum à dæmone facta; prout in caſu ſimillimo optimè diſcurrit Prognolus in Alexicac de curat. diabol. Diſput. 1. n. 14. Optima ergò in maleficiis curandis Regula illa communis:

Principiis obſta, ſerò medicina paratur,
Cùm mala per longas invaluêre moras.
Sed propterea, nec te venturas differt in
horas.

CAPUT SECUNDUM.

De curatione diabolica maleficiorum.

Quæstio prima.

An liceat maleficium tollere per aliud maleficium?

N. 27. ADvertendum. Nullum esse dubium, sæpè morbos hyperphysicos per artem magicam posse tolli, & auferri: possunt enim magi & veneficæ eâdem operâ & arte diaboli, qua morbum hyperphysicum intulerunt, eundem quoque auferre & sanare: siquidem si maleficium sit præternaturale, & à reali præsentia diabolica causatum, maleficus diabolum fortiorem invocans pellit inferiorem. Si verò sit naturale, pariter operâ diaboli tolli potest: exactius quippe dæmones herbarum discrimina, vires, in medicando usum, applicandi rationem, & modum norunt, certiùs abditas, penitùsque obstrusas ægritudinum causas introspiciunt, quàm quisque peritissimorum etiam Medicorum. Sed neque dubitandum dæmones quandoque à maleficis invocatos vi pacti cum iis initi tollere & curare morbos maleficos, ut vel sic suis mancipiis ex pacto morem

morem gerant, eósque in officio maleficiandi, impiáque credulitate retineant: Insuper & miserorum ægrotorum, qui maleficiorum operâ curari volunt, fiduciam omnem à verò DEO ad se convertant, tandémque vel in extremum animæ periculum præcipitent, vel si Deo prohibente, ùt crebrò contingit, ab ejusmodi morbis sathanæ operâ liberari nequeant, conscientiam ipsorum affligant; num fortè ad desperationem possint adigere.

Licèt autem omnis curatio diabolica fiat operâ dæmonis, dupliciter nihilominus contingere solet: dæmon enim aliquando verbis, vel factis invocatur expressis, & formali adjuratione evocatur ex orco, ut secundùm pactum cum malefico initum tollat maleficium. Aliquando interpellatur duntaxat tacitè ab iis, qui nullô expresso pacto ejus ministerio irretiti, tamen se operibus dæmoniacis immiscent, & ad curationem utuntur; ad quorum tacitas preces subdolus hostis accedit, & occultô modô ea præstat, quæ à suis oratoribus postulantur. Prior curatio vocatur magica, altera superstitiosa, quarum utramque ceu licitam laudat post alios Paracelsus præsertim in libro de morbo caduco, ubi sequentem ponit aphorismum, dicens, *nihil referre, an DEus, vel diabolus, Angeli, vel immundi spiritus ægre opem ferant, modo morbus curetur, secundum illud Zachariæ: salutem* N. 28.

ex inmicis nostris. Idem libro de hyperphysicis morbis docet, *oportere Medicum quandoque accedere vetulas, sagas,* Zigeneros, *rusticos, & circumforaneos, & ex ipsis artem ipsam addiscere.* Verum relinquendo hoc impium & nefarium dogma, & ordiendo à curatione magica.

N. 29. Dico 1. Nunquam licet curare unum maleficium per aliud. Ita communis post D. Thom. & D. Bonavent. Neque satis mirari possum, doctum cæteroquin P. Jacobum Sprenger in malleo maleficiorum part. 2. quæst. 2. principali mihi fol. 183. asserere; Scotum, Hostiensem, Goffredum, & communiter Canonistas docere contrarium. Credo Sprengerum vel ex invidia, vel ex inscitia Doctori subtili, imò communi Canonistarum hunc perniciosum adscribere errorem, Scotus enim (ut reliquos taceam) nullibi de maleficiis agit, præterquam in 4. distinct. 34. quæst. un. ubi sequentia habet verba: *Si per orationes Sanctorum impediatur virtus dæmonis, bene fit. Si tamen Deus illos non exaudiat, tunc si sciretur maleficium, & destrueretur, dæmon non fatigaret eum ampliùs, quia ex pacto non assistit, nisi dum durat aliquod signum. Et ex hoc patet, quod truffetica est illa quæstio: an liceat tollere maleficinm, intentione curandi maleficiatum, non enim solum licet, sed est meritorium destruere opera diaboli: nec in hoc est aliqua infidelitas, quia destruens non aqui-*

aquiescit operibus malignis; sed credit, dæmonem posse, & velle fatigare, dum tale signum durat, & destructio talis signi imponit finem tali vexationi. En verba Scoti luce meridiana clariora, quibus docet, licere tollere maleficium per destructionem signi malefici. Nonne hoc ipsum cum communi docet Sprenger. Credendum ergò, Sprengerum Scotum vel non legisse, vel, quod verius, intelligere noluisse. Sed

Probatur Conclusio breviter: Levit. 19. DEus prohibuit: *Non declinetis ad magos, neque ab ariolis aliquid sciscitamini.* Et cap. 20. *Anima, quæ declinaverit ad ariolos, & magos, & fornicata fuerit cum eis, ponam faciem meam contra eam, & interficiam illam.* Idem habetur Deut. 19. Et Alexander III. cap. 3. de sortilegiis, damnavit Presbyterum, qui bono fine superstitiosam divinationem expertus fuit. Hoc ipsissimum damnat D. August. cujus testimonium refertur Cant. *qui sine Salvatore* 26. q. 7. ac alibi: & rectissimè; nam sublatio maleficii per aliud maleficium pessima est tum ex parte agentis, tum ex parte medii, tum ex parte finis. Ex parte quidem *agentis*, scilicet dæmonis; licèt enim quandoque salutem corporalem conferat, tota nihilominus ejus curatio in æternam hominis pernitiem redundat: nec priùs salutem confert, quàm honorem quasi divinum per adorationes, invocationes, & sacrificia recipiat. Ex parte *medii*, nam, ut uni maleficio affecto sanitatem

conferat, sortem miseram in alium transferat, ùt testatur Delrius lib. 5. disq. mag. sect. 13. v. *Tertio loco.* Sprenger p. 2. de modis tollendi & curandi maleficia q. 2. Brognolus in Alexicac. Disp. 1. de curatione diabolica n. 22. Præterea, ut sanitatem conferat, loca sacra, ut puta Ecclesias, Cæmeteria, imò ipsas res sacras, ùt Eucharistiam, aliáque Sacramentà in honorem divi cultûs instituta, violari, & tanquam pharmaca unicè necessaria applicari jubet. Quinimô infantes occidi, & ex iis unguentum in remedium præparari, aliáque scelestia, & planè nefanda mandat & præcipit: quæ latè prælaudati Authores explicant. Denique ex parte *finis* pariter pessima est: curat enim diabolus, ut ceu benefactor honoretur, & colatur. Ex hoc pro praxi.

N. 30. Inf. 1. Curationem maleficii per aliud maleficium esse ab intrinseco malam, ita, ut nec Summus Pontifex possit annuere. Adeoque non audiendus P. Sprenger l. c. mihi fol. 286. dicens, Summum Pontificem Nicolaum Papam annuisse, ut certus Alemaniæ Episcopus à maleficio per aliud liberaretur, ut ita inter duo mala minus eligeretur. Lege, si placet, loc. cit. historiam planè mirabilem, sed praxin abhorre.

N. 31. Inf. 2. Non esse licitum à maleficis paratis petere, ut maleficiô solvant maleficium, licèt enim aliqui contendant id licere,

cere, fermè, ſicut ab uſurario parato licet petere uſuras; revera tamen paritas nulla eſt, quia tunc ſolummodò à parato licet petere id, quod ipſe licitè poteſt præſtare, quando petentis intereſt, ut ſuæ neceſſitati conſulatur; ſed hoc in caſu non cenſetur poſſe maleficus licitè præſtare; ergò, &c.

Inf. 3. hoc caſu: quo maleficus plura media ad ſolvendum maleficium nôſſet, quædam licita, quædam illicita, probabiliter ab ipſo poſſe peti ſolutionem maleficii. Ita expreſsè P. Sanchez de Matrim. Diſp. 95. n. 12. Palao de ſuperſtitione punct. 12. n. 4. Leſſius, Suarez, Ledeſima cum pluribus aliis contra Cajetanum, Delrium, & alios. *Ratio* eſt, quia ex communi ſententia licet ab uſurario petere mutuum, & ab infideli juramentum, quamvis forte prior non ſit mutuum ſine uſura daturus, & poſterior per Deos falſos juramentum præſtiturus: ergò pari ratione licet petere à malefico ablationem maleficii, licet fortè hoc ſit præſtiturus per aliud maleficium: ſola enim res indifferens, ſcilicèt diſſolutio maleficii petitur, neutiquam verò maleficium ipſum, utpote intrinſecè malum. N. 32.

Duas nihilominus opponunt cautelas Authores relati, *prima* eſt, ut abſit ex parte petentis omnis cooperatio magicæ ſuperſtitionis. Quare, ſi magus velit tibi, tuisque rebus mederi rebus vanis, & inutilibus, túque ſimilia permittis, in ipſam magiam con-

consentis. *Altera* est, ut maleficum excites ad maleficium modô licitô dissolvendum: ad hoc enim lege charitatis teneris, ut sic Peccatum proximi impedias.

N. 33. Inf. 4. Non licere ab aliquo petere dissolutionem maleficii, de quo dubitas, an id modô licitô, vel illicitô præstare possit. *Ratio* est, quia talis re ipsa ostenderet, se minimè curare, an licitè, vel illicitè curetur. Similiter si dubitas, an medium, quo solvendum est maleficium, superstitiosum sit, magicum, non poteris petere, neque mandare malefico, ut illo medio maleficium dissolvat, quia te exponis periculo peccandi: siquidem petis id, de quo dubitas, an licitum sit. Id est, si petas ab alio malefico dissolutionem maleficii, qui tamen ignarus est signi malefici, & loci, ubi positum est: quia tacitè petis, ut maleficium faciat, cùm aliâ viâ præsumere non possit illum scire: quomodo maleficium dissolvendum. Ita Sanchez, Less. Suar. Palao suprà citati.

N. 43. Inf. 5. Non esse illicitum verbis blandis à malefico petere, vel etiam minis, & levibus verberibus cogere, ut destruat maleficium, dummodo probabiliter credatur hoc licitè facturum. Ita pluribus relatis Prognol. in Alexicac. Disp. 4. n. 161. id etiam exemplis confirmans. *Ratio* est, quia talis utitur jure suo, & magum duntaxat ad hoc inducit, quod per se facere tenetur,

tur,

tur, & ſine peccato facere poteſt, ſi velit,

Inf. 8. Licèt in dubio nemo debeat præſumi malus, ſed bonus eſſe meritò ſupponatur; difficilimum nihilominus eſſe hanc applicare regulam hominibus plebeis, ſæpè maleficia curantibus: nam triplicis duntaxat generis ſunt remedia maleficiorum curativa, videlicet diabolica naturalia, & moralia. *Diabolica* ex dictis ab intrinſeco mala ſunt. *Naturalia* ex dicendis parùm, vel nihil proficientia. *Moralia* tandem, experientia teſte, vix aliquando adhibent ſimiles plebei, vel ſi adhibent, pluribus ſuperſtitionibus permiſcent, ùt mox fuſiùs dicetur. Quare conſultiſſimum haud dubiè erit ſolos accedere Exorciſtas, & reliquos omnes relinquere. N. 35.

Quæſtio ſecunda.

An liceat curare maleficia per vana & inutilia?

ADvert. Jam ſuprà q. præced. mox ab initio dictum eſſe, aliam eſſe curationem magicam, aliam ſuperſtitioſam, quam utramque ceu illicitam communis Authorum omnium damnat conſenſus, ſi Paracelſum, aliòsque malos Aſſeclas ejus excipias. Verumtamen maleficia ceu vana, rebus conſimiliter vanis poſſe tolli, & rejici, docet Hoſtienſis, Joan. Andreas, Roſella, & alii apud San-

chez lib. 7. de impediment. Matrim. Disp. 95. n. 2. & proponunt hoc exemplum, ut si maleficiati facerent tria Sacra celebrari, postea omnino nudi vacarent operi conjugali, credentes fore, ut sic maleficium cessset: hoc enim, ait Rosella, licèt vanum sit, reverà tamen non est invocatio dæmonis, nec sortilegium, nec superstitio. Veruntamen

N. 36. Dico: non licet tollere maleficia per vana & inutilia. Ita Sanchez lib. 7. de impedim. Matrim. Disp. 95. Brognolus in Alexicac. de curatione diabolica p. 2. Sprenger, Palao, Lessius, & alii communissimè. *Ratio* est, quia similia non habent ullam virtutem à Deo, nec ab Ecclesia, nec ex natura rei, ùt omnibus videtur esse manifestum: ergò manifestè ex pacto diabolico. Quamvis ergò talis expressum cum dæmone pactum non ineat, tacitô tamen pactô eum invocat, & honorat.

Neque à culpa excusat cautela quorumdam, qui videntes ex rebus ejusmodi vanis, & inutilibus effectus sequi mirabiles, iisdem utendo protestantur, se nullum exinde velle consequi effectum, si quidquam superstitionis involvant, velle econtrà, si bonus sit, & licitus: nam ùt benè observat Sanchez citat. Similis cautela tunc proficit, & à peccato excusat, cùm dubium est, an effectum habeant naturalem, vel moralem à Deo concessum: in casu autem manifestum est, talem effectum nec esse naturalem

lem, nec moralem, & à DEO concessum: ergò necessarium erit dicere, esse superstitiosum, & diabolicum.

Quæstio tertia,

Ex quibus regulis desumi possit, media, per quæ tollitur maleficium, esse licita, vel illicita, & superstitiosa?

DIco, & respondeo, à Doctoribus passim plures tradi regulas; ex quibus facile dignosci queat, actionem esse licitam, & illicitam, & superstitiosam, ex quibus sequentes sunt præcipuæ. N. 37.

Regula 1ma. Si adhibeantur verba etiam doctioribus, & linguarum peritis ignota, falsa, apocrypha, absurda, nihil significantia, non cohærentia, aut aliquid contra fidem, vel apertè falsum continentia, aut sacra, sed detorta ad sensus alienos, ad quos non sunt ordinata, & instituta. Vel si aliqua nomina Dei incognitæ significationis, vel etiam Angelorum ignota nomina inserantur. Item, si verba sunt prorsus inutilia, nec deprecationem, nec invocationem, nec laudem DEI continentia, superstitionis convincuntur. Imò universaliter, quandocunque rei tribuitur vis & efficacia ad producendum effectum, quem nec primario nec secundario, nec

mediatè nec immediatè ex DEI vel Ecclesiæ institutione aut ab ipsa natura habet, semper superstitio reputanda videtur. Ita DD. passim. Ratio clara est, quia talis effectus, qui nullo modo ulli ex allegatis causis adscribi potest, eo ipso dæmoni tribui debet.

Regula 2da. Si adhibeantur etiam sacra, & benedicta, cum promissione effectûs infallibiliter secuturi, mera superstitio est. Ita La Croix lib. *3*. p. 1. n. 28. Brognol. in Alexicac. pluribus in locis, præsertim Tom. 2. de curat. diabol. à n. 210. & n. 318.

Regula 3tia. Si res adhibeantur naturales, vel artificiales, ùt signa, vel characteres ignoti, imagines, aut aliæ figuræ mirabiles: vel etiam ipsum signum Crucis non bene formatum, aut in loco, ubi non oportet, positum: vel alia superfluè certis locis, ac numerô iterata, sive in tali tantùm cartha, vel membrana, aut alio certo modo ad productionem effectus supernaturalis scripta, secta, vel formata, superstitio censenda est. Ita D. Thom apud Brognol. loco citato.

Regula 4ta. Quando efficacitas operis tribuitur certis ritibus, atque observantiis quibusdam peculiaribus, & ad hoc designatis v. g. ut fiat duntaxat hoc ante solis ortum, sub certo numero candelarum, tali vel tali longitudine, nisi ex devotione fiat ad certum honorandum Mysterium. Item si

fiant

fiant ligaturæ certo modô, vel aliæ similes observantiæ serventur, v. g. ut tantùm in dorso portentur, vel in brachio dextro, ad collum &c. Vel tantùm in lamina argentea, aurea, vel alterius generis sculptili ad se tuendum à peste, vel maleficiis, aut alio simili modo, mera superstitio est. Ita Brognolus citat. Nisi hujusmodi certus modus portandi vel applicandi, vel ipsamet materia portata aut applicata ex natura sua majorem effectum habeat.

Regula 5ta. Si per orationem, aut res benedictas expectetur aliquid vanum, vel injustum, etiamsi verba, vel scriptura sancta sit, dubitari nequit, tacitum intervenire pactum diabolicum. Ita Brognolus citat.

Regula 6ta. Si ex una parte sciatur effectum à natura provenire non posse, ex altera verò dubitetur, an sit à Deo vel dæmone, præsumendum est esse à dæmone. Ita La Croix citat. *Ratio* est, quia, cùm res, quæ adhibetur, non sit naturalis causa solutionis maleficii, erit tantùm signum, ad cujus positionem vel Deus, vel dæmon effectum ponet; de DEO autem talia operante nescimus, nisi in Sacramentis & Sacramentalibus, estque temerarium dicere, semper fieri miracula; ergò plùs præsumitur, esse à dæmone.

Regula 7ma. Si aliqua videantur bona, aliqua autem admisceantur redolentia superstitionem, poteris usurpare cum spe

even-

eventûs, si removeas superstitiosa v. g. sanitas spondetur puero, si B. Virgini offeratur candela præcisè taliter, vel taliter ponderosa &c. si tu offeras magis, aut minus ponderosam, & speres sanitatem, rectè agis. Ita La Coix citat.

Hæ sunt regulæ generales, satis demonstrantes, quandonam aliquis effectus sit licitus, quandonam verò illicitus, & superstitiosus. Verumtamen, quia materia hæc satis subtilis, & in praxi satis periculosa est, potissimas breviter secundùm regulas præfatas recenseo curationes labe superstitionis infectas. Quare sit

Quæstio quarta.

Quænam in particulari sint potissimæ curationes superstitiosæ?

DIco, & respondeo, superstitionem in tantum invaluisse, ut innumeræ possent adduci curationes illicitæ & superstitiosæ, quarum aliquas duntaxat referam.

N. 28. *Primò* ad sagam cognoscendam, vel ab ea remedium petendum quidam utuntur his verbis: *Assa, sassa, frassa, jota, dotta, redotta.* Si enim verè, inquiunt, persona aliqua saga sit, & malefica, prædicta non sustinebit verba, sed indignabunda conqueretur, quid fecerit?

Alii

Alii ex feretro pueri nati, & ante receptum Baptiſmum defuncti cum certis ritibus ramum interiorem excludunt, & per foramen factum omnes ſe ſagas & maleficos cornutos videre aſſeverant.

Alii cum certis ritibus ſcopas modô inversô ſub portam collocant, ne ſagæ domo exire valeant.

Alii maleficiô infecti ollam novam emunt, propriámque ſ. v. urinam intromittunt, atque eandem benè clauſam & munitam igni tamdiu admovent, donec ſaga præ dolore accurrat, & liberationem à maleficio promittat.

Alii, præſertim Venetæ, teſtante P. Brognolo, in curbitam (ſit venia verbo) mingunt, illámque benè obſtructam in quodam loco claudunt cum quibusdam ceremoniis, atque ita ſagam venire compellunt.

Sunt etiam, ait P. Sprenger p. 2. q. 2. quædam mulieres, quæ tali ſigno notant maleficos, ut ſi vacca ubertate lactis ex maleficio privatur, tunc urceum lactis ſuper ignem appendunt, & certis verbis ſuperſtitioſis inſiſtendo, urceum cum baculo percutiunt: atque licèt vaſculum mulier percutiat, omnia tamen verbera diabolus ad dorſum maleficæ defert, per quæ ſic diabolus cum malefica defatigetur: facit tamen illa diabolus, ut percutientem Catholicam ad pejora alliciat. Hæc ille.

Alii apud eundem Authorem, ubi vac-

cas

cas maleficiô læsas ad pascua ducere volunt, maleficam exploraturi, nituntur diebus potissimùm Festivis, & sacratioribus bracam viri, vel aliud simile super caput aut dorsum vaccæ tenere, & ita eandem bacculô cum certis ritibus percutientes expellere: vacca verò ita expulsa recto tramite ad domum maleficæ properat, & cornua in ejus ostium vibrat, cum magno ejulatu. Ita ille.

Quidam ad maleficum cognoscendum comburunt soleam equi, vel alterius animalis maleficiô extincti: vix enim admovetur igni solea illa, mox maleficus incredibili ardore quasi comburitur, ac proinde accurrere ad ignem, rogaréque cogitur, ùt eximatur solea. Ita Gobat. in Theol. experim. de superst. n. 942.

Alii cor animalis maleficiô enecati comburunt, atque ita maleficum venire cogunt.

Alii quidam, quorum vaccæ lac sanguinolentum reddunt, materiam illam igni admovent, credentes hac arte aduri maleficos, sicque vel brevì adventuros, vel certè interituros. Idem P. Gobat. l. c. n. 995.

Alii tantummodò in speculum magicis artibus incantatum introspicientes, maleficum repræsentatum vident.

Alii tempore nocturno à stigibus molestati cussinum dejiciunt, vel pro re aliqua precariò petenda invitant, credentes stri-

ſtrigem in cuſſino remanſuram, vel altero die certè venturam.

Sed hæc omnia, & plura ſimilia vana ſunt, inutilia, & ſuperſtitioſa, nec enim effectum à DEO ſibi appromiſſum, nec ritum ab Eccleſia toleratum, minùs approbatum habent: ergo neceſſariò à dæmone ceu magiſtro omnium ſimilium nugarum adinventum, & effectum, ab eóque ſolo expectatum.

Secundò. Ad morbum maleficum à naturali dignoſcendum, plura adhibent vana, inutilia, & ſuperſtitioſa. N. 39

Quidam enim, ùt refert P. Sprenger in malleo malef. p. 2. q. 2. Nider in Fornicario, Brognolus in Alexicac. vas plenum aquâ imponunt ſuper locum corporis affectum, plumbúmque in cochleari ferreo liquatum huic infundunt vaſi, interim verba quædam obmurmurantes, & ſubitò in plumbo coagulato diverſarum rerum ſpecies repræſentantur, præſertim imago aliqua reſultat, quæ ſi puncturis lædatur, etiam in illa parte maleficus læditur, ita, ut ex illo recepto vulnere facilè dignoſcatur, aut ſi puncturæ repetantur, vel accurrere, & meliora polliceri, vel certò mori neceſſe habeat. Alii, licèt puncturis ſagam non lædant, ex diverſis tamen imaginibus ex plumbo prorumpentibus maleficium eſſe conjiciunt.

Alii apud Codroncum lib. 3. de morb. venef. cap. 13. Brognol. in Alexicac. Disp. 1. de curat. diabol. n. 183. cum decoctione verbenæ (vulgò herba S. Joannis) ægrotum abluunt; in qua ablutione, si nihil reperiatur, nec decoctio in colore immutetur, infirmum maleficiô non esse affectum dicunt: quòd si verò magna copia pilorum, & præcipuè porcorum inveniatur, esse argumentum efficax non solùm maleficii, sed & gravissimi, miniméque curam recipientis; quòd si pili sint pauciores, morbum esse mitiorem, & curam admittentem. Si decoctum illud ad nigrum colorem mutetur, signum esse præsentiæ dæmoniacæ: si autem in alios colores mutetur, alia indicare.

Alii simpliciter s. v. urinario cineres imponunt, ut æger aquam in illud intromittat: quòd si certi pili, vel alia similia in illo inveniantur: maleficium reputant: si verò nihil reperiatur, morbum naturalem æstimant.

Alii, teste Codron. lib. 4. cap. 2. experimentum sumunt, columbum per medium scissum ventriculo ægrotantis apponendo, & nonnulla verba obmurmurando.

Alii pennas, seu plumas galinæ nigræ, omnibus reliquis insciis sub cervicali personæ ægrotæ imponunt: atque si post biduum solæ inveniantur plumæ, infirmitatem esse naturalem conjiciunt; si ultrà pen-

pennas alia inveniantur opposita, maleficium censent.

Quidam, ut sexcenta similia intermittam, pultem coquunt, & loco publico, vel etiam privato exponunt, firmiter sibi persuadentes, omnes, vel aliquas sagas, conformiter eorum voluntati, comparituras, & de pulte comesturas.

Sed quis non videat, hæc & plurima similia esse vana, ridicula, nec à DEO, nec ab Ecclesia approbata: atque ita nullum alium, quàm dæmonem venerari authorem & patronum.

Tertiò. Ad morbum maleficum curandum, plurima sunt passim sub schemate etiam licitatis & sanctitatis à quibusdam usurpata: Ex plurimis tantùm sequentia refero. N. 40.

Quidam ex Varrone apud Brognol. in Alexicac. de curat. diabol. Disp. 1. n. 205. ad quoslibet morbos maleficos curandos his utuntur verbis: *fista, pista, rista, xista* &c. vel repetunt *Anasanges* cum certis ritibus.

Alii his verbis utuntur: *chara, phara, festa, tuta, mitta, mesta*: quinimò hæc verba aliqui adeò venerantur sacrosancta, ut eadem Amuletis includant: Sic in quodam certo loco publicè impressum, & excussum vidi quoddam schediasma cum duobus signis strigum majoribus, & duobus minoribus, cum mirabilissimis nominibus, inter quæ sunt: *Adether, Abracola, Abrata, Abrat,*

 Aber

Áber, *Annanisopto* &c. Quæ omnia manifestè per primam suprà datam regulam ceu superstitiosa rejicienda sunt.

Alii scribunt hæc verba: † *Iram* † *Ciram* † *Abimelec* † *& in ferma Ciac* † Quæ superstitionis maculâ notatâ, nemo non videt.

Neque dicas, hæc & similia forte esse hebraica & in rei veritate sanctissima, consequenter minimè rejicienda. Verùm replicabo & ego: fortè sunt diabolica, & à dæmone inventa: fortè dæmonum invocatorum nomina. Cur ergo nos periculo committemus dimittendô remedia secura, & amplectendó periculosa? Ubi præterea nota conformiter Regulis superiùs *quæst.* 3. *n.* 37. datis, quòd verba, signa ac nomina ignota (intellige si non solum plebi, sed etiam doctioribus, ac linguarum peritis ignota existant) meritissimò ab AA. tanquam suspecta de superstitione rejiciantur. Nec refert exinde provenire subinde effectus miros, nam tales effectus juxta pariter ibidem dicta, quoniam prudenter in similibus circumstantiis alicui causæ naturali adscribi nequeunt, in dubio potiùs à dæmone, quàm à Deo provenisse præsumendi sunt, teste La Croix *lib.* 3. *part.* 1, *n.* 28. Quare vel ista verba verosimillimè sancta non sunt, vel si etiam sancta forent, nihilominus conformiter præceden-

dentibus principiis, cùm eorum institutio & significatio etiam doctioribus sit incognita, pariter usurpatio erit illicita.

Quidam alii post Ludovicum Banaciolum docent, si menstruô domûs alicujus postes inungantur cum certis aliis ritibus, magorum artibus & insidiis aditum omnem præcludi. Item pellem capitis lupini affixam villæ valvis, vel lupi rostrum cum certo ritu idem præstare, docet Plinius. Hyenæ sanguinem inunctum impedire omnes magorum artes, idem docet Plinius.

Fel canis nigræ amuletum esse domûs totius eo suffitæ, purificatæque contra cuncta maleficia: Eandem vim esse amianto lapidi, ac sanguine atri canis respersis parietibus, ejúsque genitali sub limine januæ defosso certo ritu, habetur apud eundem Plinium, Brognolum de curat. diabol. n. 175.

Mictio per annulum sponsalem contra impotentiam ex fascino commendatur ab Ettmyllero, & aliis, ait Joannes de Muralt. Verùm hæc omnia ceu vana, ridicula, ac superstitiosa denuò sunt rejicienda, prout ea post alios rejiciunt Brognolus, Delrio, Godelmannus, & alii.

Alii non valentes efficere butyrum, vas, in quo lac continetur, virgis verberant, donec saga verberibus saucia accurrat, & remedium afferat. Ita Gobat in Alphabet. Tract. 9. n. 993.

Alii ad efficiendum butyrum ſeram omninò novam, & nulli eò uſque uſui adhibitam, in vas lactarium injiciunt. Apud eundem.

Sunt & alii, qui ceream imaginem faciunt, & ita totum maleficium in ſagam rejiciunt. Ita docet Paracelſus lib. de longa vita dicens: *Poſſumus morbos ab incantatione excitatos in certas imagines derivare. Debent autem cerei homunculi fabricari ad ſimilitudinem maleficæ, quæ induxit morbum, in certa influentia cœli, debétque is homunculus certo in loco colocari, additis quibusdam execrationbus: & tum omne maleficium retorquetur in ipſum magum.* Hoc autem ſuperſtitionis damnat Godlman. l. 1. c. 8. n. 19.

Idem lib. de occulta Philoſophia docet, maleficium ingeſtionis rerum ſolidarum in corpus, tolli, ſi aliquid earum in arboris ſambuci, aut quercûs orientem ſpectantem partem, facto foramine ponatur, & cuneô certis verbis additis probè obſtruatur: mox enim (ait) æger levamen ſentiet, & quidquid ejus venenatæ materiæ adhuc in corpore deliteſcit, ultrò profluet, & ad ipſam arborem deferetur. Sed facilè ſuperſtitionis convincitur ex regulis ſuprà datis.

Omitto plurima ſimilia, quibus referti ſunt libri ſub ſchemate etiam maximæ utilitatis, imò & neceſſitatis publicè divulgati, & à quibusdam maleficiorum & dæmo-

monum patronis approbati: cùm reverà nulla ſit antipathia, nulla contrarietas inter aniles iſtas nugas, & dæmonem maleficium cauſantem: nulla divina inſtitutio, nulla promiſſio, nulla eccleſiaſtica approbatio. Unicum ergo reſtat, meriſſima eſſe ſigna diabolica, ex inſtitutione dæmonis ſuum effectum cauſantia, non quidem ad ſalutem hominis viatoris, ſed ad æternum ejus interitum.

Quartò etiam verba ſacra & benedicta N. 41. uſurpantur ad maleficia ſuperſtitiosè tollenda. Nam ùt erudite docet D. Thomas 2. 2. q. 96. art. 4. Brognol. Diſp. 1. de curat. diabol. n. 210. Delrio, & alii, ſi res, aut verba etiam ſancta portentur, aut proferantur, ſuperſtitio committi poteſt; ſi videlicet aliquid adjungatur, quod vanum ſit, & inutile ad divinam reverentiam, aut ad divinum auxilium impetrandum; puta, ſi portetur Evangelium S. Joannis, vel alia verba S. Scripturæ ſic, vel ſic duntaxat conſcripta, aut tantùm in pergamena virginea formata, ante ſolis ortum, &c. Vel ſi portentur Reliquiæ Sanctorum in vaſe triquetro, vel triangulo, tribuendo vim formæ, vel materiæ. Item, ſi diverſæ à ſigno Crucis adſint figuræ, aut imagines incognitæ. Vel barbara & incognita DEI, aut Angelorum nomina &c. Item ſi omninò certus exinde ſperetur effectus, vel ad aliquem applicentur effectum conſe-

quendum, ad quem nunquam ſunt inſtituta. Unde deduces, ſequentia eſſe ſuperſtitioſa.

Ad omnia maleficia curanda uti ſolis verbis: *Conſummatum eſt*. Vel: *Verbum caro factum eſt*: ſperando exinde certum effectum, quaſi aliter eſſe non poſſit, cùm tamen ex nulla legitima revelatione Deique promiſſione habeatur hæc infallibilis connexio ad invicem. Item ſcribere ſola verba præfata: *Conſummatum eſt*, in porta, ne ignis graſſetur ulteriùs: ad hunc quippe effectum quaſi infallibilem hæc inſtituta non ſunt.

Licèt portare Evàngelium S. Joannis etiam cum firma in Deum adjutorem confidentia, ſanctum ſit; nihilominus infallibilem per ejusmodi delationem inferre effectum, non caret ſuperſtitione, ſi non falſi cultûs, ſaltem ſuperflui, ùt apud citat. Brognolum docet Suarez lib. 2. de ſuperſtitione cap. 15. n. 10. Unde etiam D. Chryſoſtomus de hac re ſuper Matth. ſic ait: *Quidam aliquam partem Evangelii circa collum portant: ſed nonne quotidie Evangelium in Eccleſia legitur, ut audiatur ab omnibus? Cui ergo non proſunt in auribus poſita Evangelia, quomodo poſſunt circa collum ſuſpenſa?* Et ſubdit: *Ubi eſt virtus Evangelii, in figuris litterarum, an in intellectu ſenſuum? ſi in figuris, bene ſuſpendis; ſi in intellectu: ergo melius in corde.*

Quidam, præſertim milites Hiſpani, ùt habet P. Delrio diſq. mag. p. 2. q. 4. ſect. 6.

Brognol.

Brognol. Diſp. 1. de curat. diabol. n. 202. ſanctè viventes, & omnes gratìs curantes, cum ſola impoſitione linteorum, hac ad omnia mala curanda utuntur formula: *Per Chriſtum, & cum Chriſto, & in Chriſto, eſt tibi Patri Omnipotenti in unitate Spiritûs ſancti omnis honor, & gloria, per omnia ſæcula ſæculorum. Oremus. Amen. JEſus, Potentia Patris, ſapientia Filii, virtus Spiritûs ſancti ſanet hoc vulnus ab omni malo. Amen. JEſus,* Domine *mi JEſu Chriſte, credo, quòd nocte Jovis ſancti in cœna, poſtquam lavaſti pedes tuorum ſanctorum Diſcipulorum, accepiſti panem ſanctiſſimis manibus tuis, & benedixiſti, & fregiſti, & dediſti tuis Diſcipulis dicens &c. Similiter accepiſti calicem in ſanctiſſimas manus tuas, & gratias egiſti, & tradidiſti illis dicens: accipite, & bibite, quia hic eſt meus ſanguis novi Teſtamenti, qui pro multis effundetur in remiſſionem peccatorum: hoc quotiescunque feceritis, facite in meam commemorationem. Obſecro te Domine JEſu Chriſte, ut per hæc ſanctiſſima verba, & per virtutem illorum, & per meritum SS. Paſſionis tuæ ſanetur hoc vulnus, & malum iſtud. Amen. JEſus. In nomine Patris, & Filii, & Spiritûs ſancti. Amen. JEſus.*

Hæc formula ſuperſtitionis damnata eſt ab Epiſcopo Iprenſi Simonio, quam damnationem juſtiſſimam eſſe defendunt Delrius, & Brognol. loc. citat. ex ſequentibus rationibus. 1. Quia effectus hic à ſolo Deo per modum miraculi ſic aſſiduè, &

quasi ex consuetudine poscitur. 2. Quia sancti viri ad patranda miracula non sunt usi certis, & quasi conceptis verborum formulis: sed modò sic, modò aliter, prout Spiritus sanctus suggerebat. 3. Quia sanctitas similium hominum non satis semper est probata: cùm enim malefici pellem ovinam extrinsecùs induere possint, intùs esse lupi rapaces. 4. Quia, qui dono sanitatis aliis impertiendæ sunt præditi, nunquam cum conditione id faciunt, cum certis duntaxat verbis. 5. Quia non licet privatis comminisci formulas, nec à sacris litteris, nec ab Ecclesia approbatas. Insuper depravat multa verba S. Canonis. Præterea applicat verba consecrationis rei cuidam, ad quam instituta non sunt. Denique petit effectum sibi concedi per vim prædictorum verborum, quorum vis non ad vulnerum corporis consolidationem, sed ad panis & vini transubstantiationem à Salvatore nostro sunt directa.

Ex his nunc rationibus facilè conjiciendum, quam vim & efficaciam supernaturalem habeant verba secundùm apparentiam etiam sanctissima passim à nostris vetulis, aliisque hominibus plebeis usitata. Plurimæ sunt curandi formulæ à diversis passim usurpatæ, quarum aliquæ expressè falsa, & hæreticalia continent, alia, licèt sanctæ videantur, & à quibusdam appro-

batæ

batæ, vix tamen sine superstitionis labe unquam usurpantur: jam enim cum certis quibusdam ritibus & observantiis adhibentur: jam certus & infallibilis iis effectus attribuitur: jam tota spes & fiducia in ipsa concepta verborum formula ponitur: jam verba etiam sanctissima in alium ab institutione sua usum applicantur.

Certè apud Athenienses, teste Leonardo Vairo lib. 2. de Fascino cap. 11. cautum fuit, ne quis verbis mederetur. Unde, cùm in Achaia quandam esse mulierem cognovissent, quæ verbis medebatur, eam lapidibus obruendam dederunt. Utinam (exclamat P. Brognol. in Alexicac. de curat. diabol. n. 208.) etiam Judices hoc nostro infelici ævo, Rectores animarum, cunctique, ad quos pertinet, super gregem suum vigilare, hoc Ethnicorum ob oculos sibi ponerent factum! certò non tot superstitionum germina pullularent, destruerentur latentis diaboli insidiæ, non ita faciliter ad sua vota consequenda homines his profanis, aut sacris, abuterentur philacteriis. Vide, si lubet, Brognolum & Delrium fusè ac eruditè hanc materiam tractantes. N. 42

Sunt & alii, qui cum Paracelso lib. *de characteribus*, diversis figuris sancta inscribunt nomina: *Adonai*, *Jehova*, *Tetragramaton*. De his Author citatus ita loquitur: *Præcipuè characteres inter alios plurimos, duo tantùm sunt veri & præcipui, quorum* N. 43.

pri-

primus constat ex duobus trigonis super se ita depictis, ut sexagonum constituant.

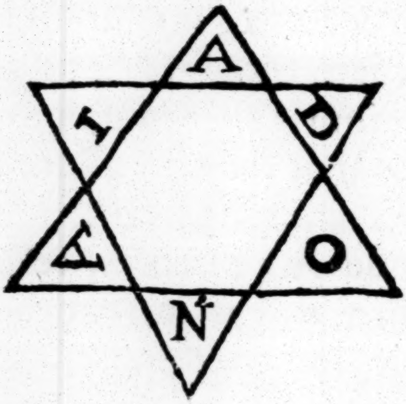

Alterum dicit esse priore efficaciorem, & esse pentagonon, seu quinque angulorum acutorum, in quorum spatiis inscribendas docet quinque litteras infallibilis Nominis divini *Jehova*.

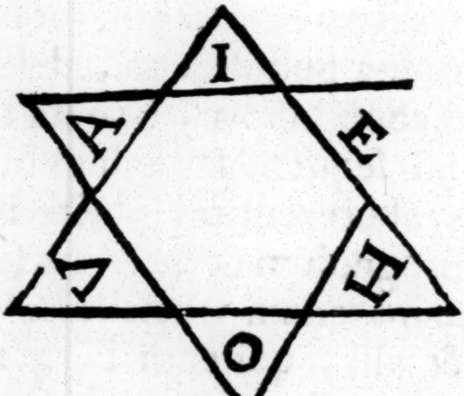

Aut certè locò horum divinorum Nominum inscribendas docet quinque syllabas vocabuli *Te - tra - gram - ma - ton.*

Harum

Harum (ait) *virtute olim Israëlitæ insignia perfecerunt miracula, bodiéque tantæ etiamnum sunt efficaciæ, ut, si in placentulam mellam, aut bostiam sacrificulorum, quam nostri* Obblat *vocant, depingantur, & patienti ad comedendum exbibeantur, ab obsessis spiritus immundos expellant, diabolum fugent, & omnes morbos magicâ malitiâ inflictos, tam animi, quàm corporis, omnésque alias infirmitates, ubi aurum potabile, & quinta essentia Antimonii nibil efficere potuerunt, tollant, & persanent. Et ne quispiam dicat, hac in parte me peccare contra secundum præceptum, is sciat, me minimè peccare, cùm divinis nominibus non ad pernitiem, sed ad salutem bominum utar. Dicant ad bæc quidquid velint Tbeologi bypocritæ.* Hæc ille.

Ast prænotandum hic est, quòd Author iste (nimirum Theophrastus Paracelsus) in Indice librorum prohibitorum contineatur inter prohibitos primæ classis, utpote plenus superstitionibus. Non quidem negatur, *Adonai* & *Jebova* esse nomina sancta, DEO appropriata. Quomodo autem sine manifesta superstitione ipsis characteribus, quatenus sic inter se divisis, & in diversis angulis collocatis, effectus quasi infallibilis contra dæmones tribui possit, uti tribuit Paracelsus, homo dæmoni, & sagis familiaris, nullatenus videtur. Undenam enim hæc tanta virtus? non à natura, uti per se patet. Nec specialiter à Deo, cùm id nec ex S. Scriptura, nec ex alia au-

authentica revelatione, nec ex SS. PP. aut approbatione Ecclesiæ ullatenus constat. Igitur ut à Paracelso provenientia, & tanquam infallibilem effectum habentia, à zingaris vel circumforaneis, aliisve jactata, rectissimè reprobantur.

Qualiter autem alio in sensu easdem figuras aliqui defendere conentur, adducetur propè finem hujus libelli.

Interim notetur D. Augustinus relatus caus. 26. q. 5. Can. *Nec mirum* 14. dicens: *Ad hæc omnia supra dicta pertinent ligaturæ execrabilium remediorum, quæ ars medicorum condemnat, seu in præcantationibus, seu in characteribus: vel in quibuscunque rebus suspendendis, atque ligandis: in quibus omnibus ars dæmonum est, ex quadam pestifera societate hominum, & Angelorum malorum exorta. Unde cuncta vitauda sunt Christiano, & omni penitùs execratione repudienda, atque damnanda.* Quare

Deduces, varia insuper schediasmata diversis characteribus notata, atque à quibusdam Amuletis includi, vel in domibus, stabulis, aliisque locis collocari solita, non fore tolleranda, sed penitùs rejicienda. Licèt autem hic proprius locus esset, earundem formulam adducendi, & examinandi, nihilominus, cùm actuali examini Reverendissimi Consistorii Frisingensis sint subjecta, ultimata decisio necessariò expectanda, & in fine hujus secundæ partis apponenda erit.

Quintò

Quintó contra tempeſtates, tonitrua, & grandines avertendas, miras quidam adhibent figuras, miras etiam conjurationes. Alii ſequentes adhibent:

Formulare Schedularum contra grandines.

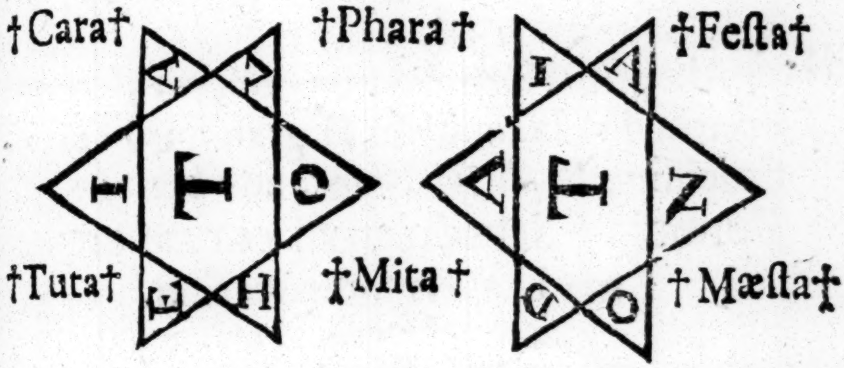

† I † N † R † I †

Verbum caro factum eſt, & habitavit in nobis.

✠ Maria ✠

I † N † R † I † Per Verbum, quod caro factum eſt, & per Sanctam Conceptionem Immaculatam Virginis Mariæ, & per hoc ſanctum Nomen tuum

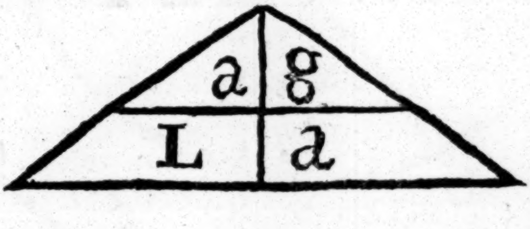

Libera

Libera nos Deus noſter, & habitationes noſtras, & pecora noſtra, & campos & fructus terræ, à nociva tempeſtate tonitruum, grandinum, & ventorum in Nomine Pa✝tris, & Fi✝lii, & Spiritus✝ ſancti, Amen.

Hanc formam valdè efficacem cenſent: verùm ob rationes jam allatas diſplicet, & ceu ſuperſtitioſa meritò rejicienda, atque damnanda eſt.

N. 45. Alii priori formula non contenti, ſequens contra omnia tonitrua & grandines, ceu efficaciſſimum, ùt jactitant, adhibent:

Formulare Schedularum contra grandines in agris fodiendarum.

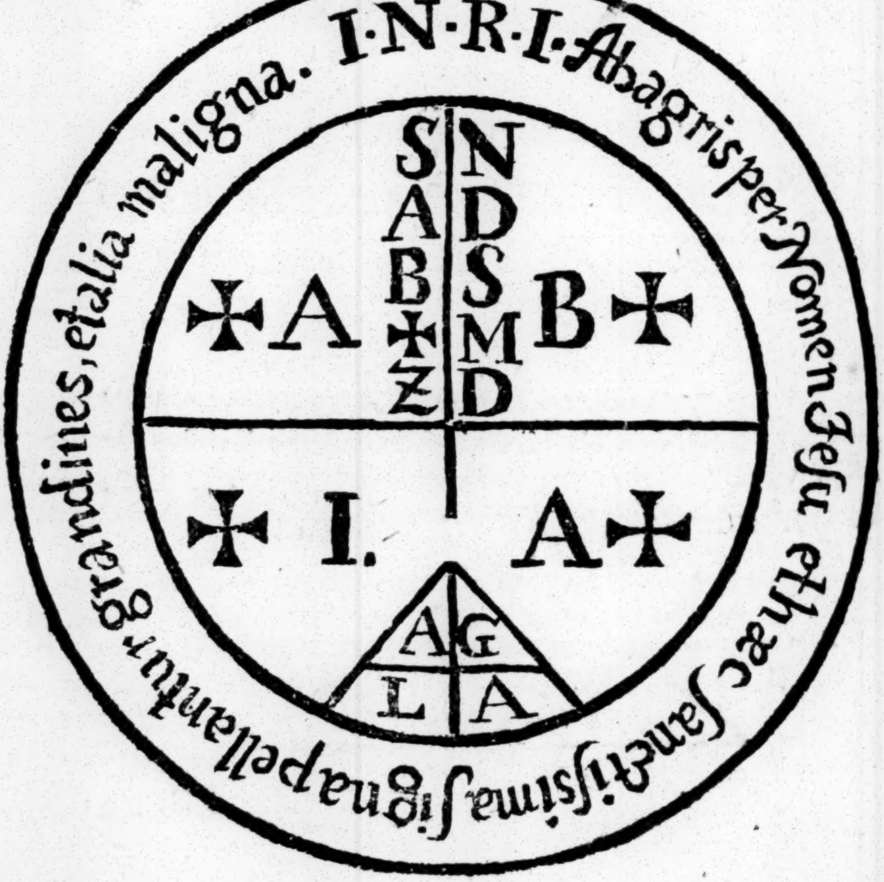

A.	G.
JEſus Rex gloriæ DEus homo Adonai tetra- Verbum caro	Chriſtus venit in pace Factus eſt grammaton- factum eſt.
L.	**A.**
Chriſtus vincit Chriſtus imperat malo nos Conſum-	Chriſtus regnat Chriſtus ab omni defendat. matum eſt.

Alii præter verba circa ſignum orbiculare in forma rotunda hæc inſuper ſcribunt.

Ecce! Nomen Domini: Ens Entium, DEus cauſarum, Vita Viventium, DEus à quo omnia, DEus de quo omnia, DEus ex quo omnia, DEus in quem omnia, & per quem omnia, DEus, DEus Deorum DEus, Agla potentiſſimus, DEus Adonai, Dominus DEus. Heloim, juſtiſſimus DEus, DEus Elion, Excelſus DEus, Elon Dominus DEus, & fortiſſimus DEus. Sodai, Omnipotentiſſimus DEus: ſanctus, ſanctus, Sabaoth, DEus, DEorum DEus, Adonai Tetragrammaton, quæ explicare nequeunt omnes linguæ viventium, nec mens, nec ſenſus hominum, & quod ego indigniſſima creatura tanti altiſſimi Creatoris indignus ſum ſcire, nec nominare, nec conjunctionem ſylabarum pronuntiare,

nec minùs ad cælum oculos levare, sed tantùm audeo divinatione litterarum personare: Jod, He, Vau: fugite partes adversæ, fugite dæmones, fugite inimici generis humani: fugite rebelles Creatoris vestri: osculamini dæmones maledicti hoc gloriosissimum Nomen, & admirabile Nomen: Adonai Tetragrammaton, osculamini †††. ✝. Ecce Crucem Domini, fugite partes adversæ, vicit Leo de Tribu Juda, Radix David, allelu-ja. I N R I. *per verbum, quod caro factum, & per S. Conceptionem Immaculatæ Virginis Mariæ, & per Sanctissimum Nomen tuum, libera nos DEus, & habitationes nostras, & pecora nostra, & campos, & fructus terræ à nociva tempestate tonitruorum, grandinum, & ventorum, pluviarúmque nocivarum in nomine Patris ✝ & Filii ✝ & Spiritûs † Sancti. Amen.*

Hoc signum supra expressum ita efficax esse dicunt, ut, sive in agro collocatum, sive in domo positum, sive ab homine apud se portatum, certum contra tonitrua noxia, & grandines sit munimen.

N. 46. Verùm plura displicent 1. Quòd effectus potiùs signis & verbis, quàm rei significatæ, ac veræ fidei & fiduciæ, vitæ piæ, laudabili, & sanctæ tribuatur.

2. Quia infallibiles promittit effectus.

3. Displi-

3. Diſplicet ex eo, quòd hoc duntaxat modo, ſub tali figura, his verbis, his characteribus &c. ſcribi debeat: ſic enim contra regulas n. 37. allatas peccare, conſequenter ſuperſtitioſum eſſe meritò cenſetur.

Nec *inferas*, ob paritatem rationis damnandam pariter fore crucem contra peſtem certis characteribus inſignitam, & à P. Sannig in Ritua. Franciſc. fol. 317 deſcriptam. Item & Numiſmata S. Benedicti, aliáſque cruces tum hebraicis, tum etiam latinis litteris inſcriptas, & paſſim Amuletis incluſas.

℞. Enim negando paritatem: tales ſiquidem cruces nec peccant in forma figuræ in ſola cruce omnibus dæmonibus terribili conſiſtente: nec in litteris, & characteribus, utpote ab Authoribus paſſim explanatis. Neque fiducia certa & infallibilis in ſignis & characteribus, ſed ob Crucem ſanctam, benedictam, & ſanctis verbis inſcriptam, in ſola divina miſericordia tota confidentia collocatur.

Cæterùm negare nequeo, etiam in hiſce ab Eccleſia non tantùm toleratis, ſed etiam approbatis, ſuperſtitionem poſſe committi: ſi enim ex ſola delatione, quam non piæ preces, aliáque virtutum opera comitantur, certus ſperetur effectus, manifeſta eſt ſuperſtitio, ùt ſuprà jam de Evangelio S. Jo- N. 47.

annis dictum est. Præterea, si quia persuasus putaret, figuram præcisè talem esse debere, his duntaxat characteribus insignitam, ita, ut omissio unius etiam totum frustraret effectum, à labe superstitionis denuò excusandus non foret.

Denique, ut veritatem fatear, minùs placent imagines, & cruces illæ hebraicis litteris signatæ: nam quis sibi certò persuadeat, typographum in littera etiam sancta imprimenda non aberrâsse, & loco vocabuli sancti, dæmoniacum expressisse? errant persæpè in vocabulis latinis imprimendis; quis ergò credat, eos ab errore futuros immunes in imprimendis hebraicis, aliisque incognitis? quòd si verò aberrent, quis gnarus litterarum omnia puncta corriget? Quis Hebræorum citabitur, ut typum disponat? Verùm, ttansmisso etiam, omnia verba esse sanctissima, & approbata: omnia nihilominus merè sacramentalia esse videntur, ex se non habentia alium effectum, quàm hominem disponendo ad veram in DEum fidem & fiduciam. Sed, amabo! quomodo disponent, si non intelligantur? quomodo intelligentur, si neque à Sacerdotibus, populi pastoribus, & animarum Directoribus explanentur? Certè, cùm nulla verba, quantumvis sanctissima, ullum sine fide & fiducia theologica habeant effectum, ùt fusè in p. 1. hujus

hujus armamentarii cap. 3. eſt probatum, videre nequeo, quomodo peregrina iſthæc vocabula non explanata, neque ab ullo ordinariè intellecta effectum habere poſſint.

Vel certè, ſi ob preces Eccleſiæ, atque benedictiones ſacerdotales iis effectum tribuas, quemadmodum tribuitur Numiſmatibus S. Patriarchæ Benedicti, quamvis verba non intelligantur: dicam, ſaltem longè conſultius eſſe uti linguâ latinâ, æquè ſancta, ut ſic faciliùs omnis error evitetur.

CAPUT TERTIUM.

Ce Curatione naturali maleficiorum.

Quæstio prima.

An ſenſibilia & purè naturalia habeant vim directè ſublativam & ſanativam maleficiorum?

N. 48. ADvert. Ex dictis ſuprà cap. 1. q. 1. n. 3. maleficium aliud eſſe purè naturale, aliud præternaturale, aliud mixtum ex utroque participans, prout fuſiùs locô citatô videre licet. Signa porrò diſtinctiva maleficii purè naturalis à præternaturali & mixto haud alia ſunt, quàm illa, quibus infirmitas naturalis dignoſcitur à vero maleficio, de quibus abunde dictum p. 1. cap. 1. q. 6. item ſuprà n. 25. ex quibus ſequentia videntur præcipua: 1. maleficium purè naturale certam & fixam in corpore ſedem habet, nec de parte in partem diſcurrit: Econtra maleficium præternaturale ordinariè jam hanc, jam aliam corporis partem affligit, atque tremendos cauſat dolores: decurrit per corpus per modum formicarum, murium, aliorúmque ſimilium animalium viventium. 2. Dolores ex maleficio naturali cauſa-

cauſati fermè continui ſunt, ſicut & cauſa eorum purè naturalis ſemper eodem modo applicata eſt: Econtra dolores ex maleficio præternaturali procedentes ordinariè diſcontinui ſunt, ita, ut jam graviter perſonam afficiant, jam ſubitò ceſſent, & perſona omnimodæ ſanitati videatur reſtituta.

3. Dolores ex maleficio præternaturali ad præceptum, vera fide & fiducia in SS. Nomine JEſu factum, evaneſcunt ſubitò, & iteratò ad præceptum incipiunt; ubi tamen dolores ex maleficio purè naturali exorti non ita per præceptum leniuntur. H. N.

Dico 1. Pharmaca purè naturalia vim habent atque efficaciam directè ſublativam, & ſanativam maleficiorum purè naturalium. Ita communis. *Ratio* eſt ſatìs manifeſta, qua conſtat contraria contrariis curanda: talia autem maleficia ſunt, & ſupponuntur eſſe purè naturalia, eisque quà talibus contrariantur naturalia: ergò pharmacis naturalibus erunt curanda. N. 49.

Quare, cum Exorciſtæ perſona quædam infirma ſanitatis recuperandæ causâ ſeſe præſentat, eidem diligenter eſt advertendum, ne feſtinanter, & præcipitanter ſuo judicio, vel ipſius afflictæ dictis aquieſcat: ſolent enim infirmi faciliùs ad Exorciſtas gratìs ſuum præſtantes auxilium, quàm ad medicos confugere, quibus debitam

bitam ſolvere debent mercedem. Cautè ergò procedat, ac prudenter ſigna unum maleficium ab altero dignoſcendi conſideret: Et ſi fortè malum deprehendat eſſe purè naturale, ſuadeat ejusmodi ægrotis, ad medicos peritos ſuum habere recurſum,

Sed nec in naturalibus etiam maleficiis Exorciſtæ munus & auxilium inutile, ſed ſummè frequenter neceſſarium eſt: dum enim Medici in morbo ex maleficio diabolico procedente curando, ſunt intenti, verſipellis hoſtis ex inveterato in genus humanum odio, urgentibus etiam ſagis & maleficis, nova ſemper machinatur maleficia, recentia in corpus ingerit venena, aliáve noxia: quinimò & medicinam corrumpens omni niſu ſanitatem impedire ſatagit. His porrò malis non Medici, ſed Exorciſtæ ſolers prudentia occurrit, dum medicinis, emplaſtris, aliisque infirmo applicandis, præviam impertitur Benedictionem, atque eundem infirmum iis præmunit ſpiritualibus remediis, quibus perſonæ à dæmone liberatæ, vel aliàs infeſtatæ, à dæmonis incurſu præſervandæ ſunt, de quibus dictum p. 1. cap. 6. q. 12.

N. 50. Dico 2. Nulla res naturalis & corpore habeat virtutem directè tollendi maleficium præternaturale, vel mixtum. Ita Didacus Celada in c. 6. Tob. §. 233. n. 10. Cornelius à Lapide, Tirinus, Lyranus in loc. præ-

præfat. Brognolus in Alexicac. Disp. 2. à n. 370. Delrius, & alii communissime. *Prob.* cum Abulensi. 1. Reg. 16. q. 46. ubi ita habet: *Impossibile est, quòd minor potestas sibi subjiciat majorem: & tamen non est potestas super terram, quæ comparetur potestati dæmonum. Ideò non erit aliquid naturale, vel cæremoniale, per quod dæmones possint ab homine cogi &c.* Ex quibus subsumo; atqui in maleficio præternaturali & mixto dæmon realiter præsens est: ergò per pura naturalia ad recedendum cogi nequit. *Conf.* Inter rem corpoream, & rem omninò spiritualem supposito diversam, est grandis improportio; nec omninò apparet, quomodo corporeum in spirituale agere possit: unde valde desudet subtilioris Theologiæ solers industria in assignando modo, quo corporeus gehennæ ignis in dæmones, & animas separatas agere possit, de quo præ reliquis subtiliter tractat Doctor noster subtilis in 4. d. 44. quæst. 2. ubi impossibile reputat, ignem materialem etiam per potentiam obedientialem elevatum, physicè cremare spiritus; ergò eadem ratione impossibile erit, rem materialem & corpoream directè agere, & ex corporibus humanis expellere spiritus; his autem in maleficio præternaturali non expulsis, neque maleficium solutum erit. Sed in contra.

N. 51. Ob. 1. Reg. 16 legitur: *Quandocunque enim spiritus Domini malus arripiebat Saul, David tollebat Cytharam, & percutiebat manu sua, & refocillabatur Saul, & leviùs habebat: recedebat enim ab eo spiritus malus;* sed pulsus cytharæ erat aliquid purè naturale: ergò. 2. Angelus Raphaël Tobiam juniorem jussit seponere cor, fel, & jecur piscis, & dans rationem dixit: *Cordis ejus particulam, si super carbones ponas, fumus ejus extricat omne genus dæmoniorum, sive à viro, sive à muliere, ita, ut ultra non accedat ad eos.* 3. Exorcistæ veteris testamenti, prout testis est Josephus apud Thyræum de dæmoniacis, p. 3. cap. 48. n. 7. annulis, qui sub signaculo radicem Salomonis insertam habebant, per odorantium nares omne genus dæmoniorum extrahebant; ergò &c. hæc sunt potissima fundamenta sententiæ adversæ. Sed.

Respondent ad 1. Theodoretus, Tirinus & alii in locum præfatum, nullis sonis, quantumcúnque numerosè modulatis fuisse pulsum dæmonem, sed sacris Psalmorum & Hymnorum verbis, quin & piis precibus ac votis, quibus David pro Regis incolumitate DEum interpellabat; penè eo modo, quo nunc Ecclesia per preces ac sacra verba: per adjurationes & Exorcismos expellit cacodæmones ex energumenis. Alii aliter respondent, prout passim in expositoribus videre licet.

Ad

Ad 2. diversi diversa respondent, communior tamen sententia est Lyrani, Celadæ, Serarii, Cornelii à Lapide in loc. præfat. glossantium, Asmodæum inchoatè vi naturali, completè verò vi supernaturali, & angelica fuisse expulsum ob preces Tobiæ & Saræ. Etsi enim res materiales directè in dæmonem agere nequeant, verosimiliùs nihilominùs est, posse agere saltem inchoatè & indirectè, in quantum humores noxios à dæmone causatos tollunt, vel minuunt, prouti Q. seq. magìs explicabitur. Completam verò expulsionem dæmonis soli Angelo esse adscribendam, manifestè Scriptura insinuat ibidem cap. 8. v. 2. ubi dicitur: *Protulit de cassidili suo partem jecoris, posuítque eam super carbones vivos, tunc Raphael Angelus apprehendit dæmonium, & religavit in deserto.* Et cap. 12. v. 3. dicitur: *Et dæmonium ab ea ipse compescuit.*

Ad 3. denuò diversæ sunt Authorum opiniones: nam aliqui, ùt videre est apud Thyræum de dæmoniacis p. 3. cap. 48. n. 26. Eleazarum, qui radicibus in Exorcismo usus dicitur, inter magos reputant, negántque Salomonis Exorcismô usum. Alii putant radici nullam infuisse vim naturalem pellendi dæmonem, sed moralem ex institutione divina: Cúm verò moderno tempore nil ampliùs de ejusmodi institutione nec ex Scriptura, nec ex Conci-

liis

liis, & Patribus constet, etiam herbas nullam ampliùs habere vim directam pellendi dæmones, dicendum erit.

Quæstio secunda.

An sensibilia non habeant vim saltem indirectam, vel etiam intentionalem pellendi dæmones ac curandi maleficia?

N. 52. ADvertendum, non esse superstitionis damnandos illos Exorcistas, qui præter Exorcismos Ecclesiasticos etiam diversas herbas, & lapides usurpant: hoc quippe ceu licitum approbat D. Hieronymus, prout refertur à Gratiano causa 26. quæst. 7. cap. 18. ibi: *Dæmonium sustinenti petras, vel herbas habere sine incantatione* Vertitur ergò quæstio inter Authores, quam vim & efficaciam habeant. Unde pro Responsione

Dico 1. neque pharmaca purè naturalia vim habent indirectam complete expellendi dæmones, ac solvendi maleficia Ita expressè Lyranus, Tostatus in prima parte cap, 5. quæst. 2. n. 173. relati. Sequuntur Celada in cap. 6. Tobiæ. Serarius, Cornelius à Lapide, & alii ab his relati. Ratio breviter est, *tum,* quia dæmones purè sunt spirituales, atque eò ipso extra spheram activitatis rerum materialium: sicut

sicut enim potentia materialis objecta spiritualia attingere nequit, ita res corporalis nequit expellere dæmones. *Tum*, quia, licèt dæmones magìs, minusve hominem divexent, & crucient, secundùm diversas corporis dispositiones, reverà tamen ab his minimè, sed à sola sicut in essando, ita in operando permissione divina dependent. Quinimò spiritus mali facili negotio humores illos noxios per medicinas corporales expulsos, denuò excitant, & excitatos coacervant, corporis passiones mitigatas iteratò resuscitant, ita, ut sæpè hominis illius novissima post multas etiam sumptas medicinas, fiant pejora prioribus. Ast quid *sæpè* dico; cùm experientia ipsa ceu optima rerum magistra testetur in dies, homines maleficiatos, vel à dæmone possessos, similibus medicinis absque aliis remediis spiritualibus non adjuvari, sed aggravari, non sanari, sed debilitari. Sed unde debilitas ista? non utiqne à medicina, sed ex diabolo, vol effectum medicinæ frustrante, vel certè humores noxios magìs coacervante, aut omninò noxia quæque in corpus ingerente. Vide de hoc Medicos ipsos, nominatim celeberrimum Codroncum lib. 4. de *morbis veneficis.* cap. 2. Senertum lib. de *morbis à veneficio inductis* cap. 10. ubi experientia docti fatentur, remedia naturalia morbis maleficis nihil prodesse, & Medicos frustra

ſtra laborare in hujusmodi defectibus curandis.

N. 54. Dixi nihilominùs in concluſione notanter, non habere vim *completam* expellendi dæmones, & ſolvendi maleficia. Fatentur ſiquidem Celada, Cornelius à Lapide, Serarius, Tirinus, aliique expoſitores paſſim in locum præfatum, habere vim quandam incompletam, & remotam. *Ratio* eſt, quia cauſa limitatæ virtutis producit effectum intenſiorem in materia magìs diſpoſita, quàm minùs diſpoſita; Cùm ſecundùm Philoſophum 2. *de anima*, actus activorum ſit in patiente benè diſpoſito: diabolus autem eſt agens limitatæ virtutis: ergò vexationem intenſiorem cauſare poteſt in hominem: conſtat autem pharmacis purè naturalibus tolli, vel ſaltem minui diſpoſitiones illas: ergò. Quare, licèt herbæ, lapides, harmoniæ, aliæque res corporales ſua naturali virtute totaliter dæmonis vexationem excludere, vel maleficium tollere nequeant, poſſunt nihilominùs, prout optimè diſcurrit Richardus de Media villa Quodl. 3. q. 8. illam vexationem mitigare; non ea quidem ratione, quaſi ſimilia naturalia in dæmonem, ceu purum ſpiritum agerent; ſed agendo in ipſum vexatum: haud parùm enim malus ſpiritus non bona hominis temperio adjuvatur ad illum exagitandum: naturalis

ralis autem virtus, quæ medicamentis inest; valet ad humores temperandos, & corporis passiones mitigandas, ita, ut minùs subjiciantur actioni dæmonum.

Cæterùm, licèt naturalibus pharmacis vis quædam inchoata, indirecta, atque incompleta concedatur, ea nihilominus sine prudentis Exorcistæ præceptis vix proficient. Econtrà, si solum accedat Exorcistæ præceptum post debitas instructiones formatum, absque omni alio pharmaco naturali, tota infirmitas ex maleficio præternaturali procedens, sæpè erit sopita, imò radicitùs extincta, prout frequentissima testatur experientia. Quòd si tamen naturales quædam reliquiæ superessent, per pharmaca naturalia expellendæ forent. Vide de hoc celeberrimum. P. Prognolum in Alexicac. Tom. 2. Disp. 2. à. n.384. Codroncum Medicum lib. 4. *de morbis veneficis*, cap. 2. Senertum lib. *de morbis veneficio inductis* cap. 10. suprà citatos, qui tenent, omnem Medicorum conatum, remediorúmque naturalium effectum esse frustraneum in hujusmodi morbis curandis.

Dico 2. Pollent pariformiter quædam corporalia vi quadam intentionaliter agendi in dæmonem. Ita Sanchez apud Cornelium à Lapid. in cap. 6. Tob. v. 8. Brognol. l. c. n. 415. *Ratio* est, quia maligni spiritus res illas corporeas, puta sul- N. 55.

phur

phur, rutam, aliásque id generis herbas apprehendunt tanquam instrumenta, quibus utitur Exorcista ad eos irridendos, & affligendos: dæmon enim, ait P. Sanchez, superbissimus suffumigationem rei tam vilis ferre non potest, abit, & fugit. Dæmon siquidem superbiâ suâ excæcatus ab ortu creationis suæ se tantùm æstimavit, ut DEO similis esse voluerit. Cùm autem agnoscit, se contemni, ac ludibrio haberi, próque majori contemptu res corporeas ac fætidas maleficiatis applicari, non vult tales injurias, ac ludibria: Ex qua nolitione sequitur tristitia, quæ secundùm D. August. lib. 4 de Civit. cap. 15. est *dissensio in his rebus, quæ nobis nolentibus accidunt.* Hoc autem contingit præcipuè, dum illi proponuntur ea, quæ afflictionem æternarum pœnarum suggerunt, ùt fumus sulphuris, ignis, ac rutæ: nam *de ore eorum procedit ignis, & fumus, & sulphur.* Apoc. 9. Ruta insuper est rememorativa amarissimæ Christi Passionis, qua diabolus victus est, & prostratus.

N. 56. Verumtamen, licèt similia actione intentionali possint in dæmonibus aliquam causare tristitiam: non tamen facilè credendum est, eos ob similium applicationem velle ab obsessis, vel maleficiatis recedere: si enim, prout experientia quotidiana demonstrat, dæmones non recedunt, licèt Exorcista eis objiciat signum Crucis,

Crucis, Sanguinem pro nobis effusum, cæteráque Redemptoris nostri mysteria, quibus sunt devicti & prostrati; quid rutam, sulphur, aliáque id generis plura pavebunt ratione significati, si significatum ac mysterium ipsum parvipendunt? Longè ergò meliùs & consultiùs erit, si posthabitis ejusmodi sensibilibus, Exorcista toto conatu remediis spiritualibus incumbat, præsertim, cùm corporalia plùs sæpè miseros excrucient & torqueant maleficiatos, quàm dæmones ipsos, prout in prima parte Armamentarii dictum.

Et certè, si quædam maleficiatis sunt nociva, res fœtidæ primum sibi locum vendicant inter omnia noxia, affligunt miserum maleficiatum, & dæmonem exhilarant. Pertentent Exorcistæ, quantùm possunt, res varias adhibere obsessis, vel maleficiatis, quibus intentionali actione dæmones torqueri putent, & oleum ac operam perdent. Recipiant galbanum, sulphur, asam fœtidam, aristolochiam, hypericonem, rutam, carnem vel limaturam ungulæ asini, canis, ac diaboli stercora, ex eisque factô fœtidô suffumigiô maleficiatum fumigent, ut dæmonem actione intentionali torqueant, & ejiciant; non aquam duntaxat verberabunt, sed dæmonem refocillabunt: dæmon enim nulla re magìs, quàm fœtidâ delectatur: quare, si corpus aliquod assumit, illud vel est cadaver fœtidum, N. 57.

vel ex aëre fœtido formatum; Si in corpore humano habitat, gravissimos denuò fœtores causat. Si ex corpore recedit, sæpè aërem circumstantem undequaque fœtoribus intollerabilibus replet, ac inficit. Si sagis, alíisque suis familiarissimis apparet, formam fœtidissimi hirci exhibet. Quid ergò mirum, si similia fœtida non abhorreat? Sed

N. 58. Dices: plura sunt naturalia, quibus vis quædam supernaturalis ad dæmones fugandos est attributa; sic enim docet Valesius *Sacræ Philosophiæ cap. 28.* pisci tobiaco fuisse attributam quandam vim supernaturalem ad fugandos dæmones, sicut igni infernali eadem tributa est ad eos cruciandos. Constat pariter ab experientia similibûs plurimùm torqueri dæmones, nec posse sufferri à sagis & maleficis: non semel enim odorem ejusmodi rerum fœtidarum sentientes, illicò recedere sunt animadversi.

℟. Valesium nulla prorsus ratione suffultum hanc eis supernaturalem attribuere virtutem, cùm nullo textu Scripturæ, nulla authoritate cujusdam Concilii, aut alicujus S. Patris hanc suam singularem opinionem stabilire possit. Deinde virtus ejusmodi vel esset physica, vel moralis? non *physica*; utpote quæ à Theologis tum Sacramentis in ordine ad causandam gratiam, tum igni infernali ad cremandos physicè

cò

eo modo, quo concremantur ipsa corpora, spiritus ex fundatissimis denegatur rationibus, quas videre licet præsertim apud Scotum, & Scotistas passim, ita, ut supervacaneum videatur quandam adducere; consequenter nec rebus corporalibus ulla similis virtus supernaturalis concedenda videtur. Non *moralis*, cùm enim hæc vel ex meritis Christi, vel Ecclesiæ piis precibus descendat, sine sufficienti ratione, institutione, ac permissione, de qua tamen nihil prorsus constat, nullatenus videtur attribuenda.

An porrò dæmones multùm similibus torqueantur, ac crucientur, nulli magìs, quàm Exorcistis sedulò muneri suo incumbentibus constare potest; sed quinam illi? quisnam magìs expertus celeberrimo P. Brognolo? at hic per plura folia contrarium demonstrat. Quis doctior Lyrano, Cornelio à Lapide, Celada, allisque S. Scripturæ Expositoribus passim? at hi inchoatam duntaxat virtutem eisdem attribuunt. Denique, si meam tenuitatem, quid sentiam, quæras: dicam veritatem, me per plures annos oneri exorcistico submisisse humores, & nunquam vidisse, per corporalia effectum oriri optatum. Et quid mirum! S. Scriptura Matth. ult. modum describens ait: *in Nomine meo dæmonia ejicient*: En! non rebus corporeis, sed Nomine JESU: non rebus naturalibus, sed N.59.

 pote-

poteſtate divinitùs tradita ejiciendi ſunt dæmones, & conſequenter etiam maleficia curanda.

Eccleſia pariformiter nullibi in Ritualibus corporalia, ſed mera conſulit & præcipit ſpiritualia: ergò. Quare ex duplici potiſſimùm ratione remedia naturalia adducere ſuperſedeo: Prima eſt, ne falcem in alienam immittam meſſem, præſcribens naturalia ſolis peritis Medicis cognita: plùs quippe nocere poſſem, quàm prodeſſe. Altera ratio eſt, quòd ſimilia vi valdè exigua polleant, utpote inchoata duntaxat, atque indirecta. Optimè ergò concludit Senertus de morbis à faſcino & incantatione provenientibus capite 10. *Remediis naturalibus omnibus in morbis à veneficio provenientibus inductis, nemo certè ſibi ſanitatem pollicere poteſt: etenim, cùm diabolus non ſolùm diſpoſitionibus medicis vulgò totis utatur, ſed & ignotas introducere poſſit; & Medico ignotum ſit, quibus modis diabolus ad nocendum uſus ſit, talia remedia aliquid juvare, morbum verò tollere planè non poſſunt; imò, ſi DEus permittat, diabolus remediorum naturalium vires debilitare, & infringere poteſt. Ideò, ſi remedia naturalia non ſufficiant, ad divinum auxilium, & curationem recurrendum.*

De qua ſit

CA-

CAPUT QUARTUM.

De curatione morali & divina maleficiorum.

Quæstio prima.

Quid & quotuplex sit curatio moralis maleficiorum?

ADvertendum: Neutiquam esse confundendam curationem moralem maleficiorum cum curatione divina: Licèt enim omnis curatio divina modô ordinariô per artem exorcisticam, aut applicationem rerum ab Ecclesia benedictarum facta, simul sit moralis, hæc tamen vicissim non semper est divina, utpote cùm fieri pariter possit per destructionem signorum maleficorum, aut per positionem contrariorum, ùt mox quæstione sequenti dicemus. Dæmon enim in suis maleficiis concinnandis quandam divinorum operum affectat imitationem, ut DEO similis, quod dudum appetiit, esse videretur. Unde sicut DEus per signa quædam sacra, quæ Sacramenta vocamus, humano opitulatur generi, ita dæmon per signa magica ad hominum exitium promovendum, salutémque evertendam, quædam sensibilia instituit signa, non quasi causas morales, sed ceu puras conditiones, tamdiu nocumentum ex pacto inferendi, quamdiu N. 60.

signa illa permanserint, ut vel simili modô maleficos in suo servitio conservet, atque venenum sui implacabilis odii effundat.

Neque tamen signa illa certa sunt, atque infallibilia, qualia sunt Sacramenta, sed sæpissimè falsa & deceptoria: Væ quippe generi humano, si serpens ille antiquus in quoslibet venenum suæ nequitiæ infundere posset: quare positîs etiam signîs dæmon nulli divinitùs nocere permittitur, qui divinâ fiduciâ fretus, à DEO protegitur, prout fusè p. 1. c. 1. Armamentarii dictum. Unde directè ad quæsitum.

N. 61. Dico: Curatio moralis maleficiorum nil aliud est, quàm certis adhibitis remediis licitis non physicam, sed moralem duntaxat habentibus contrarietatem cum maleficio, illud tollere & destruere. Dicitur 1mò: *Certis adhibitîs remediîs licitîs*, non enim de illicitis, vanis, & superstitiosis impræsentiarum agitur, sed de licitis, qualia sunt destructio signorum, Sacramenta, & sacramentalia instituta ad destructionem maleficiorum, de quibus in progressu plura dicentur. Dicitur 2dò: *non physicam, sed moralem* &c. hæc enim causæ sunt morales, Deum ad dæmonum incursus impediendos moventes, vel certè pacti destructio, quo dæmon se nocumentum illaturum promisit.

Unde patet, curationem moralem potissimùm esse duplicem; prima siquidem contingit per destructionem signorum maleficorum,

corum, aut positionem contrariorum, altera verò per applicationem tum Sacramentorum, tum Sacramentalium. Quare sequitur.

Quæstio secunda.

An liceat maleficii signa destruere, ut dæmon nocere desinat?

DIco. Non solùm licet, sed & meritorium est destruere signa maleficii intentione curandi maleficiatum: Ita Scotus in Tris. in 4. dist. 34. q. un. cum communi. N. 62.

Probatur breviter 1. Talis destructio neque est tacita dæmonis invocatio, neque ulla ejusdem honoratio: destruens enim non pasciscitur cum dæmone, sed pactum dissolvit, neque dæmonem invocat, sed invocationem per magum signo illo factam tollit & impedit; fermè, sicut, si quis cum hoste pactus sit, ut datô signô occurrat, & mœnia conscendat, licitum & bonum esset illud destruere signum, atque ita impedire inferendam noxam, quin ullatenùs invocetur vel honoretur hostis: ita pariter non invocabitur vel honorabitur dæmon, si ejus signa destruantur.

Conf. Si saga certis carminibûs, aliísque nefandis precibûs cuiquam nocere vellet, nullum superesset dubium, licitum esse eandem impedire: cur ergò non similiter liceat destructione signorum impedire-

dire, si positis signîs dæmonem ad nocendum accersat? Pariter si quis pactum cum sicario, alióve homine malitioso fecerit, ut certô positô signô occidat, aliúdve nocumentum inferat, quis dicat, illicitum esse tollere signum? Quis in ejus destructione honorem quemquam sicario deferendum censeat? Ergò pariformiter nullus in destructione signi magici diabolo deferetur honor, nec ullum adeo censeri poterit peccatum. Vide plura in P. Delrio Disq. mag. lib. 6. c. 2. sect. 1. q. 3. pereleganter hanc materiam perstringente. Sed

N. 63. Objicitur imò: Divus Hieronymus in vita sancti Hilarionis refert, ad Virum hunc sanctissimum adductam fuisse puellam à dæmone possessam, atque dæmonem exclamâsse, se invitum in puellam ingressum, neque egressurum nisi priùs signîs maleficii ablatîs: *Noluisse autem Virum sanctum, antequam purgaret virginem, signa jubere perquiri, ne aut solitis incantationibus recessisse dæmon videretur, aut ipse sermoni ejus accommodâsse fidem*, ùt ait idem Divus Hieronymus: ergò.

℞. Negandô consequentiam; verba quippe Divi Hieronymi aliud nil referunt, quàm sanctum Hilarionem noluisse signa perquiri, ne populo ignoranti incantationibus dæmon recessisse videretur, aut ne sermonibus ejus, quòd absque signis perquisitis exire nequeat, fidem accommodâsse censeatur: quòd si ergò absit error atque

ita

ita scandalum populi, neque falsis hujuscemodi dictis fides accommodetur, à sensu contrario optimum erit desumptum argumentum, id vel maximè licere: an porrò expediat, mox quæstione sequenti dicemus.

Objicitur 2do. Cùm signum amovetur, nec expectatur sanitas à DEO, nec Sanctis, nec ab humana voluntate, nec à causa naturali: ergò à diabolo. Subsumo. Sed juxta Divi Leonis aphorismum sermone 19. de Passione. *Beneficia ejus cunctis sunt nocentior vulneribus.* ergò. N. 64.

Confirmatur 1mò. Amotio signorum est cultus diaboli: est etenim protestatio, quòd possit nocere, quomodocunque voluerit, item quòd sit verax atque fidelis, servans pactum, quamdiu pacti adsunt posita signa.

Confirmatur 2dò. Qui signum tollit intentione noxam ulteriùs inferendam tollendi, miscet se pacto, quod maleficus cum diabolo iniit: pactum enim aliud non erat, quàm ut positô signô nocere incipiat, amotô verò nocere desinat; sed hoc denuò est illicitum: ergò.

℟. Ad argumentum, in casu non expectari illum positivum effectum, sed meram cessationem, seu privationem actionis, ne videlicet dæmon ulteriùs noceat: hanc autem privationem licitè à dæmone expectari, in comperto est: sic pariter recepta à diabolo chyrographa, quibus ali-

qui eidem suam animam venalem faciunt, comburuntur, ne diabolus ulteriùs noceat.

Ad Confirmationem primam negatur antecedens cum sua probatione: tollere siquidem signa, tantum est protestari, dæmonem ex permissione divina nocere à noxa inferenda, non quia sit verax & fidelis, sed quia vî pacti haud ampliùs allicitur: constat enim dæmonem vî pacti ordinariè, sine pacto raró nocere.

Ad Confirmationem secundam denuò negatur antecedens cum sua probatione; qui enim pactum destruit, se pacto non immiscet. Deinde licet fortè maleficus cum dæmone pactum inierit duplex, unum videlicet ad positionem signi inchoäre vexam, & alterum ad destructionem signi cessare à vexa, reverà tamen destruens maleficii signa non intendit dæmonem inducere ad servandum pactum, sed intendit præcisè destruere signum prioris pacti, quo dæmon ad nocendum alliciebatur: quæ duo valde diversa sunt. Vide plura alia similia argumenta soluta apud Delrium citatum, item apud P. Lessium lib. 2. de mag. cap. 44. Dubio 6.

Mihi enim in omnibus brevitati studenti ad alia utiliora properandum.

Quæst.

Quæstio tertia.

An necessarium vel utile sit perquirere maleficii signa?

DIco, quantumvis licitum sit perquirere maleficii signa, id tamen nullatenus est necessarium. Ita sæpissimè laudatissimus P. Candidus Brognolus in Alexicac. Disp. 3. de curatione morali n. 482. N. 95.

Probatur primò ex facto Divi Hilarionis, qui signa maleficii perquiri nolebat, antequam à dæmonio liberâsset virginem, prout mox quæstione præcedenti relatum. Neque dicas, exinde sequi, duntaxat illis, qui Hilarioni sanctitate & miraculorum donô sunt similes, non esse necessarium, quærere maleficii signa: esse nihilominus absolutè necessarium donô miraculorum carentibus.

Verùm negatur absolutè suppositum, videlicet expulsionem dæmonum, aut curationem maleficiorum potestate Exorcistica factam esse miraculosam: ad hanc siquidem DEus concursu suo ordinario vî decreti & promissionis factæ concurrit, non secus, ac ad effectum reliquorum Sacramentorum: horum autem effectus neutiquam censetur miraculosus; ergò nec Exorcismorum effectus miraculosus dicendus erit.

Pro-

Probatur Conclusio 2dò ratione: signa illa maleficii v. g. certæ ligaturæ, nodi, plumæ, aliáve id generis plurima ex se & ex natura sua non sunt nociva, sed dæmonis duntaxat ad nocendum allectiva; ergò rejecto per Exorcismos dæmone omnem cessare noxam diabolicam necesse est.

Subsumo. Sed omnibus manifestum est, dæmonem posse expelli sine perquisitis signis: potestas siquidem Exorcistis in ordine Exorcistatûs tradita absoluta est, non conditionata; illimitata, non limitata, & restricta, atque à dæmonis voluntate dependens, prout pluribus est probatum parte 1 Armamentarii cap. 1. quæst. quarta, & alibi. Sæpè ergò nec dubium, quin irrequisitis signis possit expelli. Confirmatur: diabolus non est necessariò & coactè alligatus signis: potest enim nocere etiam sine signis, & desinere etiam nocere positîs signîs, & non desinere sublatîs signîs: ergò &c.

N. 66. Dico 2dò. Etsi ex historiis fide dignis constet persæpè utile fuisse ad tollendum maleficium, sustulisse maleficii signa, hujus tamen praxis Exorcistis nec videtur absolutè consulenda, neque ordini Exorcistatûs satis honorifica. Ita colligitur ex proximè laudato Brognolo.

Prima pars satìs liquidè demonstratur à P. Delrio disq. magica lib. 6. c. 2. sectione 1. q. 3. quo loco plures refert historias, luculen-

culentâ experientiâ testatas, maleficia per ablationem signorum maleficorum fuisse sublata.

Altera pars ex eo suadetur, quòd prima Veritas in Evangelio sæpè promittat liberationem absolutam & illimitatam, quin unquam mentionem faciat perquirendorum signorum, ut fusè prima parte Armamentarii ex diversis textibus tum Scripturæ, tum Sanctorum Patrum est probatum. Tum etiam, quia vel maximè condecens est, Exorcistam operi exorcistico incumbentem, procedere secundùm potestatem sibi traditam ejiciendi dæmones, & curandi maleficia per Exorcismos, parùm attendendô pacta diaboli, sibi ceu Judici legitimo subjecti: non enim Judex forensis iniqua hominum sibi subditorum pacta scrutatur, sed tradita sibi desuper potestate utitur: cur ergò Judex spiritualis pacta dæmoniaca iniquissima, atque omni jure nulla attendat? cur pacta dissolvat, quæ nullo jure sunt valida?

Certè ipsa experientia non raró testatur facillimô negotiô curari malficia sine perquisitis signis persolum præceptum, & sæpissimè non curari etiam concrematîs signîs. Testatur id in arte exorcistica nulli secundus P. Brognolus loc. cit. Testari id pariter possum crebrâ propriâ experientiâ: vidi quippe non semel concremari maleficii signa, & personam minimè sanari: N. 67.

nari: vidi econtrà ſine perquiſitione ſignorum perſonas maleficiatas non rarò per Exorciſmos illicò ſanitati reſtitui. Et quid multis veritatem iſtam ſole meridiano clariorem comprobem, cùm, licèt ipſa prima Veritas crebram de dæmonibus ejiciendis in Evangelio mentionem faciat, perquirenda nihilominus ſigna altum ſileat, nec eandem Patrum comprobet authoritas, ſed factum eorundem neget, ut mox de divo Hilarione dictum.

Præterea licèt concrematio ſignorum pactum diſſolvat, & maleficium tollat; quis tamen credat, dæmonem non poſſe nova ponere, ſi velit, qui ceu leo rugiens circuit, quærens, quem devoret? aut certè quis credat, non ſæpè ſigna in tantùm occultari, ut nullâ induſtriâ inveniri queant? quis tamen credat, maleficium tunc fore incurabile? certè ſi verum foret ejusmodi judicium, vana eſſet Eccleſiæ poteſtas, vanus Exorciſtatûs ordo: non enim Exorciſta poteſtate propria, aut dependenter à dæmonis voluntate, ſed virtute & poteſtate divina ſolvit maleficia, ùt late in prima parte Armamentarii cap. 1. q. 1. dictum. Quis autem ſanæ mentis credat, divinam impediri aut retardari virtutem per dæmonis inſtrumenta?

N. 68. Denique quantumvis licitam dixerim ſignorum maleficorum perquiſitionem, ea nihilominus per accidens non rarò eſt peri-

periculosa: quidam enim per speculum purissimum & chrystallinum eadem perquirenda judicant: in loco enim, ubi signa sunt recondita, speculum desuper retentum maculandum judicant: sed unde macula ista? ex veneno ordinariè admixto respondent: verùm si venenum esset admixtum, non uni sed omnibus, plùs ex humo effossa, quàm recondita, nocerent, quod experientia ipsa reprobat: Sæpè enim manibûs contrectantur sine omni prorsùs nocumento. Alii certîs ritibûs virgam scindunt, quæ signa maleficii non secùs, ac virga coryli thesaurum latentem denotat: sed unde virtus ista, quæ quisquillias duntaxat à saga reconditas indicet, non item alias ejusdem prorsùs generis & speciei? certè eadem non videtur sibi divinitùs tradita, nec à natura concessa: ergo necessariò à diabolo expectanda. Nec paritas ulla est de corylo; hic enim universaliter omnia ejusdem generis metalla denotat, & non tantùm à dæmone abscondita; econtra virga à dæmone duntaxat, vel sagâ recondita signa. Addo, plures etiamnum de licititate coryli dubitare. Alii sagas & maleficos imò ipsosmet diabolos consulunt, qui ea nonnisi cum animæ lucro indicant, & per novum maleficium tollunt, quæ omnia & plura his similia sunt absolutè prohibita.

Porrò

Porrò si quæras, quomodo cognosci
N. 69. possint loca, in quibus maleficii signa sint absconditа?

Respondeo: cùm in locis diversis abscondi soleant, videlicet sub liminibus, in lectis, vel ipsis lectisterniis, vestibus, domús angulis, aut aliis locis, in quibus solent homines, vel jumenta morari, aut per illa transcendere: aliquando verò soleant occultari in puteis, sub ahenis, cadis ad corrumpendam cerevisiam, aut vinum adustum &c. quare cùm ita sit, optimum erit, si maleficiò affectus ipsemet observet, quo loco maximè affligatur, v. g. si in lecto, talibus indutus vestibûs &c. aut utrum animalia contremiscant, transire nolint, aut omninò concidant in certo loco: Ibi enim probabiliùs abscondita manent maleficii signa: quæ inventa, igne priùs benedicto, aut saltem aqua prius benedicta asperso, comburenda sunt. Secùs enim, si igne priùs non benedicto comburantur, fumus ascendens nova sæpè maleficia causat, prout duabus personis in pago non procul Frisingâ dissito, factum scio, ubi hæ personæ ita infectæ sunt, & tandem per benedictiones curatæ. Sed

N. 70. Objicitur contra Conclusionem: in Rituali Romano expressè habetur: *Jubeat Exorcista dæmonẽ dicere, an detineatur in illo corpore ob aliquam operam magicam, aut malefica signa, vel instrumenta, quæ, si obsessus ore sumpse-*

sumpserit, evomat, vel si alibi extra corpus fuerint, ea revelet, & inventa comburantur.

Confirmatur: Hæc fuit praxis communis antiquorum, & etiamnum est modernorum Exorcistarum, à qua utique non est facilè recedendum.

Respondeo, ex rituali rectè inferri liciticatem, non necessitatem: neque enim Rituale in omnibus est obligatorium, ùt constat ex verbis Constitutionis Pauli V. quæ incipit *Apostolicæ Sedi*, atque habetur in principio Ritualis præfati, ubi expresse jubentur servari duntaxat, quæ pertinent ad Sacramentorum administrationem: econtrà verò reliqua, ad visitationem, curam infirmorum &c. ad majorem præscribuntur commoditatem, ùt constat expressè ex Rubrica Tractatu *de Visitatione & Cura infirmorum*, ubi sequentia habentur: *Sequentes preces omnes, vel ex parte, prout tempus vel ægrotorum conditio feret, arbitriò Sacerdotis dici vel omitti possunt.* Eadem autem videtur esse ratio tollendorum maleficiorum; consequenter eadem dispositio. Ad Confirmationem dico, quantumvis plures omni tempore maleficii signa perquisierint, ex eo tamen nullam inferri necessitatem; cùm sæpissimè signîs etiam non inventîs maleficia curaverint, & etiamnum curent, prout experientia ipsa testatur.

Quæstio quarta.

An liceat ponere signa, quibûs positîs expirat, vel destruitur pactum dæmoniacum?

ADvertendum: Signa posita in ordine ad pactum dæmoniacum dissolvendum esse duplicia: alia quippe sunt, quibus pactum præcisè dissolvitur, ita, ut nullus effectus positivus, sed mera cessatio à malefaciendo, expectetur. Alia verò, quibus non nuda cessatio, sed positivus simul effectus expectatur. H. N.

N. 71. Dico: licet contrarium signum apponere, quo posito obligavit se dæmon à nocendo desistere; dummodo signum appositum bonum sit, vel saltem de se indifferens, & eo fine apponatur, ut cesset dæmon à nocumento, & confœderatio facta dissolvatur. Ita Lessius lib. 2. de Magia c. 44. Dub. 6. n. 55. Suarez lib. 2. de superstitione cap. 17, n. 16. Palao de superstitione tract. 17. punct. 10. Disput. 11. n. 10. Sanchez, Sylvester. Probatur. Licet omnimodè evertere ac impedire pactum dæmoniacum, intentione, ut dæmon cesset à noxa inferenda: sed tale signum contrarium præcisè pactum evertit ac impedit: ergò. Confirmatur: Licet destruere signa maleficii, ut pactum evertatur: ergò pariter

pariter ad eundem effectum licet ponere signa contraria: Licet pariter sine deprecatione aut amicitiæ nota verbô adigere dæmonem, ut nocere desinat: ergò id pariter licebit facere signis contrariis positis.

Dixi tamen notanter *1mò* dummodo signum de se bonum sit, vel saltem indifferens, si enim ab intrinseco malum sit, vel aliàs prohibitum, palam est illicitum esse.

Dixi *2dò, & eo fine apponatur, ut cesset à* N.72.
nocumento. Si enim non nuda cessatio, sed positivus insuper effectus speraretur, illicitum esset. Ratio porrò dispar est, quia hoc esset signum amicitiæ, & benevolentiæ, quo à dæmone gratus sibi speraretur effectus: illud econtra non est signum amicitiæ, sed nuda pacti destructio, quo etiam ergà inimicos uti licet. Ex his.

Infertur 1mò. Sequentia esse licita. N.73.
1mò. Si venefica te tangat, eandem ad pactum dissolvendum repercutere licet. 2dò. Si à saga sis læsus, eidem panem & salem tribuere: dicitur enim teste Lessio, talî modô maleficium reddi inefficax. 3tio. Licet Judicibus lavare maleficos, & pilos eorum abradere, quando torquendi sunt, si timeant in pilis aliquod maleficium occultari, quo insensibiles tormentis reddantur. 4tò. Eadem ratione licitum est, sagas, aliósque maleficos in aheno, aut caldario conservare, quin unquam ad ter-

ram dimittantur. *5tò.* Tandem hac ratione plura alia, quæ prorsùs videntur inutilia, excusari possunt: e. g. diversæ herbæ naturales, fructus arborum, atque similia plura contra maleficia adhiberi solita.

N. 74. Infertur 2. Illicita esse sequentia. 1mo. Si quis tempore nocturno à strygibus vexatus, cussinum dejiciat, intentione, ut stryx in eo resideat. 2dò. In simili casu eas invitare, ut sequenti die precariò quidquam accepturæ adveniant. 3tiò. Sagas quoquo modo cogere, ut accurrere, seque manifestare debeant. Hæc & plurima similia, ubi positivus speratur effectus illicita sunt, atque superstitiosa. Sed

N. 75. Objicitur contra Conclusionem: Si contrarium signum apponatur, effectus expectatur à dæmone: ergo.

Confirmatur: Si ex opposito signo speratur dæmonem à noxa esse cessaturum, speratur dæmonem fore fidelem in pactis & promissis suis: Sed hoc est ei honorem tribuere: ergò.

Respondeo negando ant. cum supposito argumenti; nullus enim speratur effectus sed sola cessatio noxæ: quòd verò sanitas maleficiato denuò restituatur, id præcisè per accidens, imò cessationis à noxa inferenda effectus est.

Ad Confirmationem negatur Major argumenti: dæmon enim ordinariè nocet alle-

allectus à sagis: cùm ergò cessantibus signis haud ampliùs alliciatur, meritò speratur, eum haud ampliùs nociturum; non propter fidelitatem, & veracitatem suam, sed propter cessationem signi allectivi.

Cæterùm licèt hæc omnia vera sint, tum à Theologis, tum ex communi praxi comprobata; homini nihilominùs Christiano dignius videtur assumptô inexpugnabili Fidei scutô à Christo omnibus traditô diabolicis simul & magicis resistere potestatibus: non enim jubemur diabolo resistere per positionem signorum contrariorum, sed in fide & fiducia, divo id docente Petro. 1. Pet. 5. *Cui resistite fortes in fide.* Quare ut scutô hôc inexpugnabili omnia facili negotio maleficia tollantur & dissipentur, sit

Quæstio quinta.

Quomodo maleficia singula sint per Exorcismos, destruenda, & curanda?

ADvertendum: imò. non esse sermonem de maleficiis purè naturalibus, hæc enim non per Exorcismos, sed per medicinas naturales esse curanda, jam suprà c. 1. confessi sumus, ea ratione ducti, quòd naturalia naturalibus sint curanda. So- N. 76.

la ergò quæstio est de maleficiis super- seu præternaturalibus, ac simul de mixtis sup. cap. 1. q. 1. explicatis.

N. 77. Advertendum 2dò: Remedia, item & dispositiones, fusè prima parte Armamentarii cap. 5. & 6. pro personis energumenis liberandis traditas, esse pariter à personis maleficio aliquo infectis usurpandas: cùm enim in maleficio hyperphysico & mixto dæmon vel realiter vel potestativè præsens sit, atque mala itentidem causet; quidquid contra dæmonem vim & efficaciam habet, pariter contra maleficia habere necesse est: quare si Exorcista maleficia tollere, & auferre desideret, materiam locô proximè citatô traditam observet. Præsertim verò vivam tum in semetipso, tum in suo patiente fidem excitare studeat: sicut enim *omnia possibilia sunt credenti* Marci 9. v. 22. Ita è contrario hæsitanti ac fluctuanti nihil possibile. Quòd si ergò Exorcista plurimos atque efficacissimos usurpaverit Exorcismos, & hæsitaverit in corde suo, *non æstimet homo ille, quòd accipiat aliquid à Domino.* Jacobi 1. v. 7.

N. 78. Quare antequam Exorcismum applicet, benè motiva fidei in prima parte Armamentarii cap. 3. proposita meditabundus perpendat, eámque suo patienti inculcare studeat; quinimò pro faciliori memoriæ adjutorio q osdam Sacræ Scripturæ versiculos, tanquam à prima Verita-

te,

te, tam falli quàm fallere nescia, prolatos, sæpiùs ruminare, ac considerare plurimum juvabit, quorum aliquos pro minùs in Scriptura versatis adduco.

Dominus Protector vitæ meæ, à quo trepidabo? Psal. 26. v. 1.

Si consistant adversùm me castra, non timebit cor meum. Psal. 26. v. 3.

Si consurgat adversùm me prælium, in hoc ego sperabo. ibi.

In Te Domine speravi, non confundar in æternum. Psal. 30. & 70. v. 1.

Invoca me in die tribulationis, eruam te & honorificabis me. Psal. 49. v. 15.

Super aspidem & basiliscum ambulabis, & conculcabis leonem & draconem. ibidem v. 13.

Quoniam in me speravit, liberabo eum, protegam eum, quoniam cognovit nomen meum. ibidem v. 14.

Clamabit ad me, & ego exaudiam eum, cum ipso sum in tribulatione, eripiam eum, & glorificabo eum. ibid. v. 15.

Nullus speravit in Domino, & confusus est. Eccles. 2. v. 11.

Non est confusio confidentibus in te. Dan. 3. v. 41.

Cogitate per generationem, & generationem, quia omnes, qui confidunt in eum, non infirmantur. Macab. 2. v. 61.

Petite & dabitur vobis, quærite & invenietis, pulsate & aperietur vobis: omnis

enim, qui petit, accipit, & qui quærit, invenit, & pulsanti aperietur. Matth. 7. v. 7. & 8.

Cerditis, quòd possim facere hoc? secundùm fidem vestram fiat vobis. Matth. 9. v. 28. & 29.

Si habueritis fidem, sicut granum sinapis, dicetis monti huic: transi hinc illuc, & transibit, & nihil impossibile erit vobis. Matth. 7. v. 29.

Omnia, quæcunque petieritis in oratione credentes, accipietis. Matth. 21. v. 22.

Si potes credere, omnia possibilia sunt credenti. Marci 9. v. 22.

Signa autem eos, qui crediderint, hæc sequentur; in nomine meo dæmonia ejicient. Marci 16. v. 17.

Amen dico vobis, qui credit in me, opera, quæ ego facio, & ipse faciet, & majora horum faciet. Joan. 14. v. 12.

Omnis, qui credit in illum, non cunfundetur. Rom. 10 v. 12.

Hæc, ecce, & plurima verba sunt primæ veritatis, de quibus ipsamet Matth. 24. v. 35. testatur: *Cælum & terra transibunt, verba autem mea non præteribunt*: Sæpiùs ergò & præsertim ante, & sub actuali Exorcismo Exorcista mentis suæ oculos ad eandem dirigat, fiduciámque certam concipiat liberationis futuræ.

N. 79. Neque veritati consentanea videtur doctrina Sanchezii lib. 2. moral. cap. 24. & post

& poſt ipſum Georgii Teretii in confeſſione & inſtructione Idiotæ, maleficiatos per ſolos Exorciſmos raro curari? contrarium quippe teſtatur expertiſſimus in arte P. Brognolus, contrarium experientia certa, prout plurimos poſſem afferre caſus, niſi brevitas ſilentium indiceret, contrarium denique ratio ipſa: etenim ſi præter Exorciſmos ordinariè alia Sacramentalia, & ab Eccleſia ſpecialiter benedicta eſſent adhibenda, illa utique non eſſent inſtituta ad morbum naturalem curandum (hoc enim non Exorciſtis, ſed Medicis incumbit) ſed ad dæmonem abigendum, ne ulteriùs nocere queat: atqui longè potentior & efficacior eſt Exorciſmus, quàm omnia reliqua benedicta: hic enim ex opere operato infallibiliter ſuum conſequitur effectum, prout in prima parte cap. 1. eſt explicatum, Sacramentalia verò ex opere duntaxat operantis ſuum habent effectum, ùt conſtat ex Theologorum ſententia, ergò.

Nihilominus in maleficiis mixtis, vel diuturnis & inveteratis præter Exorciſmos remedia naturalia eſſe adhibenda innegabile videtur; non ea quidem intentione, ut maleficium quà tale, ſed ut morbus naturalis ceu maleficii effectus curetur. Cæterùm, cùm diverſa ſint maleficiorum genera, de ſingulis in particulari videtur tractandum. Unde ſit

Modus destruendi maleficium infantium ac parvulorum.

N. 80. CUm ad omnem maleficiorum curationem necessaria sit vera fides, atque roborata fiducia, cujus parvuli ob defectum usûs rationis impotes sunt: Postquam Exorcista ex signis p. 1. c. 1. specificatis maleficium cognoverit, imprimis eorum parentes, vel defectu eorum nutrices, aliique curam habentes instruendi sunt in sequentibus; 1mò parvulos ordinariè maleficiis affici ob negligentiam parentum, aut aliorum curam eorundem habentium, qui eos DEO commendare, atque signo S. Crucis munire negligunt, prout dictum in parte 1. cap. 2. q. 2.

2dò. Nil aliud ad curationem requiri, quàm fidem vivam, & roboratam fiduciam: in quem finem breviter disponendi sunt modô parte 1. c. 6. præscriptô.

3tiò. Ipsimet parentes corde & animo ante Crucifixi imaginem genuflexi actus fidei & fiduciæ eliceant, quod commodè sequenti vel simili formula fieri potest.

N. 81. O Mein HErr, und GOtt Christe JEsu, mein Erschaffer, und mein Erlöser, sihe ich dein unwürdigste Creatur, durch dein heiliges Blut erlöset, bette Dich an Fußfällig samt dem Vatter und Heil. Geist, als meinen allmächtigen, allerweisisten, barmhertzigisten Vatter, dich demüthigist bit-

bittend, du wollest dich diser armseeligen Creatur, die von deinem ärgisten Feind so sehr gequället wird, gnädigist erbarmen: dann als ein Allmächtiger GOTT kanst du ihr augenblicklich helffen, als ein allwissender GOtt erkennest du, wie ihr zu helffen, als ein barmhertzigister Vatter begehrest du ihr zu helffen. inmassen du alle vätterlich einladest: Kommet zu mir, die ihr arbeitet, und beladen seyd, ich will euch trösten und stärcken. Aber sihe, weilen dise kleine und unmündige Creatur zu dir zu kommen, dich um Barmhertzigkeit anzuruffen, unfähig, also komme ich an statt ihrer mit dem Evangelischen Blinden ruffend und schreyend: JEsu du Sohn David erbarme dich ihrer: und wann ich villeicht durch mein Mißvertrauen auf dein unendliche Barmhertzigkeit, oder andere meine Sünd und Nachläßigkeiten ein Ursach wäre dises Unheyls, jetzt vor deiner Göttlichen Majestät darnider liegend, mit zerknirschtem Hertzen, bitte und seuffze ich um Barmhertzigkeit, und Nachlassung aller meiner Nachläßigkeiten, Sünd und Laster mit kräfftigem Versprechen, nit allein mein Leben hinfüran zu besseren, dich von Hertzen zu lieben, sondern auch dahin beflissen zu seyn, damit dises mein Kind, so es seinen Verstand erreichet wird haben, diser grossen Gutthat halber dir danckbarist diene, dich beständig lobe und liebe. Ich bitte dich derohalben durch deine unendliche

Güte,

Güte, und Barmhertzigkeit, durch die Glory deines allerheiligisten Namens JEsu, durch die unendliche Verdienst deines bitteristen Leydens, durch die Verdienst deiner allerheiligisten Mutter Mariä, meiner heiligen Patronen, und absonderlich durch die grosse Liebe des Heil. Schutz-Engels dises Kinds, du wollest dich seiner (oder ihrer) erbarmen; ihne (oder sie) trösten, stärcken, und von aller Zauberey, von allem teuflischen Gewalt erledigen, auch hinfüro unter deinem Göttlichen Schutz und Schirm erhalten. Amen.

Finita hac oratione poterit etiam sequentem contra dæmonem agjungere detestationem.

Und du vermaledeyter Teuffel, du abgesagter Feind GOttes, du Abtrinniger von meinem und deinem Erschaffer, durch den Gewalt, so ich durch den Heil. Tauff samt dem Heil. Glauben bekommen, aus tragender Pflicht und Schuldigkeit zu disem meinem Kind befihle und schaffe ich dir in dem allmächtigen Namen JEsus, daß du unverzüglich zernichtest alle Zaubereyen, so durch dich selbsten, oder durch deine zauberische Diener, oder Dienerinen gemachet, dich hinweck machest, und hinführo keinen Gewalt mehr habest: Allermassen ich dises Kind habe befohlen unter den Schutz deß allerheiligisten Namen JEsus, in welchem

alles

alles die Knie biegen muß, was im Himmel, auf Erden, und unter der Erden ist.

Peractîs omnibûs præfatîs jubeat Exorcista, ut tenens infantem in ulnis suis, coram se stante genuflectat certâ fiduciâ fretus liberationis futuræ: quo facto ipse stans sequentia recitet.

℣. Adjutorium nostrum in Nomine Domini.
℟. Qui fecit cœlum & terram.
℣. Domine exaudi orationem meam.
℟. Et clamor meus ad te veniat.
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

DOmine JEsu Christe Fili DEI vivi, qui dedisti Apostolis & fidelibus tuis potestatem super omnia dæmonia, & ut languores curarent; Te suppliciter exoramus, ut per merita, & intercessionem Beatissimæ Matris tuæ, omniúmque Sanctorum tuorum, quæ nos unà cum his famulis tuis devotè imploramus, infantem istum ab omni potestate satanæ & ministrorum ejus potenter eripere, atque ab omni ægritudine clementer liberare digneris, qui vivis & regnas cum DEO Patre in unitate Spiritûs sancti DEus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

Exor-

Exorcismus ad maleficium parvulis illatum destruendum, ab Exorcista sedente, capite cooperto, fide firmissima & voce clara faciendus.

N. 82. EGo N. ut Minister Christi & Ecclesiæ in nomine JEsu Christi præcipio tibi dæmon, qui maleficium perfecisti in corpore istius infantis, ut statim sine omni mora destruas omne maleficium, ab eo auferas omnem ligaturam, facturam, fascinationem, ac quamcunque molestiam ac vexationem; atque totaliter ab eo recedas, trahendo tecum omnes fœces, ac immunditias, si quas in corpus illius immisisti: nec ampliùs habeas potestatem ei apparendi sub quacunque forma vel figura, aut vexandi illum intrinsecè vel extrinsecè, die vel nocte: aut perturbandi sensus ejus interiores, vel exteriores: vel quocunque alio modo molestandi. sic volo, sic jubeo ùt Minister Christi & Ecclesiæ in Nomine ✝ Patris, & ✝ Filii & ✝ Spiritûs sancti. Amen.

Posteà

Poſteà ſurgens ſequentem ſuperaddat Benedictionem.

Dominus noſter JEſus Chriſtus ✠ apud te ſit, ut te defendat: intra te ✠ ſit, ut † te conſervet: ante te † ſit, ut te ducat: poſt te ✠ ſit, ut te cuſtodiat: ſuper te ✠ ſit, ut te benedicat, qui cum Patre & Spiritu ſancto in unitate perfecta vivit in ſæcula ſæculorum. Amen.

Benedictio DEI Omnipotentis ✠ Patris, & ✠ Filii, & ✠ Spiritûs ſancti deſcendat ſuper te, & maneat ſemper. Amen.

Modus parvulos à maleficiis præſervandi.

CUm Divo teſtante Auguſtino ſerm 2. Dom. 23. poſt Trinitatem potiſſima infectionis parvulorum cauſa ſint ipſa peccatâ parentum, ac negligentia, DEO eos commendandi, commiſſa, ſummè ad parvulos à maleficio præſervandos præprimis neceſſarium eſt, ut parentes ipſimet, vel eorum curam habentes ſe in gratia conſtituant, eos ſæpè Deo commendent, ſigno Crucis muniant, aliáque præſtent, quæ pro præſervandis energumenis liberatis remedia ſunt præſcripta parte 1. c. 6. Experientia quippe conſtat, ſagas, aliòsve maleficos N. 83

ficos nullam habere potestatem, parvulos signo crucis communitos, & à parentibus Deo commendatos maleficiis inficiendi, prout mirabile exemplum refert Casparus Schottus in Physica curiosa lib. 1. p. 2. q. 23. §. 4. ubi dicit, sagam confessam esse, se à dæmone plùs quàm quinquagies deportatam, ut puerum sui affinis occideret, sed tamen prævaluisse nunquam, eo quòd semper illum invenerit signô crucis & sanctis orationibus à parentibus benè munitum: nec mirum; etenim ut ait Sapientissimus Salomon Ecclesiastici cap. 3 *Benedictio Patris firmat domos filiorum, maledictio autem matris eradicat fundamenta.* 2dò juvat plurimùm, non solo crucis signo & communi Benedictione munire parvulos, sed simul actum detestationis contra diabolum cum formali præcepto, ne ullatenùs sive per se sive per sagas nocere præsumat, apponere, quod hac vel simili convenienti formulâ à parentibus fieri poterit.

Ich befihle dir, du abtrünniger Teuffel, von deinem und meinem GOTT, ja dem gantzen höllischen Geschwader in dem allerheiligisten Namen JEsu, daß keiner sich getraue in das Zimmer (oder Kammer) herein zu kommen, noch ein Hex, oder Zauberer herein zu führen; meinem Kind den mindisten Schaden zuzufügen: so fliehet dann ihr unreine Geister, dann also befihle ich euch im Namen GOttes † Vatters, und

deß

des ✝ Sohns, und des Heiligen ✝ Geistes.

3tiò. Si fortè præter opinionem animadverteretur parvulum denuò cruciari, illicò signô crucis super infante formato dæmoni præcipiant, ut nocere desinat, atque totaliter recedat. Hoc quippe profuisse plurimùm sæpiùs expertus sum.

4tò. Cibus & potus aquâ benedictâ aspergatur, & signô crucis muniatur. Quinimò fructuosè aliquoties ab ipso Sacerdote benedicetur.

5tò. Cùm homines malefici per Exorcismos ecclesiasticos devicti, omni nisu nova fabricare maleficia, aut alio saltem modo nocumentum inferre satagant infantes accipiendô in brachia, ut interim halitu fœtido inficiant, & ossa confringant, moneantur nutrices, ne mulieres suspectas accedere, nec ulnis aut brachiîs eos tenere permittant.

6tò. Denique benè provideantur Brevibûs sacrîs, Agnîs DEI, Reliquiîs Sanctorum, & aliîs ab Ecclesia benedictîs: specialiter verò eliminentur omnia suspecta amuleta fortè à vetulis, carnificibus, circumforaneis ceu remedia (ùt jactitant) præstantissima, & efficacissima: sicut enim nulla est conventio Christi ad Belial, ita nullus effectus exorcismorum, ubi signa diabolica sunt admixta.

Modus destruendi maleficium in matrimonio factum.

N. 84. PLurima mala oriri ex impedimento Ligaminis seu in matrimonio facto, unà cum signis illud dignoscendi, suprà cap. 1. q. 4. n. 20. tradidimus: aliud ergo restare non videtur, quàm illud tollendi præscribere remedia.

Primó ergo ante omnia jubeat Exorcista per S. Exomologesin expurgari conscientiam, vix enim, aut ne vix quidem dæmon corpus illius deseret, cujus anima sibi per peccatum est subjecta: deinde more consueto in fide & fiducia secundùm regulas generales sæpiùs datas instruantur.

2dò. Doceat Exorcista maleficiatos conjuges causam maleficii cum Raphaël Tob. 6. v. 16. *Audi me, & ostendam tibi, qui sunt, quibus prævalere potest dæmonium: Hi namque, qui conjugium ita suscipiunt, ut Deum à se, & à sua mente excludant, & suæ libidini ita vacent sicut equus & mulus, quibus non est intellectus: habet potestatem dæmonium super eos.*

3tiò. Ulteriora verba S. Angeli Raphaëlis, ceu saluberrimum consilium subjungat: *Tu autem, cùm acceperis eam, ingressus cubiculum per tres dies continens esto ab ea, & nihil aliud nisi orationibus vacabis cum ea.*

3tiò. Itidem exemplô Raphaëlis finem matrimonii doceat, ibidem v. 22. *Accipies Virgi-*

Virginem cum timore Domini, amore filiorum magis, quàm libidine ductus.

5tò. His peractis, in fide & fiducia debitè instructi ipsimet conjuges ante Crucifixi imaginem genuflexi sequentem recitent orationem:

Gebett die Hexerey der Eheleuthen zu vertreiben.

Sihe, O Allermildester, Barmhertzigister JEsu! sihe an deinen allergeringsten Diener (oder Dienerin) der ich mich gantz unwürdig erkenne, vor deiner Göttlichen Majestät zu erscheinen: allermassen mir wohl bewust meine vilfältige Sünd und Laster, mit denen ich dich beleydiget, absonderlich, da ich mit rechter Meynung das heilige Sacrament der Ehe nicht empfangen, auch den Ehestand mit rechter Maß nicht gebrauchet: muß derowegen vor deiner Göttlichen Majestät erkennen und bekennen, daß ich gar wohl verdienet, von dem Teuffel geplaget, und im Ehestand verhinderet zu werden. Aber ich erkenne beynebens, daß du seyest ein Allgütigister, Barmhertzigister Vatter, bereit deinem Diener (oder Dienerin) zu helffen, wann er dich nur mit zerknirschtem Hertzen anruffen thut: so reuen mich dann alle meine Sünden, mit welchen ich deine Göttliche Majestät, absonderlich in dem Ehestand, beleydiget hab, und N. 85.

ruffe eines Ruffens: O JEsu mein Barmhertzigster Vatter verzeyhe mir meine Sünd, jage und treibe von mir ab alle Zauber- und Hexerey, alle teufflische Gespenster, welche mich in dem Ehestand verhinderen; dann ich verspriche, dich hinfüran zu lieben, und wegen diser Gutthat allzeit zu dancken, absonderlich wann mir deine unendliche Barmhertzigkeit solle Kinder bescheren, verspriche ich solche zu erziehen in der Forcht und Liebe GOttes, auch allzeit anzuhalten, zu preysen und zu loben den allerheiligisten Nahmen JEsus.

Actus detestationis diaboli.

Du aber, vermaledeyter Feind GOttes du abscheulichister Teuffel, du abtrinniger Rebell von meinem und deinem HErrn, packe dich hinfort mit aller deiner Boß- und Arglistigkeit; dann durch die Macht und Gewalt, so mir von meinem GOTT verlihen, befehle ich dir in dem Allerheiligisten Nahmen JEsus, daß du alsobald zernichtest alle Hex- und Zauberey, welche du mir (oder meinem Weib) gemachet, ja dich völlig hinweg machest; auch fürdershin keinen Gewalt mehr habest, mich in dem Ehestand zu verhindern, immassen ich lebe, und allzeit zu leben begehre unter dem Schutz des Allerheiligisten Nahmens JESUS.

6tò. Moneat Exorcista, ut in fide & fiducia perseverent, inhæsitanter credentes totum maleficium illicò divina virtute destruendum. Tandem more solito Exorcismum contra dæmonem pronunciet.

Exorcismus ad maleficium in matrimonio factum destruendum.

EGo N. Minister Christi & Ecclesiæ, authoritate mihi tradita à Deo & ab Ecclesia in ordine Exorcistatûs venio contra te, maledicte dæmon, spiritus immunde, qui dereliquisti DEUM Factorem tuum, & oblitus es Domini Creatoris tui, qui usum Sacramenti Matrimonii à Christo instituti ad peccata carnalia evitanda, ad conservationem Reipublicæ Christianæ, ad multiplicationem naturæ humanæ, & ad novos milites in Ecclesia DEI procurandos impedire præsumis; & in nomine Domini nostri JESU Christi præcipio tibi, ut statim sine ulla mora destruas omne, quod perfecisti, maleficium in hac creatura DEI, atque totaliter recedas ab ea: nec ampliùs potestatem habeas illudendi ei, aut per-

turbandi ſenſus ejus ſive externos, ſive internos, vel in ea cauſandi odium, abominationem adversús alterum conjugem, aut ipſum impediendi, quin poſſit uti matrimoniô ſuô ad generandam & enutriendam prolem gratam Deo & hominibus (ſi perſona maleficiata ſit uxor, dicat: ad generandam, concipiendam, portandam, pariendam, & enutriendam prolem gratam DEO, & hominibus) ſed longè ab ea fugias, & tecum trahas omnes fœces, immunditias, & omnes diabolicas infectiones, quas in corpus iſtud uſque modo intuliſti, ac tollas omnes diabolicas colligationes, ac quascunque removeas noxas, ita, ut creatura iſta remaneat libera & ſana, acſi nullam moleſtiam diabolicam unquam in ſe ipſa ſenſiſſet: ſic igitur ùt Miniſter Chriſti & Eccleſiæ tibi præcipio immunde ſpiritus, ut exeas, & recedas, in nomine ✝ Patris, & ✝ Filii, & ✝ Spiritus ſancti, Amen.

Deinde benedicens utrique ſubjiciet:

N. 87. Creator cœli & terræ, qui primis parentibus, matrimonii fœdere ſociatis dixit: creſcite & multiplicamini, & replete terram:

ram : ille ſua vos benedictione adversùs omnes diaboli infeſtationes fœcundet, atque multiplicet : & chriſtiani ſobolis ſalutarem propagationem miſericorditer vobis concedat in Nomine † Patris, & † Filii, & † Spiritus Sancti. Amen.

Aſpergat pariter aquâ benedictâ, dicens :

Benedicat vos omnipotens DEus Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus. Amen.

Denique, quia ſigna maleficii perſæpè latent abſcondita in thalamo, toróve conjugali, utiliſſimum erit eosdem benedicere, atque formale adjungere præceptum, quòd ſi dæmon ibidem ſive realiter ſive poteſtativè inhabitet, ſtationem ſuam illicò deſerat, nec impoſterum ullam habere præſumat poteſtatem conjugibus, vel quibuscunque aliis quoddam inferendi nocumentum.

Benedictio Thalami.

℣. Adjutorium noſtrum in Nomine Domini.

℟. Qui fecit cœlum & terram.

℣. Dominus vobiscum.

℟. Et cum ſpiritu tuo.

Oremus.

Benedic † Domine thalamum hunc, ut omnes habitantes in eo, in tua pace conſiſtant, & ſeneſcant, & multiplicentur in longitudinem dierum cum incolumitate mentis & corporis, & ad regna cœlorum per-

perveniat, per Christum Dominum nostrum. Amen.

Oremus.

Creator & Conservator humani generis, Dator gratiæ spiritualis, Elargitor æternæ salutis, Tu Domine emitte benedictionem tuam, super hunc thalamum & lectum, ut quicunque in ea requiescet, in virtute cœlestis defensionis ad vitam æternam proficiat, & à suis doloribus & languoribus, omnibúsque insidiis & machinationibus diaboli & ministrorum ejus liberetur per Christum Dominum nostrum. Amen.

Exorcismus.

Contra te maledicte dæmon, vel si fortè plures sitis, contra vos spiritus immundi, & apostatici constitutus sum à DEO ego N. Minister Christi & Ecclesiæ. Quapropter potestate mihi à DEO & ab Ecclesia in ordine Exorcistatûs tradita præcipio vobis in nomine Domini nostri JEsu Christi, ut si fortè in hoc loco vel lecto aliqua fabricâstis, & etiamnum conservatis maleficia, illicò destruatis, & ad nihilum redigatis. Eadem authoritate vobis præcipio in nomine Domini nostri JEsu Christi, ut totaliter à lecto & loco isto recedatis,

& fugiatis, nec impoſterum ullam habeatis poteſtatem conjuges in hoc thalamo commorantes quocunque modo moleſtandi, vel à conjugio impediendi: ſic enim vobis præcipio, ùt Niniſter Chriſti & Eccleſiæ in Nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti. Amen.

Modus Conjuges à maleficio præſervandi.

UT conjuges à maleficio præſerventur, ſequentia ſervare ſatagant. *1mò* ſervent conſilium Archangeli Raphaëlis ſupra n. 84. adductum. *2dò* Antequam tempore nocturno ſomno indulgent, ſpecialiter Deo per ferventes orationes ſe ſe commendent. *3tiò.* Maritus contra dæmonem præceptum faciat, ne cubile intrare, aut quamcunque moleſtiam inferre præſumat. *4tò.* Rebûs benedictîs more ſæpiùs dicto, tum ipſimet conjuges, tum etiam lectus eorum provideantur. N. 85.

Modus deſtruendi maleficium abortûs, difficilis partûs, lactis exſiccationis &c.

PRæmiſſa denuò generali inſtructione de fide & fiducia concipienda, moneat, abortum, aliáque mala infantibus evenire potiſſimùm ex negligentia parentum, quòd eosdem Deo commendare negligant:

gant: Ita enim docent Theologi communiter in Tract. de gratia, & clarè D. Prosper lib. 2. c. 23. causam inquirens, cur non obstante decreto divino, quòd Deus omnes homines salvos facere velit, tot nihilominus infantes in utero materno pereant, affirmat, dicens: *Non irreligiosè arbitror credi neque inconvenienter intelligi, quòd isti paucorum dierum homines ad illam pertineant gratiæ partem, quæ semper universis est impensa nationibus, qua utique, si benè eorum uterentur parentes, etiam ipsi per eosdem juvarentur.* Quare seriò cohortetur parentes, ut frequenter pro incolumitate prolis Deum precentur.

2dò. Specialiter benedicat matres prægnantes, aut lactis exsiccationem patientes, atque dæmonem omnium similium malorum authorem repellat hac, vel simili formula.

℣. Adjutorium nostrum in nomine Domini.
℟. Qui fecit cœlum & terram.
℣. Salvam fac ancillam tuam.
℟. Deus meus sperantem in te.
℣. Nihil proficiat inimicus in ea.
℟. Et filius iniquitatis non apponat nocere ei.
℣. Esto ei Domine turris fortitudinis.
℟. A facie inimici.
℣. Domine exaudi orationem meam.
℟. Et clamor meus ad te veniat.
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum spiritu tuo.

Ore-

Oremus.

Omnipotens ſempiterne DEUS, qui beatæ ſemper Virginis Mariæ uterum mirabiliter fœcundâſti, ut de Spiritu Sancto verum Deum & Hominem, Salvatorem noſtrum JEſum Chriſtum conciperet, imploramus clementiam tuam, ut huic famulæ tuæ ſublato omni dæmonis impedimento & maleficio, ſalutarem matrimonii fructum largire digneris, per eundem Chriſtum Dominum noſtrum.

Exorciſmus ad diſſolvendum maleficium difficilis partûs, abortûs, vel lactis exſiccationis.

EGo N. ut Miniſter Chriſti & Eccleſiæ contra te, (vel ſi plures ſitis) contra vos, ſpiritus maligni, qui veſtris maleficiis hanc DEI creaturam infeſtatis, venio, & in nomine Domini noſtri JEſu Chriſti vobis præcipio, ut illicò deſtruatis omnia maleficia, atque totaliter cum omnibus veſtris fæcibus recedatis, ita, ut hæc Dei creatura prolem conceptam ſine difficultate parere (vel lacte materno alere) & ad majorem Dei gloriam educare queat. Exite ergo & fugite cum omnibus veſtris fœcibus & maleficiis: ita enim vobis præcipio N. 91.

cipio

cipio in Nomine Patris & Filii & Spiritus ſancti. Amen.

Modus tollendi maleficium impedimenti butyrizationis.

N. 92. SIcut hoc maleficium frequentiſſimum eſt, ita diverſimodè à ſagis fabricatur; jam enim vaccæ non aliud reddunt lac, niſi merè ſanguinolentum: jam optimum redditum lac illicò corrumpitur, ut in tenuiſſimum filum duci queat: jam ſecundùm apparentiam optimum, nullo tamen conatu in butyrum tranſit. Unde ad omnia & plura ſimilia ſolvenda maleficia, ſequentia ſerventur.

1mò. Si vaccæ lac ſanguinolentum reddant, ſignum eſt, eas prævïè à ſaga fuiſſe emulctas, vel certè quoad ſanitatem fuiſſe deſtructas: præſertim, ſi præter morem ſub actuali mulſione inquietæ ſunt. Unde opus eſt, ipſas vaccas benedicere, dæmonique præcipere, ne impoſterum poteſtatem habere præſumat eisdem quomodolibet nocendi, vel easdem per ſe aut certè per ſagas emulgendi. Quinimò ſtabulum ipſum benedicendum & rebus ab Eccleſia benedictis præmuniendum erit.

2dò. Caſu, quo lac optimum immediatè corrumpitur, neceſſarium eſt, ut vas in quod lac intromittitur, ſpecialiter benedicatur; dæmonique præcipiatur, ne poteſtatem habere præſumat lac corrumpendi.

Mo-

Modus hic omniò videtur esse legitimus, & non semel ab experientia ipsa comprobatus: audivi quippe personas non rarò conquerentes de illato maleficio nulla arte solubili, quod nihilominus post instructionem præviam per præceptum ab ipsismet efformatum cessavit illicò, præceptum verò aliud non fuit, quàm ut super lactario vase formatô crucis signô dicerent: *Præcipio tibi dæmon in nomine Domini nostri JEsu Christi, ne ullatenus præsumas lac corrumpere, nec butyrizationem impedire, sed totaliter ab eo recedas & fugias.* Quo facto aquâ benedictâ aspergatur, ac demum lacte in vas majus lactarium infuso novum fiat præceptum, ne dæmon impedimentum butyri efficiendi ponere præsumat.

3tiò denique observandum erit, si lac etiam secundùm apparentiam optimum in butyrum nullo adhibito conatu transeat, efficacissimum remedium afferre poterit solertia Exorcistæ, si videlicet ipse lac unà cum lactario vase benedicat, illúdque rebus benedictis præmuniat, jubeátque, ut omnis labor in nomine JEsu incipiatur, continuetur, & finiatur. Quare ut totum in compendio habeatur, sequens benedictio & Exorcismus deservire poterit:

℣. Adjutorium nostrum in nomine Domini.

℟. Qui fecit cœlum & terram.

℣. Dominus vobiscum.

℟. Et cum spiritu tuo.

Ore-

Oremus.

Omnipotens & misericors DEUS, qui necessitatem humani generis prævidens, clementer adminicula temporalia contulisti, te humiliter imploramus, ut † benedicere digneris hoc lac unà cum vase lactario, ut quod tua nobis misericordia piè contulit, diabolicâ malitiâ non depereat, per Christum Dominum nostrum. Amen.

Exorcismus ad destruendum maleficium impedimenti butyrizationis.

N. 93. EGo N. ùt Minister Christi & Ecclesiæ in nomine Domini nostri JEsu Christi, tibi dæmon (vel si plures sitis) vobis dæmonibus, qui nefandis maleficiis vestris lac corrumpere, atque butyrum efficiendum impedire præsumpsistis, vobis (inquam) præcipio, in virtute SS. Trinitatis, & in nomine Domini nostri JESU Christi, ut illicò omne maleficium tollatis & destruatis atque totaliter recedatis, ita ut nullam imposterum potestatem habeatis, lac quomodolibet corrumpendi, vel butyrum faciendum impediendi: sic enim volo, sic jubeo ùt Minister Christi &

Eccleſiæ, in nomine Patris, & Filii & Spiritus Sancti, Amen, Denique ſurgens aſpergat aquâ benedictâ, dicens: Benedictio DEI omnipotentis ✝ Patris, & ✝ Filii, & ✝ Spiritus Sancti deſcendat ſuper te, & maneat ſemper. Amen.

Modus tollendi maleficium frumenti averſionis.

QUandoquidem ab experientia conſtat, N. 94.
dæmonem non ſolere furtivè avertere vel auferre frumentum adhuc in agris repertum, ſed cùm tempore oportuno fuerit in horreum invectum, & excuſſum; ideò neceſſarium haud erit illud in agro etiamnum exiſtens benedicere vel exorcizare, ſed ſufficere, dummodo bendictio adhibeatur tempore accomodo ante actualem excuſſionem: Nihilominùs, cùm pacta diabolica ſint diverſa, & juxta diverſas maleficiorum praxes mutabilia, conſultaneum erit poſt prævіam domini, ad quem frumenta ſpectare dignoſcuntur, in fide & fiducia inſtructionem, eadem in agro adhuc extantia ſancta præmunire benedictione & Exorciſmo dæmonem repellere; quod hac vel ſimili formula fiet:

℣. Adjutorium noſtrum in Nomine Domini.

℟. Qui fecit cœlum & terram.

℣. Dominus vobiſcum.

℟. Et cum Spiritu tuo.

Ore-

Oremus.

Domine Sancte Pater omnipotens, qui ab initio fecisti hominem ad imaginem tuam, & condidisti cœlum & terram, solem, & lunam, stellas, & omnia cœlestia, & terrestria, qui dominaris potestati maris, qui habes potestatem abyssi magnæ: qui condidisti omnia elementa: tu bene † dicere, & sanct † ficare digneris hanc creaturam segetum (frumenti) sicut benedixisti quinque panes in deserto, & duos pisces, & satiâsti quinque millia hominum: omnésque, qui uterentur eis, bene † dicere, & sancti † ficare dignâre, ut in eis sit sanitas animæ & corporis, in nomine Pa† tris, & † Filii, & Spiritûs † Sancti, neque diabolus ullam habeat potestatem ex hoc frumento quidquam furtivè subducendi vel avertendi, sed ab omnibus hominibus, pecoribúsque, qui ex his gustaverint, omnem putredinem, & omne phantasma diaboli, & omnem morbum ac dolorem expellere digneris, qui in Trinitate perfècta vivis & regnas DEUS per omnia sæcula sæculorum. Amen.

Exorcismus.

EGo N. ùt Minister Christi & Ecclesiæ, potestate in Ordine Exorcistatus mihi tradita tibi dæmon, imò omnibus dæmonibus præcipio in nomine Domini nostri JEsu Christi, ut totaliter ab

ab isthoc frumento recedatis & fugiatis, neque ullam habeatis potestatem quidquam de frumento isto furtivè abducendi, vel ad alium avertendi: sic enim volo, sic jubeo ùt Minister Christi & Ecclesiæ in nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti. Amen.

Posteà aspergat aquâ benedictâ more consueto.

Modus hic, sicut est facillimus, ita legitimus, & à Scriptura non minùs quàm ab ipsa experientia comprobatur: Scriptura siquidem omnia facienda docet in nomine JEsu, prout sæpissimè dictum: experientia verò luculentum præbuit testimonium anno 1724. dum enim sub istud temporis curriculum in terra Ertingana præ reliquis fertili duobus in locis simile deprehensum esset maleficium, atque dominos segetum jam maturarum in tantùm affligeret, ut iisdem in agro relictis ubique remedium quærerent oportunum: quæsitus desuper, suasi, ut modô præfatô benedicantur, semotáque omni diffidentiâ in horreum invehantur, ac tempore accommodo excutiantur, & optimo successu, prout cum gaudio est relatum.

Modus curandi maleficium diversorum morborum.

N. 96. EXorcista apud Personam infirmam, quam non absque ratione fundata maleficiô affectam suspicatur; sequentia servet.

Primò, si actualiter vel in toto corpore, vel in certa saltem corporis parte dolorem sentiat, Exorcista post præviam in fide & fiducia instructionem præceptum lenitivum cum signo † Crucis adhibeat: quòdsi enim dolor sit verè à maleficio proveniens, illicò evanescet, vel ad aliam corporis partem advertenter decurret. Quo aninmadverso alterum adhibeat præceptum, ut dæmon totaliter ab omni cesset vexatione; infirmus verò, si lecto affixus decumbat, sine timore surgat, & se pro ultimato formando præcepto præparet. Quòdsi verò nullum actualem sentiret dolorem, Exorcista præceptô probativô in prima parte descriptô maleficii signa eliciat, atque præceptô lenitivô mox iterùm dolorem causatum reprimat.

2dò. Cognitô maleficiô, atque personâ patiente benè dispositâ, secundum temporis opportunitatem, ante Crucifixi imaginem genuflexi DEum pro liberatione deprecentur, ac tandem ultimatum præceptum formetur.

Gebett

Gebett zu Christo JEsu von aller Zauberey erlediget zu werden.

N. 97.

Allmächtiger HErr und GOTT Christe JEsu! der du sambt dem Vatter und heiligen Geist die gantze Welt mit unzahlbahren Gnaden und Gutthaten erfüllest: Inmassen du deine Allmacht, Weißheit, und Gütigkeit zu erzeigen von der Schoos deines himmlischen Vatters herunter gestigen, die menschliche Natur angenommen, aus Maria der Jungfrauen gebohren, unter Pontio Pilato gelitten, gecreutziget, gestorben und begraben, auch am dritten Tag widerum von den Todten auferstanden bist, unsere Gegentheil die rebellische Geister (welche vor Hoffart aufgeblasen ihren Erschaffer verlassen) als ein Löw von der Zunfft Juda zu überwinden und ihre hoffärtige Köpff zu zerknirschen. Der du ebenfalls uns von den Nachstellungen des Teuffels zu befreyen deinen Jüngeren den Gewalt gegeben, alle teuflische Gespenster in deinem Nahmen auszutreiben, und alle Zaubereyen zu vernichten. Sihe, zu dir komme ich mit demüthigister Bitt, du wollest durch deine unendliche Barmhertzigkeit, durch die unfählbahre Wahrheit in allen deinen Versprechungen, durch die Glory deines Allerheiligisten Nahmens, und endlich

lich durch die Verdienst deiner allerheilig-
sten Mutter Mariä und aller Heiligen mich
erledigen von allem teuflischen Gewalt, von
aller Zauber- und Hexerey, und von allen
seinen Nachstellungen: Dann ich bin bereit
hinfüro zu leben auch zu sterben unter dem
Schutz des allerheiligisten Nahmens JE-
sus, Amen.

Exorcismus ad destruendum maleficium diversorum morborum.

N. 98. CONtrà te maledicte dæmon, rebellis DEO tuo & DEO meo, constitutus sum ego N. Minister Christi & Ecclesiæ; ideo authoritate mihi tradita à DEO & ab Ecclesia in ordine Exorcistatus tibi præcipio in nomine Domini nostri JEsu Christi, ut illicò destruas omne maleficium sive in corpore sive extra corpus fabricatum: eadem etiam authoritate & potestate in virtute SS. Trinitatis, & in nomine Domini nostri JEsu Christi tibi præcipio, ut illicò exeas, fugias, & recedas cum omnibus tuis fœcibus & im̃unditiis, sine ullo nocumento creaturæ inferendo: nec imposterùm ullam habeas potestatem hanc DEI creaturam que-

quocunque modo molestandi, vel maleficiis afficiendi: sic enim volo, sic jubeo ut Minister Christi & Ecclesiæ, in nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti. Amen.

Recitatô Exorcismô poterit proba liberationis fieri modô consuetô, ac denique persona præmuniri modô in prima parte cap. 6. præscriptô.

Quodsi tamen circumstantiæ loci vel temporis viam breviorem suadent, poterit Exorcista breviter super parte vexata & maleficiata formandô signum sanctæ Crucis ✝ pronuntiare præceptum dicendô: *Præcipio tibi dæmon in nomine Domini nostri JEsu Christi, ut cum omnibus tuis maleficiis illicò recedas & fugias, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.*

Taliter enim facili sæpè negotio maleficium tollet, prout frequenter vidi practicatum.

Denique idem procedendi modus servandus pariter videtur in tollendo maleficio ingestionis rerum solidarum in corpus humanum, sicut enim dæmon similia vi pacti cum malefico facti invisibiliter ingessit corpori humano, ita vi præcepti ab Exorcista facti ea denuò sive visibiliter, sive etiam inadvertenter tollere potest: sic enim refert P. Brognolus in Alexiaco,

ad præceptum in SS Nomine JEsu à se factum ex corpore lapidem excidisse, sic pariter alii Exorcistæ præcipiunt, ut cum omnibus suis fœcibus & immunditiis sine ullo nocumento creaturæ recedat.

Hoc unicum videtur monendum, ut Exorcista similibus quocunque modo ex corpore ejectis, eadem igne priùs benedicto comburat, hominémque in vera Dei confidentia corroboret, dæmonem imposterùm non habiturum potestatem similia corpori ingerendi.

Modus curandi maleficium Taciturnitatis præsertim in strygibus & sagis à Judice torturæ subjectis.

N. 99. MAleficio taciturnitatis solent affici non solæ personæ nullum cum dæmone consortium vel pactum habentes, sed præcipuè sagæ & malefici: dum enim Judici legitimo sistuntur, ita diabolus ora eorundem claudit, ut nullis tormentis ad veritatem confitendam adigi possint.

Maleficium porrò taciturnitatis in primi generis hominibus supposita legitima dispositione facilè per præceptum modo in progressu frequenter specificato solvitur. Alterum nihilominus difficillimæ videtur curationis: cùm enim personæ maleficæ ut plurimùm in malo sint obstinatæ, difficillimè fides & fiducia divina unicè

ad

ad maleficium solvendum requisita inseritur & implantatur cordi eorum, quare Exorcista forte à Judice vocatus sequentia servet.

Primò: ad pacta maleficii tollenda optimum est, si à ministris ad reum torquendum paratis, vestibus, antequam ad torturam ducatur, servatis honestatis legibus exuatur, & subuculá benedictâ induatur: sæpè enim maleficii taciturnitatis signa in vestibus sunt recondita.

2dò. Consultum est, pilos omnes tum capitis, tum barbæ & totius corporis honestè abradere, videlicet si vir sit, à viris, si fæmina à fæminis: non quidem ea intentione, ut exemplo Samsonis fortitudo in pilis latens deficiat, sed ut maleficii signa, vel in pilis vel in secretioribus corporis partibus latentia tollantur, & destruantur: ordinariè siquidem maleficii stygmata quædam diabolica, vel syncipiti, vel alteri corpotis parti præsertim secretæ impressa, & sacratissimas Hostias cuti insanatas habent, ita, prout sæpe confessæ sunt sagæ & malefici apud Sprenger & Delrium, ut nulla ratione quidquam confiteri potuissent, nisi priùs tonsæ fuissent.

3tiò. Eadem de causa prudenter totum corpus prævié aquâ calidâ abluatur, ne fortè corpus unctione quadam ceu maleficii signo sit inunctum.

4tò. Attendatur sollicitè, ne ad alvum

expurgandum ire permissi propria excrementa respiciant: hoc enim fatentibus maleficis novum taciturnitatis, imò insensibilitatis signum est maleficum. Dixi *sollicitè attendendum:* quamvis enim suprà in modo procedendi ordinario signa maleficii parùm curanda dixerim, hìc tamen in defectu veræ fidei & fiduciæ sollicitè videntur attendenda: cùm modus tollendi maleficia ordinarius ob dispositionis defectum non procedat.

5tò. Potissimum est remedium, si Judex, vel Exorcista specialiter deputatus omnes adstantes genuflectere divinúmque auxilium ad dæmones reprimendos implorare jubeat, atque firmæ fidei & confidentiæ in DEum actus eliceat, inhæsitanter credendo, DEum ad diabolicum magiæ vitium tollendum procul dubio ad præceptum contra dæmones ab ipso faciendum concursurum, ne delictorum confessionem impediant, quo facto more consueto sequitur.

Exorcismus ad repellendum dæmonem obsidentem & præsertim in hominibus maleficis maleficium Taciturnitatis causantem.

N. 100. EGo N. qui à DEO & Ecclesia ejus sponsa in ordine Exorcistatus authorita-

ritatem & poteſtatem accepi ad dæmones effugandos; hac authoritate & poteſtate ſuffultus & innixus, in virtute SS. Trinitatis, & in nomine Domini noſtri JEſu Chriſti, præcipio tibi dæmon, ſi præſens ſis, vel vobis ſpiritus apoſtatici, quicunque, vel quotcunque huic creaturæ aſſiſtitis, ut ſtatim ac ſine ulla interpoſita mora recedatis ac fugiatis ab hac creatura DEI, nunc ſub legitimi Judicis poteſtate conſtituta: nec ullam ampliùs habeatis poteſtatem eandem accedendi, nec intrinſecè nec extrinſecè illi veſtrum auxilium impendendi: nec illam ullo modo ſublevandi, nec impediendi, quin tortura ac cætera tormenta illi inflicta vel infligenda ſuum producant effectum, nempè in ea ſolitos efficiendo dolores ac torſiones: nec guttur ejus aut fauces conſtringendi, nec vocem impediendi, quin liberè ſine ullo timore, pavore, vel impedimento diabolico omnia ſua crimina clarè fateatur, non ſolùm dum ſub tormentis manet, ſed etiam poſt tormenta: neque illam inducendi ad deſperationem,

neque illi apparendi ſub quacunque forma vel figura: nec perturbandi ſenſus ejus externos vel internos; ſed nunc ſine ulla mora ab ea, & ab hac domo procul fugiatis, & longè recedatis: ſic volo, ſic jubeo ùt Miniſter Chriſti & Eccleſiæ in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.

Deinde reus torquendus ſubuculâ benedictâ indutus unâ cum toto loco vicino aquâ benedictâ aſpergatur, Agni, Dei, ſeu ceræ papales, Reliquiæ Sanctorum, aut alia ab Eccleſia benedicta collo ejus appendantur, ùt bene monet Delrius lib. 5. diſq. mag. Appendic. 2. q. 25 Brognolus, & alii.

N. 101. Neque ullatenus formidanda videtur pœna irregularitatis ab Exorciſta tollente taciturnitatis maleficium in hominibus maleficis incurrenda: Imprimis enim tollendo maleficium, perſonam maleficam in ſtatum duntaxat naturalem reponit, quin ullatenus ad mortem ejus concurrat: parùm enim ipſius intereſt, ſive ſublatô maleficiô crimen faſſa criminaliter plectatur, ſive nihil confeſſa ſeu innocens dimittatur. Deinde accuſans quendam criminaliter etiam cum expreſſa proteſtatione ſanguinis, longè plùs concurrit ad mortem ipſam, quàm maleficium tollens, ùt in confeſſo eſt; atqui nullus etiam Religio-

ſorum

ſorum pœnam irregularitatis incurrit accuſando quendam de attrociſſimis quibusdam criminibus, qualia ſunt blasphemia, apoſtaſia, hæreſis, ſimonia, magia, ſacrilegium &c. dummodo proteſtationem præfatam ſuperaddat, ùt citatis juribus docet Reiff lib. 5. Decret. Tit. 1. num. 30. Ergò minùs Exorciſta incurret, præſertim, ſi contra cauſam ſanguinis proteſtetur. Denique ne crimen magiæ in graviſſimum reipublicæ detrimentum nimiùm graſſetur, ad illud denuntiandum omnes ſine exceptione tenentur ſub pœna peccati mortalis, & pœna excommunicationis, uti habetur in Bulla Gregorii IX. incipiente: *Excommunicamus.* Innocentii IV. incipiente: *Noverit* Quæ habentur in fine Directorii Inquiſitorum inter litteras Apoſtolicas pro S. Officio, & poſt alios tradit Brognolus in Alexicac. Tom. 2. Diſput. 1. à. n. 108. Binsfeldius, Navarrus, Alphonſus à Caſtro, Diana, aliique communiter: plùs autem concurrit denuntians, quàm præcisè maleficium tollens: ergò, ſi primum ſine pœna irregularitatis fieri poteſt, cur non & alterum?

Modus procedendi cum ſagis & maleficis cum dæmone pactum habentibus, ſed pœnitentibus.

QUantumvìs perſonæ maleficiæ à dæmone neç ſint pôſſeſſæ, nec ullo maleficiô N. 102.

leficiô ordinariè affectæ, diabolum nihilominus (martinellum suum dictum) sibi assistentem habent, à quo ad omnium generum vitia alliciuntur, imò minis, & verberibus coguntur, & à pœnitentia agenda revocantur. Quare, si quæ fortè (quod rarum est) timore Dei perculsa, ad seriam pœnitentiam redeat, non à dæmonibus solùm, sed ipsis etiam maleficis gravissimas patitur persecutiones; imò, nisi Deus specialiter protegat, maleficîs artibûs incantatur, & dæmoni devovetur: Ut ergò prudentia Exorcistæ, vel Confessarii etiam huic miserè afflictæ personæ remedium ferat, sequentia servet.

N. 103. *Primò*, omni nisu conetur adjuvare in fide, integra & contrita confessione deponenda, in qua de sequentibus quærere, ac interrogare poterit: *1mò*, an & quoties DEum abnegaverit. *2dò*, an, & quoties dæmonem ceu Deum suum adoraverit, vel sacrificium obtulerit, syngrapham dandô se subscripserit? articulum hæreticum crediderit? *3tiò*, an Beatissimam Virginem, Sanctos, Sacramenta, totâmque Catholicam fidem abnegârit? *4tò*, an à dæmone, vel maleficis novô fuerit initiata baptismo, confirmatione? *5tò*, an Imagines sacras inhonorârit, conspuendô, verberandô, pedibus conculcandô? &c, *6tò*, an SS. Eucharistiam acceperit: ita inhonorârit? *7timò*, an se obligaverit dæmoni semper

per ſacrilegè confiteri, communicare, & quoties ita confeſſa fuerit, communicaverit, S. Hoſtiam ex ore exemerit, & quibus eam contumeliis affecerit? *8vò*, an præſens Sacrificio Miſſæ ſaltem intentione & affectu S. Hoſtiam, B. Virginem, aliáque inhonorârit? *9nò*, an, & de quibus dæmoni juramentum præſtiterit? 10. an promiſerit ſe ſtatutis diebus ad conventus diabolicos venturam, & quotquot poterit, poſt ſe tracturam? 11. quoties ad conventus venerit, an ibi dæmonem adoraverit, ſacra, præſertim S. Hoſtiam conculcaverit? 12. an nullam S. hoſtiam corpori ſuo, præſertim partibus ſecretioribus (prout ordinariè contingit) inſanaverit? dæmoni abſcondendam tradiderit, unguenta diabolica aſſumpſerit? 13. an certa unguenta habuerit? à quo ea receperit? quæ in ipſis conficiendis adhibuerit? an infantulos è vivis ab ipſis ſublatos, vel è ſepulchris effoſſos, vel quædam ab Eccleſia benedicta? &c. 14. an non libros, inſtrumenta & unguenta magica retineat, eáque ad comburendum confeſſario extradere velit? 15. An & quot homines ſeduxerit, maleficiô affecerit, in amentiam egerit, occiderit? 16. an non quibusdam ſanguinem, matribus lac exſuxerit, ubera venenô infecerit, & ita parvulos occiderit? 17. An non hominibus nocuerit, tempeſtates, tonitrua, grandines, imbres

cau-

causaudo, vel obtentum à dæmone pulverem, vel aliud quid simile spargendo, unde posteà ranæ, locustæ, limaces, & aliæ hujus generis agrorum pestes prodierint. 18. An greges & armenta maleficiis affecerit, vel omninò peremerit? 19. An alteri pauperiem fecerit, vel damnum dederit in bonis fortunæ. 20. An non læserit personas sibi valdè conjunctas, v. g. parentes, liberos, maritum &c. Item an Clericos, Religiosos, ob quod censuram excommunicationis incurrerit? 21. An cum bestiis, dæmone, hominibus maleficis præserim sibi sanguine junctis se commiscuerit. 22. An thesauros arte magica quæsierit, aut aliter divitias, honores, vel victoriam à dæmone expetierit? 23. An quibusdam dæmoniacis usa contra vulnera ac tormenta, & quibus? 24. An conata animas evocare? an convenerit de apparendo post mortem? 25. An finxerit spectra? 26. An spectris cultum aliquem exhibuerit? & quem, ac qualibus? an pacta cum illis fecerit? familiaria cum illis colloquia habuerit &c. 27. An procuraverit spectrorum apparitiones? 28. An Exorcismis vetitis & diabolicis usa ad morbos quosdam curandos? 29. An habuerit dæmonem inclusum, vel includere sit conata? an paredrium seu familiarem habuerit, sub quo pacto quamdiu & ad quid? 30. An & quibus philtris usa, iisque quosdam ad amorem illicitum

tum, quosdam ad odium allexerit? 31. An nullum abortum fructus animati vel inanimati, aut sterilitatem procuraverit? Hæ potissimæ videntur quæstiones personis maleficis pro qualitate & diversitate circumstantiarum à Confessario faciendæ. Verùm Exorcista ulteriùs.

2dò proponat eidem delicti enormitatem, diaboli tyrannidem, Dei misericordiam, ac promptitudinem ad peccata delenda, libertatem arbitrii, pacti diabolici invaliditatem, & quòd syngrapha, peracta peccatorum confessione nihil sit valitura. N. 104.

3tiò. Jubeat cum maxima fide & devotione, ac præcipuè profunda cum humilitate ut DEum adoret, dæmoni abrenuntiet, Sanctos omnes, præsertim Beatissimam Virginem veneretur, dæmonē verò detestetur, ejúsque pacta & conventiones rescindat.

4tò. Protestari jubeat, se deinceps nullam cum dæmone societatem, nullam conventionem habituram, sed sub protectione Dei & Sanctorum victuram.

5tò. Cùm testante P. Candido Brognolo in manuali p. 1. cap. 2. art. 3. § 10. num. 126. regulariter dæmonem inter & maleficum duo fieri chirographa soleant, in quibus conventiones continentur, quorum unum apud dæmonem conservetur, alterum apud maleficum: vel, si non datur chirographum, utpote sagis ignaris, & vili plebeculæ, aliud saltem signum factum

ctum vel consignatum propria manu ipsius sagæ, & ab ipso dæmone aliqua nota confirmatum, sed denuò duplex, ita, ut unum apud dæmonem, alterum apud maleficum conservetur: hinc maleficus chirographum vel signum apud se retentum dilacerare vel comburere debet. De altero verò minimè sit solicitus, utpote cùm per pœnitentiam legitimam, dæmonis abrenuntiationem, & misericordiæ divinæ invocationem sufficienter revocetur, ùt docet Sanch. in præcep. Decal. Lib. 2. cap. 40. n. 53. Suarez tom. 1. de Relig. Lib. 2. de superstit. cap. 17. n. 4. Brognolus & alii communiter. Poterit nihilominùs Exorcista in nomine JEsu præcipere dæmonibus ut syngrapham restituant.

6tò. Sequens contra dæmonem præceptum efformet.

Exorcismus ad repellendum dæmonem à strygibus, ac maleficis ad pœnitentiam revertentibus.

N. 105. EGo N. ùt Minister Christi & Ecclesiæ authoritate mihi tradita à Deo & ab Ecclesia in ordine Exorcistatus præcipio tibi, dæmon, in nomine Domini nostri JEsu Christi, ut nunc immediatè sine ulla mora recedas totaliter ab hac creatura Dei, quæ suorum pecca-

peccatorum contrita tibi abrenuntians ad DEUM confugit, & ad abyssum sanctissimi Nominis JEsu se recepit: nec ampliùs potestatem habeas corpus ejus intrandi, vel eam perturbandi, aut inquietandi, sive intrinsecè vel extrinsecè molestandi: nec sub quacunque forma aut figura apparendi: vel ad desperationem eam inducendi, aut alio quovis modo infestandi. Recede ergo spiritus maledicte, quia sic tibi præcipio ùt Minister Christi & Ecclesiæ, in nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti. Amen.

Posteà Exorcista stans maleficum pœnitentem sequente benedictione seu oratione deprecativa muniat.

℣. Propitius esto Domine peccatis nostris.
℟. Ne quando dicant gentes, ubi est Deus eorum.
℣. Adjuva nos DEus salutaris noster.
℟. Et propter gloriam nominis tui Domine libera nos.
℣. Adjutorium nostrum in nomine Domini.
℟. Qui fecit cœlum & terram.
℣ Domine exaudi orationem meam.
℟. Et clamor meus ad te veniat.
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Omnipotens & misericors DEus, qui omnem animam pœnitentem, & confitentem tibi, magìs vis emendari, quàm perdere: nec ullum respuis, sed quantumvis peccantibus per pœnitentiam pia miseratione placaris, respice super hunc famulum tuum, & averte ab eo iram indignationis tuæ, & omnia ejus peccata dimitte (si fuerit fæmina, dicat) super hanc famulam tuam &c. &c. & averte ab ea &c.

DEus, qui justificas impium, & non vis mortem peccatoris, Majestatem tuam suppliciter deprecamur, ut hunc famulum tuum (si fuerit fæmina dicat, hanc famulam tuam) de tua misericordia confidentem cœlesti protegas benignus auxilio, & assidua protectione conserves, ut tibi jugitur famuletur, nullis tentationibus à Te separetur, ac diabolicis infestationibus perturbetur.

Omnipotens & misericors DEus, respice propitius ad preces nostras, & libera mentem istius creaturæ ad asylum tuæ misericordiæ confugientis de malarum tentationibus cogitationum: ac corpus de dæmoniacarum insultibus infestationum: & illumina cor ejus, ut tua valeat implere præcept, ac Spiritûs Sancti dignum fieri habitaculum mereatur, per Dominum &c. in unitate ejusdem.

Modus

Modus maleficos pœnitentes præservandi.

QUandoquidem certum experientia teste videatur, dæmonem tum per se, tum per maleficos nulli insidiari magis, quàm maleficis pœnitentibus; ideò, ut magis magisque præserventur, à Confessario de sequentibus instruantur.

1mò. Ne imposterùm dæmonem etiam sub diversissimis formis & figuris sibi apparentem timeant, sed etiam mox in SS. Nomine JEsu discedere præcipiant; solet enim vaferrimus hostis jam sub specie viri terribilis, jam sub specie leonis rugientis, aut alterius animalis, etiam sub specie amasii allicientis comparere, minas & terrorem incutere, imò & verbera infligere; quòd si tamen eidem in fide fortiter resistant, & per præceptum repellatur, masca imbecillior apparebit. N. 106.

2dò Moneat, ut de enormibus suis peccatis frequenter doleant, atque eorundem veniam petant, Sacramenta frequentent, ac singulariter SS. Nomen JEsu invocent, Beatissimæ Virginis, Angeli tutelaris, aliorúmque sanctorum Patronorum suffragia implorent.

3tiò. Quotidie Deo gratias agant, quòd ex faucibus infernalis leonis sint erepti: studeántque sæpissimè actus veræ fidei & fiduciæ erga DEum elicere.

4tò. Si quid hominibus ſive in bonis animi, corporis, fortunæ vel famæ nocuerint, pro poſſibili reſarcire ſtudeant. Tandem etiam conducent præſcripta præſervativa parte 1. cap. 6. q. 12. illic videnda & revidenda.

Modus procedendi cum illis, qui datô Chirographô ad certum tempus ſe dæmoni obligârunt.

N. 170. EA eſt quandoque indurata hominum malitia, ut vel concupiſcentiâ carnis, vel pecuniarum allecti, aut alterius temporalis proſperitatis emolumentô permoti, animam ſuam dæmoni venalem habeant, eámque chirographô, proprio ſanguine ſubſcriptô in omnem æternitatem cruciandam devoveant. Et reverâ experientiâ teſte compertum habetur, homines illos finitô temporis aſſignati curriculô à dæmone non infeſtari duntaxat, ſed quandoque etiam miſerrimè ſtrangulari, & interfici, niſi remediis ſpiritualibus proviſi ab ejus tyrannide liberentur. Quare, cùm timore perculſi, quandoque ad DD. Parochos, aut Confeſſarios, ſpe liberationis conſequendæ confugere ſoleant, meritò quæritur, quomodo ejus farinæ hominibus conſulendum? Hinc

N. 108. Reſpondeo, conducere omnia & ſingula mox ſuprà pro liberandis perſonlis mae-

maleficis præſcripta: ſicut enim illi, ita h à dæmone infeſtantur.

Quòd ſi nihilominus contingeret, ejusmodi hominem tempore præſcripto jamjam fermè elapſo comparere, & auxilium opportunum quærere, ita, ut dæmon vel viſibiliter, vel ſaltem inviſibiliter jam inſidias ſtruat, atque animam æternùm cruciandam eripere velit, Parochus, vel Confeſſarius ſequentia ſervet.

Primò. Perſonâ breviter ſaltem in fide inſtructâ, atque coram ſe quaſi pro tribunali ſedente, genuflexâ, præceptum contra diabolum efformet, nè ullam contra præſentem creaturam, ad DEum ceu Patrem miſericordiarum, & Eccleſiæ ſinum confugientem, habere poteſtatem præſumat, dicendo v. g.

Ego N. quà Miniſter Chriſti & Eccleſiæ, præcipio tibi dæmon, in virtute SS. Nominis JEſu, ne ullatenus huic creaturæ, quæ ad DEum, ceu Patrem miſericordiarum, & Eccleſiæ ſinum recurrit, appropiare, minùs eam quomodolibet moleſtare præſumas, ſed ulterius judicium à me, ceu Miniſtro Chriſti & Eccleſiæ ferendum expectes. N. 109.

Secundò. Minimè opus eſt, ut ſe ſimili perſonæ Stolîs, & Cingulîs benedictîs alliget: cùm non ſua præſentiâ, ſed poteſtate divinitùs accepta eam protegat, defendit, atque à dæmonis infeſtatione liberet: jubeat ſolùm, ut doloroſam peccatorum

confessionem deponat, eáque servet, quæ mox superiùs sunt præscripta.

Quòd si tamen persona ob modicitatam fidei sub actuali Confessione, aliisve actibus infestaretur, eam breviter in fide & fiducia confortare, atque contra dæmonem novum præceptum de non infestando, formare necesse esset.

Tertiò, Finita tum Confessione Sacramentali, tum aliis actibus præscriptis, si chirographum repetere nolit, sicut revera repetere necesse non est, Litanias omnium Sanctorum cum sequenti oratione recitet, ac tandem Exorcismum contra dæmonem formet.

Gebett zu Erlangung Göttlicher Gnad und Verzeihung jenes, der sich dem Teuffel unterschriben.

N. 110. BArmhertzigster HErr, und GOtt, HErr Himmels und der Erden! sihe an dise deine Creatur, die du aus Nichts erschaffen, und mit dem kostbarlsten Blut deines vilgeliebten Sohns erlöset hast: Sihe an das Geschöpff deiner Allmacht, welches dich so schändlich verlassen, und mit eigner Handschrifft deinem ärgisten Feind, dem Teuffel sich unterschriben hat: Sihe an deinen ungetreuen Diener, welcher deine Güte, und Barmhertzigkeit verlassen, sich dem höllischen Tyrannen zu dienen verpflichtet hat. O unglückseeliger Sünder, der Himmel und Erden beleydiget, und unwürdig ist seine Augen

gen

gen gegen dem Himmel zu erheben. Aber Barmhertzigister Vatter, Gütigister HErr und GOtt! dessen Erbarmnussen seynd über alle deine Werck, dessen Barmhertzigkeit kein Zeit, noch Maß; zu dir kommet abermahl dise deine unwürdige Creatur mit gantz zerknirschtem Hertzen, mit völligem Vertrauen bittend, und seufftzend um Gnad, und Nachlassung ihrer Sünden. Wir wissen, O HErr! daß du ein zerknirschtes, und demüthiges Hertz nit verachtest, daß auch die gegebene Handschrifft deiner Barmhertzigkeit keine Hindernuß mache. Dannenhero kommen wir alle durch das rosenfarbe vergossene Blut deines geliebtisten Sohns bittend, du wollest dich diser armseeligen Creatur erbarmen, sie zu Gnaden abermahl aufnehmen, die gegebene Handschrifft zernichten, damit der höllische Tyrann hinführo kein Recht mehr fürwenden möge. Amen.

Qua oratione devotè recitata, Exorcista vel Confessarius Exorcismum sequentem modô priùs præscriptô efformet.

Exorcismus contra dæmonem infestantem eum, qui Chirographi cautione animam suam eidem subscripsit.

Contra te maledicte dæmon, qui hominem præsentem pretiosissimo N. 11.

 San-

Sanguine Domini noſtri JESU Chriſti redemptum, in tantum decepiſti, ut animam ſuam propriô chirographô tibi venalem traderet, conſtitutus ſum Ego N. ceu Miniſter Chriſti, & Eccleſiæ: ideóque, quia hæc DEI creatura plena fide & fiducia rurſus ad DEum Creatorem, & Redemptorem ſuum revertitur, Eundémque vera cordis contritione ſibi propitium fieri ſupplicat, quem tam graviter offendit, tibi, imò omnibus dæmonibus, in virtute SS. Nominis JEſu præcipio, ut totaliter ab ea recedatis, & fugiatis, neque impoſterùm ullam ampliùs poteſtatem habeatis, eam, non obſtante chirographi cautione recepta, quam ex corde deteſtando revocat, quomodolibet infeſtandi, vel moleſtandi: Fugite ergò partes adverſæ, ſic enim vobis impero ceu Miniſter Chriſti, & Eccleſiæ: In Nomine ✝ Patris, & ✝ Filii, & Spiritus ✝ Sancti. Amen.

N. 112. *Quartò.* Si Confeſſarius chirographum repetere velit, ſicut revera poteſt, perſonam ſecundùm dicta parte prima Armamentarii pluribus in locis, inſtruat, ſibi

ceu

ceu Ministro Christi, & Ecclesiæ omnem datam esse potestatem spirituum immundorum secundùm illud Matth. 10. & Marc. 3. *Dedit illis potestatem spirituum immundorum.* Consequenter cum restitutio chirographi, licèt non necessaria, saltem utilis esse credatur, diabolum etiam propria renitente voluntate, virtute divina cogendum, ad illud restituendum. Quare omnes præsentes pro facienda chirographi restitutione, DEum supplicibus priùs interpellent precibus, atque mox ante præscriptam Orationem post Litanias recitent, & in fine ejusdem specialiter supplicabundi superaddant, ut DEus sua virtute dæmonem ad chirographum restituendum cogat; Confessarius verò ceu Judex à Deo constitutus sequentem Exorcismum contra dæmonem efformet.

Exorcismus ad compellendum dæmonem ad Chirographum illi datum restituendum.

EXorcizo te impie satan, qui tuo cum desiderii principatu semper affectas tyrannicum in homines imperium. Exorcizo te per JEsum Christum, qui venit in hunc mundum peccatores salvos facere, ut ab hac creatura, quæ tuis fraudibus decepta se tibi N. 113.

 bi

bi tradidit, omne tuum imperium festinùs amoveas: Ex hoc enim momento rursus te deserens, divinæ misericordiæ se committit, ut Ei serviat, cui se totam debet, quíque servientibus sibi æternæ vitæ mercedem promisit. Exorcizo te per pretiosissimum sanguinem Christi JEsu, quo deletum est chirographum decreti, quod erat nobis contrarium; tibíque ceu Minister Christi, & Ecclesiæ in Virtute SS. Nominis JEsu præcipio, ut chirographum, quo hæc creatura se tibi obligavit, illicò restituas, nec penes te diutiùs serves, ut omnibus constet, DEO peccatorem in gratiam recipiente, nullum tibi restare imperium: redde ergo, & restitue, sic enim volo, sic jubeo in Nomine † Patris, & † Filii, & Spiritus † Sancti, Amen.

Ultiò tandem Chirographum receptum in despectum diaboli comburat, vel si in rei memoriam reservare velit, illud specialiter benedicat: ac tandem remedia præservativa mox superiùs pro maleficis pœnitentibus præscripta, observanda proponat.

Mo-

Modus animalia bruta à maleficiis liberandi.

DÆmones (ait Doctiſſimus Abulenſis quæſt. 126. in cap. 8. Matth.) *Tanto ardore hominibus nocere deſiderant, quòd ſi non poſſunt nocere eis in ſe ipſis, ſaltem volunt nocere in quibuscunque rebus eorum*: Præſertim verò ex inveteratô adversùs hominem odiô animalia bruta ſub dominio hominum conſtituta aggrediuntur, eáque triplici modo moleſtant: *1mò*, corpora eorum ingrediendô, & poſſidendô, atque in iis aliquid bonum, vel malum ſuprà beſtiarum naturam operando: qualiter Chriſto permittente integra legio porcos invaſit. N. 114.

2dò, extrinſerè eorum operationibus reſiſtendo: v. g. equis in via reſiſtendo, ne progrediantur, canes à latrando impediendo.

3tiò. Damnum eorum corporibus inferendo; ita, ut vel infirmentur, mutilentur, aut omninò moriantur. Quare ſignum maleficium animalium brutorum à verò naturali morbo dignoſcendi, eſt, cùm aliquid præter naturæ curſum operantur, quorum operatio ad præceptum Exorciſtæ, vel applicationem rerum benedictarum deſiſtit. Ut ergo etiam hæc tollantur, ſequentia ſerventur.

Primò. More conſueto Pater Familias, aut illi ſub quorum dominio vel cura conſtituta

ſtituta ſunt animalia, in fide & fiducia inſtruantur, & de dæmonis vilitate & impotentia hominibus verà fiducia præditis nocendi moneantur. Secundò. Cùm DEus ordinariè ſimiles permittat hominibus tribulationes ob peccata eorum, optimum erit illa vera cordis contritione & confeſſione ſacramentali deponere: deleto quippe reatu culpæ facilè ceſſabit reatus pœnæ. Tertiò Exorciſta moneat, ut omnes præſentes ante Crucifixi imaginem genuflexi devotè, ac plena fide & fiducia liberationem petant: ac poſtea Exorciſmum ſubjungat.

℣. Adjutorium noſtrum in nomine Domini.
℟. Qui fecit cœlum & terram.
℣. Domine exaudi orationem meam.
℟. Et clamor meus ad te veniat.
℣. Dominus vobiſcum.
℟. Et cum ſpiritu tuo.

Oremus.

Omnipotens ſempiterne DEus, qui ab origine mundi creans hominem ad imaginem & ſimilitudinem tuam ad ipſius uſum & levamen feciſti etiam animam viventem ſuper terram in genere ſuo: jumenta, equos, boves, & oves, cæteraque animalia & beſtias terræ juxta ſpecies ſuas: Te humiliter deprecamur, ut hoc animal (vel animalia) liberare digneris, à quocunque

cunque maleficio, ligatura, ſignatura, infeſtatione dæmonum, ac miniſtrorum ejus, ac qualibet lue, peſte ac morbo contagioſo, ut tradita ei (vel eis) ſanitate deſervire poſſit (vel poſſint) ad uſum Domini ſui, qui in Eccleſia tua gratiarum tibi referat actiones. Qui vivis & regnas in ſæcula ſæculorum. Amen.

Exorciſmus ad dæmones ab animalibus expellendos.

EGo N. ùt Miniſter Chriſti & Eccleſiæ, contra vos, ſpiritus maligni, N. 115.
qui veſtris maleficiis has beſtias, & ad uſum iſtius hominis animalia ſpectantia infeſtatis, venio: & in nomine JEſu præcipio vobis, ut ſtatim exeatis ab hiſce animalibus ſub dominio, vel cura iſtius hominis conſtitutis, & à quibuscunque rebus ad illum pertinentibus ac totaliter recedatis à loco iſto, ac deſtruatis omne, quod perfeciſtis maleficium: nec ampliùs poteſtatem habeatis nocendi eis, ac vexandi ea ſive intrinſecè ſive extrinſecè: nec apparendi eis ſub quacunque forma, vel figura: nec impediendi eorum operationes naturales, ita, ut liberè & ſine ulla moleſtia, vel retar-

retardatione eorum dominus vel custos eis uti possit, quandocunque opus fuerit. Fugite ergo ac recedite spiritus maledicti: quia sic præcipio vobis, ut Minister Christi & Ecclesiæ. In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.

Postea Exorcista animalia aquâ benedictâ aspergat, ac benedicat præsepia, ovilia, aquam, sal, & alia hujusmodi benedictionibus infrà apponendis in appendice. Ulteriùs moneat dominum, aut custodem eorum, ut liberè utatur eisdem, atque sine ullo timore cum eisdem disponat: præmuniat pariter stabulum, præsepe, & alia rebus benedictis, & schedulis, in quibus præceptum sit scriptum, ne dæmon imposterum lædere valeat; imò ipsimet Patres-familias vel custodes pecorum quandoque præceptum forment, ne dæmon eorum pecoribus nocere præsumat.

Optimum tamen est DEI auxilium seriîs precibus implorare, Deúmque vera fide & fiducia implorare, ut opera diaboli destruat, ejúsque potentiæ resistat: etenim si DEus pro nobis, nec diabolus, nec ejus organa quidquam nocere possunt.

Denique benè consideret Exorcista, à dæmone necdum varios morbos, sed & pestem ipsam causari, prout Authores, passim

ſim pluribus corfirmant hiſtoriis; quare prudenter conſideratis circumſtantiis optimè faciet, ſi in peſte animalium non ſimplici duntaxat benedictione ſed etiam Exorciſmo ſaltem conditionato utatur.

Modus deſtruendi maleficia pluviarum, grandinum à dæmone excitatarum.

DÆmones DEO permittente ſive per ſe ſive per magos poſſe excitare pluvias, grandines, fulgura, tonitrua, aliáque ſimilia meteorologica conſtans eſt Authorum ſententia, atque manifeſtè ex Scriptura colligitur Pſal. 77. â v.49. Ubi grandines & cæteræ plagæ Ægyptiacæ dicuntur *immiſſiones per angelos malos.* Item Job. 1. dæmonem cauſato vento vehementi oppreſſiſſe filios Job. D. Paulus pariter vocat dæmones *aëreas poteſtates & principes aëris hujus,* quòd magnam habeant poteſtatem in aëra. Conſtat pariter luculentis exemplis tum antiquis, tum recentioribus, prout ea videre licet apud Remigium lib. 1. de Morali. cap. 25. Schottum in Phyſica curioſa lib. 1. c. 34. & alios paſſim. N. 116.

Solent autem dæmones ordinariè à maleficis allecti ſimilia graviſſima cauſare mala: malefici verò ad dæmones alliciendum ſolent in aquam immittere ollam fictilem, cui aliquod arcanum dæmon incluſerit; vel etiam

etiam lapides tantæ magnitudinis, quantam vellent grandinem decidere: interdum candelas inversus super stagnum tenere, donec guttæ defluant: alias pulverem medicatum in aquas spargere: ut plurimùm verò acceptâ à dæmone virgâ nigrâ aquam diverberare, donec vapores, fumosque emittant, quibuscum unà sublimes efferuntur. Alii silices post tergum occidentem versus projiciunt: sæpè scopam in aqua intingunt, cœlúmque versus spargunt: alii aliîs ritibûs utuntur, & sæpè integras regiones devastant: quare, ut similibus etiam malis obvietur, Exorcista fide maxima sequentes ex Rituali Frisingensi faciat adjurationes.

Exorcismus contra imminentem tempestatem fulgurum, & grandinis &c.

N. 118. PEr Signum † Crucis de inimicis † libera nos † DEus noster, in Nomine Patris † & Filii & Spiritûs Sancti, Amen.

Dicitur symbolum fidei, scilicet Credo in DEum &c. Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison. Pater Noster. ℣. Adjutorium nostrum in Nomine Domini. ℟. Qui fecit cœlum & terram. ℣. Sit Nomen Domini benedictum. ℟, Ex hoc nunc & usque in sæculum. ℣. Exurgat Deus, & dissipentur inimici ejus ℟. Et fugiant, qui oderunt eum, à facie ejus. ℣. Exurge

ge Chriſte, adjuva nos, ℟. & libera nos propter nomen tuum. ℣. Domine exaudi orationem meam. ℟. Et clamor meus ad te veniat. ℣. Dominus vobiscum. ℟. & cum ſpiritu tuo.

Oremus.

Domine JEſu Chriſte, qui feciſti cœlum & terram, mare & omnia, quæ in eis ſunt, quique flumini Jordani benedixiſti, atque in eo baptizari voluiſti, & tuas ſanctiſſimas manus & brachia ſacritiſſima in Cruce † extendiſti, quibus aërem ſanctificâſti, obſecramus immenſam Pietatis & Bonitatis tuæ abundantiam, quatenus has nubes, quas ante me, & poſt me, & ſupra me, à dextris & à ſiniſtris video aërem perturbare, diſſolvere, & annihilare digneris, ut alligata poteſtas dæmonum impiè deſævientium deficiat, & turbetur ad laudem tui SS. Nominis, & Potentiſſimæ Majeſtatis tuæ, qui vivis & regnas &c.

Poſtea converſus ad nubes, ſignat eas ſignô crucis dicens: circumdet te nubes Deus Pater, † circumdet te Deus Filius, † circumdet te Deus Spiritus Sanctus. † Deſtruat te Deus Pater, † deſtruat te Deus Filius, † deſtruat te Spiritus † Sanctus. Comprimat te Deus Pater † comprimat te Deus Filius † comprimat te Spiritus † Sanctus. ℟. Amen,

Obſecratio. Sanctus Matthæus. S. Marcus. S. Lucas. S. Joannes Evangeliſta, qui

Christi Evangelium per quatuor mundi partes divulgârunt, ipsi suis meritis & precibus hanc tempestatem à termino isto, & ab omnibus Christianorum finibus ab eodem Domino nostro JEsu Christo removeri obtineant, & depelli.

Exorcismus.

ET ego peccator, & Christi Sacerdos, seu Minister licèt indignus, Authore & virtute Ejusdem DEI & Domini nostri JEsu Christi, Summi Imperatoris, non mea potentia innixus & confisus, vobis præcipio, immundissimi spiritus, qui has nubes, seu nebulas concitatis, in virtute ejusdem DEI & Domini nostri JEsu Christi, † per SS. Ejusdem Incarnationem: per sanctam Nativitatem: per Baptismum & Jejunium ipsius, per Christi sacratissimam Crucem † & Passionem: per sanctam Resurrectionem, per admirabilem Ascensionem: per tremendum adventum Ejus ad judicium: per merita intemeratæ semperque Virginis Mariæ, & SSmi N. ac per merita Omnium Sanctorum, ut exeatis, quatenus nocere non possint hominibus animalibus, fructibus, herbis, arboribus, aut quibuscunque rebus humanis usibus deputatis. Per eundem Dominum nostrum JEsum Christum, qui venturus est judicare vivos & mortuos, & sæculum per ignem. Amen.

ipse

Ipſe vobis imperat, dæmones, qui has nubes commovetis, de quo de nube lucidâ dictum eſt: Hic eſt Filius meus dilectus, in quo mihi benè complacuit: ✝ ipſe vobis imperat, qui ſua ſacratiſſima Cruce Corporis ſui ſanctiſſimi in ea extenſione, aërem purgavit; ✝ Ipſe vobis imperat, qui per mortem ſuam vos, principem veſtrum, mortémque devicit, & ligavit, atque æternæ gehennæ mancipavit ignibus: ✝ Ipſe vobis imperat, qui infernô ſpoliatô ſurrexit à mortuis: ✝ Ipſe vobis imperat, qui poſt 40. dies nube ſuſceptus virtute ſua aſcendit in cœlum: ✝ Ipſe vobis imperat, qui venturus eſt judicare vivos & mortuos, & ſæculum per ignem ℟. Amen.

Poſtea oſtendat Crucem in aëra dicens: Ecce ſignum SS. Crucis, fugite partes adverſæ; vicit enim vos, & mundum Dominus noſter JEſus Chriſtus Filius DEI, Imperator ſummus, Leo de tribu Juda, Radix David.

Poſtea aquâ benedicta in modum Crucis aſpergat per quatuor latera.

Dicendæ etiam ſunt Lytaniæ, ſi nondum quievit tempeſtas Symbolum Athanaſii. Quicunque vult &c. Antiph. Salve Regina. Et ſub tuum præſidium. Cant. Benedicite omnia. cum ℣. Gloria Patri. in quolibet ℣. Dicti Cantici. Deinde ℣. Benedicamus patrem & Filium cum S. Spiritu. ℟. Laudemus & ſuperexaltemus eum in ſæcula. ℣. Ora pro nobis S. DEI Genitrix.

℟. Ut digni efficiamur &c. ℣. Exurge Christe, adjuva nos. ℟. Et libera nos propter Nomen tuum. ℣. Domine exaudi &c. ℟. Et clamor meus &c. ℣. Dominus vobiscum &c.

Oratio.

Omnipotens sempiterne DEUS, qui dedisti famulis tuis in Confessione veræ fidei æternæ Trinitatis gloriam agnoscere, & in potentia Majestatis adorare unitatem, quæsumus, ut ejusdem fidei firmitate ab omnibus semper muniamur adversis.

Protege Domine famulos tuos subsidiis pacis, & Beatæ Mariæ semper Virginis patrocinio confidentes, à cunctis hostibus & periculis redde securos.

A domo tua quæsumus, Domine, spiritales nequitiæ repellantur, & aërearum discedat malignitas tempestatum.

Ad te nos, Domine, clamantes exaudi, & aëris serenitatem nobis tribue supplicantibus, ut qui justè pro peccatis nostris affligimur, misericordia tua præveniente clementiam sentiamus.

Largiri, & fructus terræ conservare dignare, Domine Deus noster, ut temporalibus gaudeamus auxiliis, & proficiamus spiritualibus incrementis. Per Christum Dominum nostrum.

N. 118. Cæterùm, licèt in Rituali Frisingensi omnia ab his, aut suprà scriptis precibus, &

& adjurationibus aliena, absque Sedis Apoſtolicæ, vel licentia Ordinarii, contra tempeſtates adhiberi, graviſſimè prohibeatur; nihilominùs, quia ſimplex præceptum in SS. Nomine JEſu factum, tum à S. Scriptura, tum ab Eccleſia univerſali eſt approbatum, & in præfatis adjurationibus jam contentum, ingruente graviori tempeſtate, ubi fortè prædicta omnia, & ſingula ſervari nequeunt, optimè Exorciſta faciet, ſi contra tempeſtatem à dæmone fortè excitatam vera fide & fiducia breviter præceptum formet, dicendo:

EGo N. quà Miniſter Chriſti, & Eccleſiæ, poteſtate, à Deo, & ab Eccleſia receptâ, in virtute SS. Trinitatis, & in nomine Domini noſtri JEſu Chriſti impero tibi dæmon, imò omnibus vobis dæmonibus, qui fortè hanc tempeſtatem excitatis, ut illicò unà cum omnibus maleficis ab aere fugiatis & recedatis, neque nullam habeatis poteſtatem has nubes commovendi, vel grandines excitandi: fugite ergò partes adverſæ, dæmones infernales; ſic enim vobis impero in nomine Patris † & Fili † & Spiritûs † Sancti. Amen.

Quæstio sexta.

Quomodo maleficia singula sint per res ab Ecclesia benedictas destruenda, & curanda?

N. 119. ADvertendum, Benedicere, in rei veritate idem significare, ac sanctificare, seu consecrare: sic Gen. 2. *Benedixit DEus diei Sabbathi*, & Luc. 9. Christus *acceptis quinque panibus, & duobus piscibus respexit in cœlum, & benedixit illis.* Quamvis enim omnis creatura DEI, quatenus à DEO est, bona sit: tamen, ùt idem Apostolus testatur, etiam per verbum Dei, & orationem sanctificatur. Porrò munus Benedictionis impertiendæ peculiariter ad viros Ecclesiasticos, sive DEO consecratos pertinet: etsi non semel etiam homines Laici rebus à se benedictis, permulta perfecerin admirabilia. *Solet namque*, ùt D. testatur Ambros. in Epist. ad Gal. cap. 4. *prospere procedere, quidquid simpliciter in DEI devotione fit.* Quinimò Sacerdotes, etiamsi mali sint, pro officio nihilominus dignitatis suæ gratiam transfundunt, ut testatur divus Augustinus lib. quæstionum novi & veteris testamenti: quod enim Aaroni Num. c. 6. dicitur: *Vos ponite nomen meum super filios Israël, & ego benedicam eis*, hoc omnibus Sacerdotibus, ùt benè declaratur in

in Decreto Gratiani cap. 1. q. 1. can dictum eſt.

Nec tamen effectus admirabiles rebus ipſis ab Eccleſia benedictis, ùt falsò calumniantur hæretici, ſed accepta Deo referimus, qui pia fidelium vota non reiiciens, per haſce res, ùt per moralia inſtrumenta, etiam miracula operari dignatur, ùt plurimis adductis teſtantur exemplis Metaphraſtes, Surius, Delrio, & alii.

Quòd ſi non ſemper benedictiones ſperati ſequuntur effectus, plures hujus rei cauſæ aſſignari poſſunt: prima, quia non eadem ratio eſt benedictionum, quæ Sacramentorum: hæc enim ex inſtitutione Divina certa & efficacia ſunt ſigna gratiæ: at benedictiones nullâ promiſſione divina firmatæ ſunt, niſi eâ, quæ orationi aſt adjuncta; petite & accipietis. Altera eſt, quòd non omnibus gratia ſanitatum ſit communis; *Alii*, inquit Apoſtolus 1. Cor. 11. *datur gratia ſanitatum, alii operatio virtutum &c.* præcipuæ tamen cauſæ videntur peccata hominum, modicitas fidei, & confidentiæ in DEum, aut certè, quia DEus per afflictiones à peccatis abſtrahere, patientis meritum adaugere, & ſpectantibus virtutum ſpecimen præbere intendit. Ut autem ad rem deveniamus

Dico: Generaliter loquendo res de conſuetudine Eccleſiæ ſuis temporibus benedici ſolitæ maximæ ſunt efficaciæ, ut ſunt N. 120.

sal, aqua, herbæ, thus, aurum & Myrrha in festo trium Regum benedicta, frondes palmarum, oleum olivarum, cervi sacri, cera paschalis, seu grana sabbathi sancti: Agni DEI &c. Ratio est, quia non ob alium finem ista benedicuntur, nisi ut illis tollatur omnis potestas adversarii, prout tum ex formulis benedictionum, tum ex SS. PP. luculentis exemplis patet. Sic enim oleo benedicto usus legitur Hilarion apud S. Hieron. D Martinus apud Severum Sulpitium in ipsorum vitis: Monachi Ægyptii apud Ruffinum lib. 2. cap. 4. Pane benedicto pariter usum S. Hilarionem testatur D. Hieronymus in ejus vita, S. Marcellum Metaphrastes mense Decembri, & alii plurimi, prout omnis generis exempla restant videnda apud Auctores passim hanc materiam pertractantes. Specialiter verò præter hæc generalia & communia passim alia usurpantur, & sæpe cum fructu applicantur, prout aliqua exhibemus.

Contra maleficia præsertim contractionis nervorum, claudicationis, aliorumque dolorum in juncturis manuum vel pedum adhibent lavacrum benedictum, ita ut aqua benedicatur benedictione communi contra maleficia, benedictione S. Ignatii Confessoris, cui pariter infunditur aqua SS. Trium Regum, & aqua diebus dominicis benedici solita cum sale pariter benedicto: Hoc balneum non semel expertus sum efficа-

ficacissimum etiam contra inveterata malaficia.

Alii aquæ simplici benedictæ pro balneo conficiendo sequentes commiscent herbas

Pro forma Balnei. N. 121.

Spicæ Nardi. pug. med.

Origumi. Majoranæ. Calaminthi montanæ. Thymi vulgaris. Sticados. Junci odorati.	ana. pug. med.
Calami aromatici. Ditami cretici. Hysopi montani	ana. pug. med.
Rosarum rubrarum.	manipul. 1.
Florum squinnati.	pug. 1.
Rutæ. Hypericonis. Salviæ.	ana. pug. med.

Quæ omnia in aqua benedicta bulliant ad consummationem tertiæ partis: dein Balneum benedicatur, & abluat se maleficiatus semel in die.

Contra maleficia diversa quidam sequentia adhibent.

Recipe pro massa nigra, tum pro suffumigio, tum etiam apud se portanda. N. 122.

Camphor:

Sem. nigell.

Asæ fœtidæ.
Myrrh. rubr.
Oliban. ana. q. placet.

Contunde in Mortario æneo l. a. in massam nigram.

Recipe pro forma olei, seu unguenti.

N. 123.

Rutæ caprariæ.
Rutæ domesticæ.
Herbæ parid.
Hypercionis.
Salviæ.
Majoranæ.
Absynthii.
Foliorum persici.
Sabinæ. } ana. pug. 1.
Abrotani.
Formiculariæ.
Anethi.
Meu.
Athemisiæ.
Appii.
Celidoniæ.
Juniperi.
Foliorum papaveris.
Sinapis.

Bacarrum lauri. unc. 1.
Nucum cupressi. num. 12.
Radicum esculæ.
Mori. | ana. unc. 1.

Car-

Cardamoni. Ditami.	ana. man. 1.
Thuris. Sandrachæ. Mirrhæ.	ana. unç. 1.
Sandalorum alborum. Citrinorum.	ana. unc. semis.

Incidantur incidenda, & contundantur contundenda, & bulliant in libr. 10. olei antiqui, & tunc accipe.

Caryofilorum. Cinamomi. Nucis muscatæ.	ana. unc. 1.

Hæc priùs contusa ligentur in tela linea, ac in ipso reponantur oleo, seu unguento, ut sic omnia bulliant usque ad consummationem humiditatis: postea exprimantur & addantur drach. tres olei odoriferi de spica, & cùm frigidum fuerit, adde grana 14. musci electi, quæ in vase vitreo collocata ponantur in fimo in putrefactionem per dies circiter quadraginta, dein benedicantur benedictione propria infrà in appendice videnda, sicque ex dicto oleo quotidie Sacerdos ungat pulsus capitis, manuum, ac pedum, nec non oculos, aures, nares, ac partes cruciatas maleficiati, si honestè fieri poterit.

For-

Forma fumigationis.

N. 124. Recip. Storacis calam. drac. 1. cum dimidia.
Belgivaini drac. 1.
Nucis musc. } ana. drac. 1. cum
Cariophilorum. } dimid.
Ligni aloes scrup. 1.
Ambræ Grisæ gran. 1.
Laudani ping. drac. 2.
Musci electi. gran. 2.

Pulverizentur pulverizanda, & cum modico draganti infusi, & moliti in aqua rosarum, fiat massa, & formetur ad formam trocisi, & benedicantur, atque sæpius maleficiatus ipse, vestimenta, aliáque ad ipsum pertinentia fumigentur.

N. 125. Plurima his similia videantur apud Candidum Brognolum in Alexicac. Disp. 2. curatione naturali à N. 332. Verùm antequam ulteriùs progrediar, seriò moneo, rogóque Exorcistas, ne suæ scientiæ, vel etiam experientiæ nimiùm fidant, passim in authoribus inventas medicinas usurpando, & maleficiatis porrigendo; hoc quippe Medicorum est dignoscentium herbarum qualitates, non Exorcistarum: & quod fortè uni proficit, alteri plurimùm nocet: quare fateor, me nunquam ausum ullam medicinam porrigere maleficiatis, sed simplicibus benedictionibus fuisse contentum; quòd si enim præter opinionem mors miseri maleficiati sequatur, prout non semel secutam

cutam testatur Alexander Albertinus in suo malleo dæmonum, Exorcista in foveam cadit lethalis culpæ: licèt enim mortem minimè intendat, voluntariè nihilominùs se exponit periculo, ita ut mors ipsi saltem indirectè sit libera & voluntaria. Simili ratione non licet Exorcistis passim adhibere balnea, diversa unguenta, & olea ad simplicem etiam unctionem ex diversis herbis præparata, neque massas ex diversis herbis, oleis, lapidibus &c. confectas: cum enim balnea in certis duntaxat infirmitatibus sint proficua, in aliis plurimùm nociva, sine prudentis Medici consilio Exorcistis prohibita videntur, nisi clarè constaret, infirmum nulla alia laborare infirmitate, præterquam ex maleficio provenien-te. Unguenta pariter, olea, & massæ diversæ, eo ipso, quòd ex diversis herbis & lapidibus, quarum virtus naturalis Exorcistis est incognita, sæpissimè sunt nociva. Vide dicta superius Parte 1. cap. 4. q. 7. à n. 125.

AC-

CAPUT QUINTUM.

De Spectris.

Quæstio prima.

An dentur, & quid sint spectra?

N. 126. ADvertendum. Spectrorum nomine non aliud impræsentiarum intelligitur, quàm simulacra quædam extraordinaria, variis locis, formis, modis, & temporibus vigilantium, sanæque mentis hominum potentiis sese offerentia; atque à Latinis dicuntur spiritus, lemures, umbræ, lares, penates &c. à Germanis verò Gespenster, Geister, Gesichter ꝛc. Dixi notanter: *Vigilantium, sanæque mentis hominum*: non enim de phantasmatibus furiosorum, phreneticorum, febricitantium, melancholicorum, vesano amore æstuantium, & meticulosorum agendum putamus. Dixi 2dò simpliciter: *potentiis sese offerentia*, non enim soli conspectui, sed omnibus quinque potentiis exterioribus spectra objici in comperto est. H. N.

N. 127. Dico 1. Dari spectra, eáque tum hominibus, tum pecoribus esse plurimùm persæpè molesta, & authoritas suadet, & experientia frequentissima comprobat.

Utra-

Utraque pars fusissimè probatur ab Authoribus passim, nec vocat in re adeò clara, & omnibus nota, detineri. Videantur P. Delrio disq. mag. lib. 2. quæst. 27. Casparus Schottus in Physica curiosa lib. 2. capite 2. Brognolus in Alexicacon. Petrus Tyræus fusissimè hanc pertractantes materiam.

Dico 2. Spectra se hominum potentiis præsentantia sunt diversorum generum; alia siquidem sunt purè phantastica, alia artificialia, alia naturalia, alia dæmoniaca, alia magica, seu hominum maleficorum, alia animarum damnatarum, alia animarum purgantium. Ita communis & certa, & patet inductione. N. 128.

Primò siquidem aliqua videntur esse spectra, quæ talia non sunt, sed purè ex corruptione phantasmatum talia esse videntur, qualia sæpè patiuntur phrenetici, furiosi, aliique mox relati, de quibus nullus nobis erit sermo.

Secundo, spectra *artificialia* sunt, quæ per artem conficiuntur ad instar verorum spectrorum: possunt enim per artem confici homines, & dracones ignei, aliæque diversi generis bestiæ, quæ hominibus ceu verissima sæpè videntur spectra: verùm neque hæc ad propositum conducunt.

Tertiò spectra *naturalia* ea dicuntur, quæ licèt sint effectus naturæ, naturalium tamen causarum ignaris spectra videntur, dæmonúmque ludibria: & talia sunt plurima,

rima, quorum præcipuum locum obtinet ignis ille, quem Meteorologici fatuum appellant: Fit autem, dum exhalationes pingues & viſcoſæ ab aëre frigido & nimis condenſato, & ab aliis ſuccedentibus vehementiùs agitatæ, caleſiunt, & tandem omninò inflammantur. Mira certè vis ſimilium ignium: apparent enim inter equorum iter agentium aures, jam totos circumdant, ac quodammodò quaſi inflammant; Jam homini iter facienti, atque vinô, irâ, aliâque causâ efferveſcenti, aſſident: jam in cœmeteriis juxta ſepulchra, buſtuaria, patibula videntur: jam etiam homines in campis aberrantes ſeducunt, ut in loca paludoſa, aut ſtagna ſeſe præcipitent. Certum nihilominus videtur, dæmones ſæpè ſe ſimilibus conjungere fatuis ignibus, ut ſic homines decipiant, aquis ſuffocent, vel alio modo miſerè perimant.

Plura alia ſimilia ſpectra naturalia paſſim enarrantur & explicantur ab Authoribus: verùm quia nec hæc ad propoſitum noſtrum quidquam faciunt, ea ſtudiosè prætèrimus.

N. 129. Nihilominus prætermittendum non videtur, ſæpè dari ſpectra purè humana, miros tumultus & ſtrepitus cauſantia: voces & ſuſpiria emittentia, ſæpè ſub diverſis formis apparentia, quæ in rei veritate aliud non ſunt, quàm homines peſſimi & malitioſi, hoc utentes remedio, ut ſuam libi-

libidinem, aliámve valeant explere malitiam: sed hæc meliùs non arcentur, quàm fuste vel baculô paratô, & sensibiliter applicatô, prout frequens testatur experientia.

Quartò, spectra *dæmoniaca*, eáque frequentissima sunt ipsi dæmones sub formis diversissimis apparentes: licèt enim certum sit, eosdem è cœlo pulsos in infernum fuisse præcipitatos: nihilominus certum pariter est, non omnes esse mundi centro ita addictos, quin universas mundi partes peragragre possint, ut communis est sensus omnium. N. 130.

Quare, cùm nullus sit locus, qui eorum malitiâ non sit infectus, etiam secundùm doctrinam Trithemii lib. quæstionum ad Maximilianum Cæsarem q. 5. à diversis locis diversa sortiuntur nomina: sic enim alii dicuntur *ignei* vel *ætherei*, quia circa superiorem aëris regionem versantur. Alii dicuntur *aërei*, eò quòd in aëre nobis propinquo commorantur, atque Deo sic permittente suam exercent virtutem, tonitrua, fulgura, & tempestates excitando in perniciem hominum. Alii dicuntur *aquatici*, seu in mari, & fluminibus commorantes, atque tempestates excitantes, navigia in profundum demergentes. Alii dicuntur *terrestres*, qui varias terræ partes occupant: nam alii in sylvis versantur, in nemoribus, & quandoque in veste candida

& in forma puellarum, aut Matronarum se ostendant, nunc venatoribus insidiantur. imò & ipsimet clamores ad instar venatorum excitant: nunc pastoribus gregum se repræsentant, sua servitia eis deferunt, ut ita simpliciores decipiant. Alii in campis latitant, alii in desertis, & locis solitudinariis: alii in montibus, speluncis, & cavernis. Alii dicuntur *domestici*, seu *familiares*, qui in occultis locis habitant, & ab antiquis *lares* vel *parentes* dicti sunt: hi crebriùs in forma virunculorum apparent, & fæmellarum, specie pigmæi, & cuncta ferè domestica ministeria obire, equos curare, domum verrere, ligna ferre, aquam comportare, & similia obire munera consueverunt. Hi quandoque tantum audiuntur, quandoque etiam videntur, & hominibus quasi amore flagrantes sese associant, imò & incubi & succubi fiunt Alii denique dicuntur subterranei, qui sub terra in cavitatibus, & metallorum fodinis commorantur, thesauros custodiunt, quos avaritia hominum in terra abscondit: & ne rursus in usum hominum proveniant, eos subducunt, furantur, & ad alia loca deducunt. Apparent sæpè sub forma nigri & horridi canis aut mulieris semianguinei capitis; hi ordinariè sunt furiosi, perturbati, & pessimi, etiam mortem hominibus inferentes, quamvis etiam nonnunquam hominum societate gaudere videantur,

ride-

rideant, & hominibus per modum Nani apparent.

Quintò ſpectra *magica* ſunt ipſimet homines magi, & ſagæ ſub diverſis formis apparentes, hominésque moleſtantes: licèt enim dæmon nequeat homines transmutare in beſtias, aliámve formam ipſis dare intrinſecam, extrinſecè nihilominùs ita eos transmutare poteſt, ut ſub diverſis appareant formis. *Primò* ſiquidem illis ipſis, quos ſub beſtiarum forma apparere vult, ferarum exuvias aptiſſimè circumdat. *Secundò* ex aëre & terra ſpeciem & effigiem belluæ aut alterius formæ efformat, & membra phantaſtica membris humanis ita circumponit, ut quoad externam ſpeciem veræ beſtiæ tam ſibi, quàm aliis videantur. Et hoc, ſicut & priori modo apparentes, relinquunt beſtiarum veſtigia terræ impreſſa, dúmque ferina illa membra ſauciantur, etiam membra eorum ſauciata, & amputata reperiuntur, niſi dæmon ictum impediat. *Tertio* poteſt dæmon illum, quem in beſtia vult transformare, ſubtrahere aliorum oculis, & alicubi in loco abdito ſoporare, ipſe verò aſſumpto beſtiæ corpore ex apta materia, quam optimè novit, formato, & ſibi circumdato, illa coram hominibus agere, quæ beſtiæ patrant: poteſt inſuper phantaſmata hominis ſoporati ita immutare, & dirigere, ut ipſe omnia per ſeipſum effeciſſe putet. N. 131

Quare, ſi corpus illud phantaſticum ſaucietur, ſæpè etiam per dæmonem corpus ſagæ ſauciatur, ùt plurimæ paſſim referunt hiſtoriæ. *Quartò* demum poſſunt ſagæ & magi etiam in propria apparere ſpecie, & dæmon hominis eosdem videntis ita illudere potentiis, quaſi aliæ apparerent formæ.

Ex his modus ſecundus videtur cæteris frequentior, licèt tertius non ſit infrequens, imò ordinarius tunc, cùm apparent ſub ſpecie catorum, picarum, aliarúmque formarum corpore humano ſolito minorum.

N. 132. *Sextò* ſpectra *animarum damnatarum* ſunt animæ damnatæ quandoque ex permiſſione divina apparentes. Exhibentur autem quandoque in corpore proprio ex ſepulchro reaſſumpto, & ope dæmoniaca moto: aliquando in corpore ex aëre & terra compacto, formâ horridâ, oculis ſcintillantibûs, ore hiante, linguâ tumidâ, & corpore ex omnibus juncturis flammas emittente. Verumtamen, ùt benè docet Delrio diſq. mag. lib. 2. q. 26. ſect. 3. Brognolus in Alexicacon. Diſputat. 2. num. 362. vix unquam damnatorum animæ ex inferni barathro ſinuntur egredi, ſed, licèt ſe animas hominum damnatorum dicant, ſæpiſſimè dæmones ſunt, ſe mendaciſſimè animas damnatas aſſeverantes, *tum*, ut homines illam in hæreſin inducant, quæ aſſerit,

asserit, omnes sceleratorum hominum animas post mortem in dæmones, vel in alia animalia secundùm propria demerita converti. *Tum*, ut homines benè etiam, & in gratia DEI defunctos infament, dicentes, eos esse damnatos.

Cùm autem dæmones in specie visibili apparent, plerumque in corporibus hominum vel animalium mortuorum, necdum corruptis apparent, licèt etiam propria virtute ex aëre (qui tamen mixtus sit aliquo alio elementari corpore denso, terræ, vel aquæ, ùt docent communiter Scotistæ post Scotum 2. report. dist. 8.) formatis apparere possint. N. 133.

Utrùm verò animæ separatæ ex aëre alicui alteri elemento commixto corpora formare queant, plurimùm controvertunt Theologi: Scotus in 4. dist. 10. quæst. 7. & distinct. 49. quæst. 14. validissimis rationibus cum Henno, Aureolo, Capreolo, Faventino, & aliis affirmativam defendit. Suarez econtra in 3. p. quæst. 45. disp. 32. sect. 2. Dominicus Sotus, Peltanus, aliique negativam præferunt. Tu probabiliorem crede, quæcunque lubet, & in praxi, quam unicè intendo, non aberrabis.

Septimò tandem ceu spectra sæpè comparent *animæ purgantium*, & in piacularibus flammis detentorum, prout plurimæ fide dignissimæ testantur historiæ. N. 134.

Quæstio secunda.

Quænam spectra frequentiùs, quibus potissimùm hominibus, & quibus in locis appareant.

N. 135. DIco 1. Omnium frequentissima sunt spectra dæmoniaca, & magica, seu hominum maleficorum, rarissima spectra hominum damnatorum: rariores apparitiones animarum purgantium. Ita P. Delrio & Brognolus loc. cit. Ratio *primi* est, quia dæmones sunt ministri malitiæ, ceu lictores & carnifices ad punienda hominum peccata, vel etiam ad augenda eorum merita, si fortes in fide resistant, deputati; sunt etiam infensissimi generis humani hostes omni momento nocere parati: ergò non dubitandum, quin divina voluntate sæpiùs licentientur ad comparendum hominibus. *Secundi* ratio videtur esse potiùs negativa quàm positiva, scilicèt quòd sponte sua inferno excedere nequeant, neque ulla satis efficax apparet ratio, cur DEus frequentem permittat egressum: non enim sunt ministri justitiæ, sicut dæmones, sed rei æterno inferorum carceri mancipati. Inter damnatorum autem spiritus illi potissimùm DEI permissione videntur, qui graves exercuerunt tyrannides in subditos, vel

vel inno enter ab aliis in peccatis sunt occisi, vel eipsos violenter interemerunt, aliáque gravissima perpetrarunt crimina, prout ex variis patet historiis. Ratio *tertii* denuò *tum* experientia comprobatur, qua constat, quòd viris etiam sanctis raró admodum comparuerint. *Tum*, quia ordinariè etiam non apparentes per Sacrificia Missæ, aliáque opera meritoria juvari possunt. Neque omnes illi spiritus piacularibus flammis mancipati sunt, qui bona consulunt, suffragia aut restitutionem fieri petunt, ùt benè docet Bedraza in summa in primum præceptum §. 10. Thyræus de spirituum apparitionibus cap. 16. n. 9. Victoria, Brognolus & alii; hæc enim omnia dæmones Deo permittente *tum* per se, *tum* etiam per homines maleficos facere possunt, & sæpe faciunt. Minus illi spiritus ex hoc solo motivo boni, & piaculares credendi sunt, quòd alicubi thesaurum latentem indicent, dicentes, se tamdiu pœnis non posse liberari, donec thesaurus latens fuerit erutus, vel, donec restitutio fiat ab hæredibus: sic enim docet communis Theologorum apud Dicastillo D. 1. de restitutione num. 38. contra popularem errorem. Nam defunctus, antequam obiret, vel fecit, quantum potuit, aut certè, quantum sub gravi culpa debuit ad præceptum restitutionis implendum, vel thesaurum denuò eruendum, vel non

 fecit?

fecit? si posterius, eò ipso est in loco, unde non datur egressus. Si prius: tunc certum satisfactionis tempus à districto Judice est præfinitum, quo completo, æquum non est, eundem ulteriùs detineri.

N. 136. Dico 2. Animæ purgandæ apparent potius fidelibus, quàm infidelibus, piis potius, quàm impiis, consanguineis, quàm extraneis, quoniam ab iis subsidium sperant, non ab aliis. Damnatæ animæ iis apparent frequentius, qui pœnarum infernalium ipsis authores fuerunt. Denique dæmones sæpiùs apparent hominibus flagitiosissimis, vel etiam sanctissimis: illis, ut ceu ministri justitiæ persequantur, his, ut perversa sua voluntate eosdem à tramite sanctitatis avertant; prout passim testantur historiæ apud Authores sæpè laudatos videndæ. Unum nihilominus semper mihi creditu hucusque difficile fuit, quòd his nostris temporibus quibusdam, præsertim fæminis, secundùm propriam earum asseverationem tam crebræ fiant animarum purgantium apparitiones, cùm raræ admodum legantur factæ Patribus reverà sanctissimis, omnibus virtutibus ornatis; raræ etiam Matronis omni sanctitate præfulgidis, cùm similes fæminæ vix aliâ sanctitatis notâ, quàm animarum liberatione, splendeant.

N. 137. Dico 3. Quod locum spectrorum attinet, solent hæc hominibus apparere in diversis locis; nihilominus inter loca spectris

malis

malis infestata præcipuè videntur esse. 1. incultæ & desertæ solitudines, prout innuere videtur Isaias cap. 34. v. 14. ubi spiritu prophetico post devastationem Idumææ, prædicit: *Et occurrent dæmonia onocentauris, & pilosus clamabit aler ad alterum: ibi cubavit lamia, & invenit sibi requiem.* Et S. Joan. Apoc. cap 18 v. 2. de Babylone excidenda, & in solitudinem redigenda loquens ait: *Et facta est habitatio dæmoniorum, & custodia omnis spiritus immundi.* Sic etiam S. Raphaël. *Apprehendit dæmonium, & religavit illud in deserto superioris Ægypti.* 2. Frequenter spectra mala in locis humidis, & paludosis esse solent, & probabiliter sæpè ignibus fatuis sese immiscent, ut viatores seducant. 3. Frequenter in sylvis & nemoribus commorantur, ubi jam quasi venationes instituunt, jam alias hominibus transeuntibus molestias inferunt. 4. Persæpè etiam arces & castella diruta & antiquata incolunt, ita, ut prorsus fiant hominibus inhabitabilia. 5. Non rarò pariter commorantur in locis, ubi versantur crudeles homicidæ, imò etiam in templis, aliisque locis sanctis, & domibus privatis, prout plurimæ testantur historiæ. Econtra animæ purgandæ ut plurimùm sunt in locis, quæ priùs inhabitârunt, vel ubi priùs deliquerunt: sic enim sæpè videntur, ubi commissa sunt prælia: quamvis etiam ex voluntate divina alibi possint suas exsolve-

re pœnas. De animabus damnatis idem ac de purgantibus dicendum videtur.

Quæstio tertia.

Quænam sint signa dignoscendi spectra diabolica ab Angelis bonis?

N. 138. TRansformat se frequenter Angelus malus in Angelum lucis, imò Sanctorum, ac ipsiusmet etiam Christi Domini formam induit: instituit colloquia ad formam sanctissima, consulit optima, Sanctos mirum in modum deprædicat, Christi merita exaltat, etiam in locis sacris inter filios DEI adstat, bonis & sanctis viris se manifestat, insolitas suadat austeritates, & macerationes corporis, miracula falsa quasi vera patrat, ut vel sic sub schemate boni latens instillet venenum: sed non omne, quod splendet, aurum est, non omne, quod bonum videtur, bonum est. Quare, ut prudens Exorcista in cognitionem malorum spirituum fraudis & deceptionis devenire, eósque sua statione pellere possit.

N. 139. Dico. Signa dignoscendi Angelos bonos ab Angelis apostatis, potissimùm sunt sequentia:

1. Si spiritus apparentes SS. Trinitati, SS. Nominibus JESU & MARIÆ reverentiam exhibeant, certum est, esse spiritus

tus bonos: quare, si is, cui apparent, dubitet, boni sint, an mali, præcipere juvat, ut in signum certitudinis capessendæ dicant: *Laudetur SS. Trinitas, laudetur SS. Nomen JEsu & Mariæ &c.* Quòd si enim spiritus absolutè renuant, aut tergiversentur, certò mali sunt.

2. Si spiritus apparens, & in SS. Nomine JEsu de veritate edicenda adjuratus, quis sit, & qualis sit, subitò disparеat, licèt denuò in forma priori vel alia appareat, malus est: quare dubitans, sicut quilibet ordinariè dubitare debet, de bonitate vel malitia spiritus apparentis, fortis in fide spiritum apparentem adjuret dicens: *In Nomine Domini nostri JESU Christi te conjuro, ut dicas, an bonus vel malus sis spiritus*, vel, *ut SS. Nomen JESU glorifices.* Si quippe sit spiritus malus, disparebit subitò; si econtrà sit spiritus bonus à DEO missus, cum jubilo SS. Nomen glorificabit.

3. Si signum S. Crucis, Reliquias Sanctorum, ceream effigiem Agni DEI, aquam lustralem, aliáque ab Ecclesia benedicta horreat, vel separari jubeat, malus est spiritus.

4. Si appareat formâ non humanâ, sed canis, hirci, serpentis, suis, draconis, bufonis, vel similium animalium, aut in specie æthiopis, malus est genius. Econtra, si formâ appareat humanâ, dubium est, & priora tria signa, vel unum eorum ad cer-

tam

tam capeſſendam experientiam uſurpandum.

5. Si in forma columbæ, vel agni appareat, bonus eſt ſpiritus: non enim legitur, teſte Delrio, diabolos has aliquando formas aſſumpſiſſe.

6. Si in ſpecie hominis deſperati, ſuperbi, libidinoſi, vindictam appetentis, vel aliàs perturbati animi oſtentationem præſeferentis appareat, malus eſt ſpiritus.

7. Si ſuæ apparitionis cauſam, prætexat vanam, curioſam, parùm neceſſariam, aut quam neſcire expediret, ſpiritus damnatus eſt.

8. Si ſua oratione mentem hominis excitet ad ſuperbiam, vanam gloriam, ad præſumptionem animi, ad deſperationem, vel ad alium minus ordinatum affectum, malus eſt ſpiritus.

9. Si cauſam prohibeat tractari cum Superioribus, vel cum Confeſſario, malus eſt ſpiritus: nam boni ſpiritus non invertunt ordinem à Scriptura ſacra, & SS. Patribus traditum, cùm facilè poſſint movere ſuperiores.

10. Si aliqua dicat, quæ ſunt contra fidem, contræ præcepta DEI vel decalogi v. g. ut homo ſe ipſum crucifigat, inedia interficiat &c. denuò malus eſt ſpiritus; bonus enim præcepta firmare, malus econtra infringere ſtatuit.

11. Si in corpore humano cæteroquin benè formato appareat, pedem nihilominus capreæ, equi, vel alterius animalis habente, malus est genius: multis enim historiis comprobatum est, DEum non permittere dæmonibus, ut in corpore humano secundùm omnia benè formato appareant.

12. Si magnos excitet tumultus, insolitos edat ejulatus, quasi compedibus constrictus appareat, Angelus bonus non est, sed vel dæmon, vel damnatus, vel purgandus.

13. Si opprobria & contumelias sibi ex sancto zelo illatas impatienter, & indignabundè sustineat, probabiliùs denuò malus est spiritus. Sic, velut legitur in vita B. nostri Ruffini, cui dæmon in forma Christi Crucifixi sæpiùs apparere consuevit, S. Franciscus eundem liberare volens, hanc tradidit regulam: *Ut verè scias, quòd ille, qui tibi apparet in forma Crucifixi, non est Christus, sed diabolus: cùm iterum tibi apparuerit, dicendo: Ego sum Christus; respondeas illi: Aperi os tuum, & implebo illud stercore.* Quod cum fecisset Frater Ruffinus, indignatus dæmon, cum maximo tumultu inde recessit, disrumpendo lapides, & rupes montis subasii.

14. Si voce utatur stridula, subsibilante, confusa, obscura, & quasi ex dolio, vel per testam rimosam, malus est spiritus, ùt docet

cet Remigius lib. 1. dæmonal. cap 8. Ratio est, quia instrumenta in tali corpore non sunt satis apta ad perfectam vocem edendam.

15. Secundùm mentem D Antonii Abbatis, *Non est difficilis bonorum, malorúmque spirituum discretio: si enim post timorem successerit gaudium, à Domino sciamus venisse auxilium: si autem incussa formido permanserit, hostis est, qui videtur.* Hæc ille. Quin imò, si extrema gaudii luctus occupet, malus est spiritus; econtra, si aliqualem timorem perfecta in Domino sequatur lætitia, bonus est.

Hæc sunt signa non obscura dignoscendi visiones malorum spirituum à bonis. Licèt autem uno die spiritus bonus appareat, & altero eadem formâ tectus apparens idem videatur, non contineò judicandum, eundem esse spiritum bonum: diabolus enim æmulus Angelorum bonorum altero die eandem potest assumere formam, ut totum destruat, quod Angelus bonus implantaverat.

Quæstio quarta.

Quænam sint signa discernendi spectra diabolica ab animabus purgandis?

N. 140. DIco, pleráque signa dignoscendi spectra diabolica ab angelicis spiritibus in cœlo cum DEO regnantibus,

tibus, pariformiter signa sunt dignoscendi eadem ab animabus purgantibus: quibus sequentia videntur superaddenda.

1. Licèt forma humana sit omnibus spectris communis, nihilominus forma humana perfecta, & nil habens peregrinum, & ab humana alienum, probabilius solis humanis spectris propria est, ut docet Thyræus, Schotus, & alii. Quare sagæ apud Remigium lib. 1. dæmonal. cap. 7. fatentur, facies suorum martinellorum (sic suos diabolos vocant) *esse sub obscuras, & atras; lumina penitus abdita, & instar flammæ micantia; oris rictus sparsos, profundos, ac perpetuò olidi, sulphureíque aliquid æstuantes; manus strigosas, & villis atque hamis deformes; pedes corneos ac bifidos; staturam nunquam justam, sed aut brevitate, aut vastitate semper aliquà insolentem &c.*

2. Voces solis brutis, aliisque monstris propriæ, item soni, qui cum ingenti tumultu fiunt, probabiliter sunt solorum spectrorum diabolicorum: nam animæ purgantes non apparent, ut terreant, sed præcipuè, ut se prodant, suæque miseriæ levamen accipiant.

3. Suspiria, gemitus, fletus, vox tristis & lachrymalis sine impatientiæ signo, probabile est indicium spectrorum humanorum: licèt enim hoc etiam dæmones possint, id nihilominùs propriè purgantibus animabus convenit.

4. Si

4. Si amore JEſu, vel amore DEI auxilium ſpirituale petant, animæ ſunt purgantes.

5. Sermo apertè malus, blasphemus, item detractiones, convitia, mendacia, turpiloquia, aliáque id generis plura, diſtinguunt ſpectra diabolica ab animabus purgantibus, non tamen à damnatis, nec à ſpectris magicis.

6. Revelatio occultorum plerumque ſpectra diabolica indicat, & ab animabus purgantibus diſtinguit: dæmones enim naturali ſcientia plura cognoſcunt occulta, quæ animæ defunctorum ſcire nequeunt, niſi Deo ipſis revelante, de quo tamen certò non conſtat.

7. Moleſtiæ excitantes ad peccatum, vel conjunctæ cum ſimili geſticulatione: item ſolùm vexandi causâ factæ, ſigna ſunt malorum ſpectrorum; non enim boni ſpiritus ad peccatum excitant, vel ſimilia faciunt, ſed humiliter ſe produnt. Quare ſpectra illa certas domus infeſtantia, & miros tumultus ſtrepitúsque excitantia, atquè homines ita vexantia, ut inhabitare nequeant, malorum ſpectrorum indicia ſunt.

8. Si adjutorium cum certa determinatione exigant, atque eo præſtito importuniora fiunt, ſpectra diabolica ſunt; nam animæ, cùm ſatisfeceris, vel non redeunt, vel ſemel duntaxat ad agendas gratias.

Sic

Sic Nicolaæ Alberiæ, teste Bodino, satan ad fossam patris apparuit, tanquam è sepulchro prodiens, qui Missas plurimas celebrari, certásque peregrinationes suscipi jussit; nec tamen propterea miseram exagitare destitit: Et quamvis se priùs avum illius respondisset, tandem Beelzebub esse confessus est.

9. Si suæ apparitionis causam falsam prætexunt, v. g. dicunt, se comparere vi conjurationis magicæ, vel, ut revelent curiosa, parùm necessaria, dæmones sunt.

10. Spectra, quæ etiam interdiu apparent, & sacris temporibus sentiuntur, probabiliter bona sunt: nam mala & lucem oderunt, & sacra omnia refugiunt.

Hæc potiora sunt signa dignoscendi spectra diabolica ab animabus purgantibus, sed nulla securiora, nulla certiora, quàm prima tria quæstione 3. præcedenti relata.

Quæstio quinta.

Quænam sint signa distinguendi spectra diabolica à magicis, & animabus damnatis?

DIco 1. Difficilem esse discretionem spectrorum diabolicorum à spectris magicis; cùm etiam homines malefici sub diversis soleant apparere formis. Nihilominus fors sequentia deservient. N. 141.

1. Corpora à dæmonibus aſſumpta frigida ſunt, econtra magorum calida: unde etiam, ſi qui cum diabolo coitum habeant, frigidus, injucundus, & moleſtiſſimus eſt, ùt ſagæ uno ore fatentur apud Brognolum in Alexicacon. Diſp. 3. n. 558. ſentiunt enim corpora dæmoniaca ita gelida, ut nulla glacies eorum frigori valeat comparari; manus marmoreas, duras & rigentes, ſemen & excrementum deſtitutum calore, &c. Refert enim Cajetanus in 2. 2. q. 95. art. 3. dæmonem cuidam ſagæ de hoc frigore & horrore corporis quærenti, reſpondiſſe, ſe non poſſe facere melius. Cujus ratio fortè unica eſt, quia DEus non permittit, ut corpori cadaverico, aut elementari de ſe frigido calorem communicet.

2. Sæpè etiam ex voce diſcernuntur; nam vox dæmonum ſtridula eſt, confuſa & obſcura, & quaſi per teſtam rimoſam procedens: econtra vox magorum ordinariè magìs articulata & clara, ſi fortè loquantur, quod tamen rariſſimum eſt, ne ex voce deprehendantur.

3. Chriſtus ipſe Luc. 24. v. 39. dat ſignum diſtinctivum, cùm Apoſtoli e[illegible] viſo putarent, ſe ſpiritum videre; ad falſam eorum opinionem rejiciendam, dixit: *Videte manus meas, & pedes, quia ego ſum; palpate & videte, quia ſpiritus carnem & oſſa non habet, ſicut me videtis habere.* Verumtamen

licèt

licèt hoc signum certum sit, & infallibile, non tamen est universale, cùm spiritus etiam corpora hominum mortuorum assumere queant. Apostolis nihilominus certum & infallibile discernendi signum fuit: non quidem ex se, & absolutè, sed suppositis verbis primæ Veritatis, ùt interpretatur D. Thomas apud Tirinum in locum præfatum.

4. Dæmones horrent SS. Nomen JEsu & Mariæ, aliaque Sacramentalia; quæ tamen non horrent malefici: quinimò exprimere, atque fucatè & ironicè invocare possunt, ita, ut omnibus animæ purgandæ videantur: quare cautissimè procedendum.

5. Signum cæteris certius & efficacius est adjuratio in SS. Nomine JEsu facta: si enim diabolus revera præsens fuerit, infallibiliter responsum dare coactus erit, prout intrà cap. seq. dicetur.

Cæterùm parum utilitatis afferre videtur discretio spectrorum diabolicorum à spectris magicis: non enim dubium, diabolum semper esse præsentem, quotiescunque ope ejusdem malefici in domibus, aliísque locis apparent: si ergò dæmonem viceris, facili negotio etiam maleficos vinces.

Dico 2. Signum discernendi spectrum diabolicum ab anima damnata, unicum sufficiens esse videtur, videlicet adjuratio N. 142.

 in

in SS. Nomine JESU facta, & capite sequenti uberiùs declaranda: nam, quòd aliqui formas brutorum aut bestiarum solis dæmonibus esse proprias contendant, pluribus repugnat historiis. Ut reliquas silentio involvam, unam ex Chronicis nostris p. 3. cap. 38. adduco: Orabat quodam die Frater Minor Provinciæ Siciliæ alumnus in Ecclesia ferventiùs, viditque fœminam quandam cæteroquin nudam, aureis tamen crepidis indutam, & à duobus lupis comitatam, approximare Ecclesiæ: Cùm autem ad fores Ecclesiæ advenisset, illâ in Ecclesiam ingressâ, substiterunt lupi, & reditum ejus præstolati sunt. Postquam coram summo Altari suam persolvisset orationem, denuò ad lupos rediit. Frater totus attonitus, miratur factum, atque adjurans fœminam locò DEI præcipit, ut edicat, quænam sit mulier, cur ita incedat, & quorsum tendat? paret præcepto mulier, ac respondet: Pater, mulierem me fuisse scias, toto vitæ meæ curriculo vanitatibus, novísque adinveniendis vestium luxibus studiosissimam: cùm verò ad extremum vitæ meæ pervenissem, totum vera cordis contritione deposui, atque remissionem culpæ obtinui, condemnata ob remanentem adhuc pœnæ reatum ad purgatorium, ut ita nuda coram omni populo compaream: lupi verò, quos præsentes intueris, duo fuerunt Parochi,

rochi, mei olim Confessarii: & quia suo officio minimè functi, in lupos infernales conversi sunt; te rogo & obsecro, ut mei miserearis, Deóque in orationibus tuis pro me misera & afflicta supplex fias. Plura similia sæpiùs ab Authoribus referuntur, quæ brevitatis gratiâ prætermitto.

CAPUT SEXTUM.

De modis spectra pellendi.

Quæstio prima.

Quomodo spectra diabolica ex domibus, aliísque locis potestate exorcistica sint pellenda, & ejicienda?

ADvertendum, certum esse experientiâ ipsâ lugubribus sæpè casibus confirmante, dæmones non homines duntaxat, sed & domos, arces, aliáque loca infestare, ac quasi possidere, ita ut multoties inhabitabilia fiant: jam enim in umbrarum forma se hominibus ostendunt, jam sibilant, loquuntur, rident, aliósque rumores & tumultus excitant: jam vasa verè, jam ad apparentiam duntaxat, confringunt, habitantes perturbant, somnum impediunt: jam lapides jaciunt, verbera infligunt, jam mortem ipsam inferunt, jam miras alias insolentias perfi- N. 143.

 ciunt,

ciunt. Quare, ut illos faciliter pellendi & ejiciendi modum tradam,

N. 144. Dico 1. Si Exorcista potestate sibi divinitùs tradita ex domibus, aliisque locis infestatis dæmones expellere velit, sequentia pro praxi ante expulsionem observanda sunt.

1. Antequam ullum adhibeat præceptum expulsivum, diligentem faciat à Dominis & habitatoribus domûs infestatæ inquisitionem de principio & tempore infestationis: item de loco principali, an videlicet in aliqno cubiculo duntaxat, vel an in omnibus & singulis: an nullam possint sibi causam infestationis imaginari: item, an solum dominnm, certum famulum, aut ancillam infestet: an major uni, quàm alteri habitatori inferatur molestia: quantos producat effectus: an etiam à vicinis audiatur & videatur: an in spiritualibus etiam exercitiis & orationibus molestentur: denique an, & quæ fuerint adhibita remedia. Ratio harum & plurium similium interrogationum est, quia iis mediantibus in discretionem spirituum deveniri potest.

2. Convocati, & in unnm congregati domestici breviter in fide & fiducia instruantur, præsertim in pertinentibus ad Deum, ad Exorcistam, & adversùs diabolum, prout in parte 1. nostri Armamentarii cap. 6. à q. 2. fuit traditum.

3. Ni-

3. Niſi fortè ex ſignis certis vel probabilibus Exorciſta deſumpſerit, animam eſſe in piacularibus flammis detentam, & ſuffragia poſtulantem, moneat habitatores, vix unquam comparere animam damnatam, ſed ordinariè eſſe dæmones, aut maleficos, prout cap. præced. dictum, & communiter tenent Authores.

4. Moneat habitatores, ut ſe in omnibus Exorciſtæ conforment, præſertim in vera fide & fiducia, omnem abjicientes metum diabolicum: diabolus enim in Dei ſervos nullam exercere tyrannidem poteſt ſecundùm dicta in parte 1. cap. 1. 2. q. 4.

5. Pariter moneat & inſtruat eosdem de diaboli fraudibus, qui plerumque ſolet ſuggerere, ſe eſſe ad theſaurum ſub terra defoſſum, cuſtodiendum deputatum; ſe eſſe animam alicujus damnati, vel purgantis: ſe certò non recèſſurum, quia plenario jure domum poſſidet: item, gravem ibi eſſe mortuum peccatorem, cui locus ille à Deo ſit deſtinatus ad pœnam. Hæc & ſimilia plura verſipellis hoſtis ſuggerit, ut fidem & fiduciam diminuat, atque ita expulſionem impediat, Licèt autem illa quandoque eveniant, ordinariè tamen mera figmenta ſunt.

Dico. 2. Quòd ſi Exorciſta ex præcedentibus ſigna ſaltem probabilia infeſtationis diabolicæ comperta habeat, atque dominum, omnéſque domûs habitatores N. 145.

 for-

fortes in fide, & intrepidos reperiat, ipſe in actuali expulſione ſequentem obſervet ordinem.

1. Superpelliceô & ſtolâ, ſi haberi poſſint, indutus, accepta Cruce, candelis benedictis accenſis, & aquâ benedictâ, cum omnibus, vel ſaltem plerisque habitatoribus ad portam domûs proceſſionaliter accedat, ibique Litanias Sanctorum omnium inchoet, modò in aliis Proceſſionibus conſuetô.

2. Proceſſionaliter proſequendo Litanias inchoatas revertatur ad locum principaliter infeſtatum, ibique coram Crucifixi imagine, aut aliâ ſacrâ priùs præparatâ, easdem finiat, & ſi lubet, etiam Pſalmum *In te Domine ſperavi* &c. vel: *Qui habitat in adjutorio altiſſimi* &c. ſubjungat.

3. Omnes habitatores domûs iteratô ad actus fidei & fiduciæ eliciendos adhortetur, ipséque ceu Judex à DEO deputatus ſedeat, atque capite cooperto, voce gravi & ſonora præceptum probativum contra dæmonem pronuntiet, hac, vel ſimili forma.

N. 146. EGo N. contra vos dæmones Judex à DEO deputatus, omni illa poteſtate, quam accepi in ordine Exorciſtatus, vobis in virtute SS. Trinitatis, & in

& in nomine Domini noſtri JESU Chriſti præcipio, ut ſi aliquam habeatis poteſtatem hanc domum (vel locum) infeſtandi, vel ejus incolas moleſtandi, illicò, ſine ulla tamen cujuscunque læſione, detis mihi ſignum evidens præſentiæ veſtræ, aliquem cauſando tumultum, vel rumorem, quem priùs me abſente cauſare conſueveratis.

Quòd ſi nullus audiatur tumultus, nec ullum aliud præſentiæ diabolicæ ſignum percipiatur, Exorciſta habitatores bono animo eſſe jubeat, & ab omni timore diabolico alienos, eò, quòd facultas domum infeſtandi, & eos moleſtandi, diabolo ſit à DEO ſublata: nam dæmon domum infeſtans, jam accedit, jam recedit, neque omni tempore præſens eſt: quare ſi ei abſenti porta regreſsûs ſpiritualibus ſeris obſeratur, & claudatur, nullus ampliùs ingreſſus patebit. Unde ulteriùs Exorciſta contra dæmonem ſuperaddat.

CUm ergò ſim Miniſter Chriſti & Eccleſiæ, Judex contra omnes dæmones à DEO deputatus, vobis omnibus

nibus & singulis dæmonibus in Nomine Domini nostri JEsu Christi interdico, ne imposterum quocunque tempore audeatis appropinquare huic loco, vel habitatoribus ejus, nec ullum incolam quocunque modo molestare. In Nomine † Patris, & † Filii, & Spiritus † Sancti. Amen.

Postea verò remedia præservativa præscribat, & applicet, quæ q. seq. sunt præscripta.

Quòd si verò dæmon Exorcistæ pareat, causando strepitum, sicut reverà, si præsens sit, parere necesse habet, mox præceptum lenitivum subjungat, dicens:

Ut Minister Christi & Ecclesiæ in Nomine Domini nostri JEsu Christi tibi præcipio, ut illicò ab omni tumultu vel rumore causando desistas.

Postea præsentes moneat, ut firmiter credant, quòd dæmon, sicut huic suo præcepto probativo & lenitivo paruit, ita & expulsivo parere debeat.

4. Jubeat, ut omnes genuflectant, & dominus habitationis locò omnium contritioni & confidentiæ in DEum actus eliciat, dæmonem detestetur & vilipendat hac vel simili forma.

N. 147. O Mein HErr und GOtt Christe JEsu! sihe, ich dein unwürdigister Diener (oder Dienerin) ligend vor deiner Göttlichen

lichen Majestät bekenne, daß ich dich vilmalen schwerlich beleydiget: ja es kan leichtlich geschehen seyn, daß du von anderen noch Lebendigen, oder schon Verstorbenen schwerlich bist beleydiget worden: aber ich bitte dich, durch deine unendliche Güte, und Barmhertzigkeit, durch deine Treu dein Versprechen zu halten, durch die Krafft und Würckung deines Allerheiligisten Leydens, durch die Verdienst deiner Allerheiligisten Mutter, und anderer Heiligen GOttes, absonderlich des Heiligen N. N. als Hauß-Patronen: du wollest mir armseeligen Sünder, und allen anderen Lebendigen, oder in dem Fegfeur leydenden Seelen, die dich in disem Orth villeicht beleydiget, die Sünd verzeyhen; dann ich verspriche mit deiner Göttlichen Gnad mich hinführo zu besseren alle mir Untergebene von Sünden abzuhalten, im Guten zu beförderen, und nach Befehl meines Beicht-Vatters nach Möglichkeit genug zu thun. Derohalben bitte ich dich demüthigist, du wollest uns allen deine Göttliche Gnad verleyhen, uns von aller teufflischen Quall befreyen, damit wir hinfüro unter deinem Göttlichen Schutz und Schirm leben, dein heiligen Namen JESUS beständig mögen loben, und preysen.

Und dir, höllischer Teuffel, ja allen teufflischen Gespensteren befehle ich in dem lebendigen Glauben, welchen ich habe auf Chri-

CHristum JEsum meinem HERRN und GOTT, daß ihr alle flihet und weichet auf das Gebott dises Ehrwürdigen Priesters, und hinführo keinen Gewalt mehr erzeiget über mein Hauß, noch Haußgenossene, inmassen alles lebet und stehet unter dem Schutz und Schirm des Allerheiligisten Namens JESUS, auf welchen ich mein gäntzliches Vertrauen genommen.

His omnibus speractis Exorcista sedens, dexterâ per modum minantis extensâ, voce gravi & terribili, cæteris omnibus genuflexis, & DEum invocantibus, Exorcismum expulsivum hac vel simili formâ pronuntiet:

Exorcismus ad expellendum dæmonem à loco infestato.

N. 148. COntra vos spiritus apostaticos, rebelles DEO vestro, osores hominum, perturbatores pacis, plenos omni dolo & fallacia, Ego N. constitutus sum Minister Christi & Ecclesiæ; ideò potestate, & authoritate, quam accepi in Ordine Exorcistatus, vobis in Nomine Domini JESU Christi præcipio, ut illicò, & sine ulla mora ab hoc loco, ejúsque incolis recedatis, neque habeatis imposterum ullam potesta-

teſtatem habitandi, diſcurrendi, vel quemcunque tumultum, aut rumorem excitandi in eo, vel ejus habitatores divexandi, aut quocunque modo inquietandi, vel perturbandi, ſive de die, ſive de nocte, vel eis apparendi ſub quacunque forma, vel figura, nec voces formandi, aut quidquid aliud operandi. Exite ergò, ac fugite ſpiritus maledicti, ſic enim præcipio vobis in Nomine JEſu Chriſti, ſic jubeo ùt Miniſter Chriſti & Eccleſiæ, in Nomine Patris, † & Filii, † & Spiritûs † Sancti. Amen.

Vel, ſi mavis, utere formula ipſius B. V. Mariæ, deſcripta in Myſtica Civitate DEI Mariæ de JEſu p. 2. lib. 3. cap. 28. num. 370.

Quis ùt DEus, qui in altis habitat (poſſunt hæc verba bina vel trina vice repeti) *Princeps tenebrarum, auctor peccati, & mortis, in nomine Altiſſimi tibi præcipio, ut conticeſcas, atque jam nunc appage cum omnibus miniſtris tuis ad profundas, & caliginoſas inferni cavernas, quibus æternum addicti eſtis Unde jam non exeatis, donec promiſſus Meſſias penitùs vos conterat, aut fortè exeundi facultatem concedat.* N. 149.

Cæterum, quia ex dictis p. 1. cap. 4. q. 6. Exorciſta nequit dæmonem in ſtagnum

num ignis & sulphuris mittere, prior formula videtur magìs accomodata: Beatissima quippe Virgo ceu Domina inferorum absoluta usa fuit potestate, quæ tamen Exorcistis tradita non videtur.

N. 150. Porrò, quia ex communi parœmia verba movent, exempla trahunt, unicum referre placuit exemplum sub annum 1723. mihi per aliquem nostræ Reformatæ Provinciæ Antoniano-Bavaricæ communicatum, plus tamen admirandum, quàm imitandum. Advenerat sub annum præfatum circa Festivitatem S. Joannis Baptistæ quidam Rusticus in nostrum Conventum, mira ac tremenda narrans de spectro domum suam diu noctúque infestante, ita, ut penè inhabitabilis fieret: supplicat Conventûs Guardiano, ut miserè afflictio remedium afferat opportunum. Quare Superior, re maturè discussa, duos Patres eidem in auxilium determinat, qui formam hìc à me præscriptam servantes facili negotio dæmonem expulerunt, ita, ut per aliquod temporis spatium nihil ampliùs audire, nihil videre, verbô, nullum dæmonis vestigium deprehendere potuerint.

Tandem circa Festivitatem S. Michaëlis jam ad extra: jam ad intra, nunc proximè, nunc remotè tumultuantem iterum dæmonem adverterunt habitatores.

Denique ob indispositionem, illorúmque in fide titubationem, plenam, ùt ante, consuetis

ſuetis terrificis apparendi formis, nec non domeſticos per ululatum, & continuum fermè diu noctúque rugitum, aliósque horrendos modos torquendi licentiam avernale ſibi deneò vindicabat ſpectrum. Caſu (ſcribit unus præfatorum Patrum) ad illum perveni locum, ubi ſecundùm latum & longum, mihi nîl ampliùs ſimile ſuſpicanti, omnia ſunt expoſita; quorum triſtis & amara expoſitio ita meam vulnerabat animam, ut ex momento ſtatuerim, è domo non exire citiùs, donec hoc diabolicum monſtrum ſimul ejectum conſpicerem. Omnibus in ſimul convocatis domeſticis, inſtruxi, docui, confortavi, quantum divinus mihi ſpiritus inſufflabat. Quare modô præſcriptô proceſſionaliter ante portam domûs Litanias Sanctorum omnium inchoavi, atque easdem proſequendo cubile ſupremum, ordinarium illius domicilium aſcendi: mandavi præprimis, ut dæmon illicò edat ſigna conſueta. Poſt repetitum jam mandatum aliquem, non verò gravem, percepimus omnes tumultum. Ego exinde magìs exſtimulatus, ſimúlque in Domino confortatus, tentavi quod meâ vitâ tentare ampliùs non auderem, nec ulli ſuaderem: præcepi nempè, ut præſentialiter ſe ſiſtat, & unâ cum illis, quas alias oſtendebat, formis ſe exhibeat. Hoc præceptum reiteravi quater: ab initio ad hoc mandatum ita ejulabat, ut ampliùs me ipſum

ſum loquentem percipere non potuerim: ejulatum autem intendebat juxta intenſionem & repetitionem præcepti. Denique coram apparuit tam variabile, abominabile, terribile, tremendum, avernale portentum, ut, ſi gratia Dei non prævaluiſſet, certè mortuus in terram cecidiſſem: omnes enim domeſtici viſo hoc terribili monſtro fugam velocius Euro capeſſebant, me ſolo relicto. Ab illa viſione diabolica, qualem ego in corpore meo circumferam animum, ſi omnium hominum linguas haberem, explicare tamen potens non eſſem. Umbram illius, & hanc aliqualiter duntaxat ſibi quis præfigere velit, poſtquam intellexerit, quòd dæmon omnibus illis formis, quibus alias modò ùt bos, modò ùt aper, modò ùt beſtia cornuta, modò ùt vetula turpiſſima, modò ùt æthiops nigerrimus, ignem ſpirans & evomans &c. apparuerit. Confortatus nihilominus formavi præceptum expulſivum, & revera felici cum ſucceſſu: hoc enim domeſtici illi habent ſolamen, quod ab illa exorcizatione nec ſignum alicujus præſtigii, minùs dæmonis advertant. Hæc ille: cujus nomen animo utique perlubenti detegerem, niſi præfatis litteris, verus utique humilitatis amator, per omnia rogâſſet ſilentium nominis perpetuum. Tu benevole Exorciſta ex hiſtoria præfata ſelige, quæ minùs tuum ad ſimile obeundum munus abſterrent animum.

Dico

Dico 3. Formatô jam præceptô expulsivô in loco principaliter infestato, poterit Exorcista observare sequentia. N. 151.

1. Aspergat omnes habitatores domûs, imò & ipsum locum infestatum aquâ benedictâ, quærátque, an etiamnum timeant de præsentia diabolica, vel, an credant, dæmonem divina virtute verè expulsum? quòd si enim priùs in vera fide & fiducia sint confortati, infallibiliter animo hilari & intrepido expulsionem credent.

2. Pro majori assecuratione formet ulterius præceptum probativum, hac, vel simili formula, sive in lingua materna sive latina:

Et Ego N. licèt probabiliter credam omnes dæmones ex hoc loco divina favente gratia totaliter jamjam esse expulsos, ita, ut nullam ampliùs habeant potestatem hìc habitandi, vel quemcunque tumultum, aut rumorem excitandi, aut habitatores quocunque modo molestandi: nihilominus, ut de veritate omnimoda nobis constare queat, iteratò ùt Minister Christi & Ecclesiæ tibi dæmon, vel si plures estis, vobis dæmonibus in Nomine Domini nostri JEsu Christi præcipio, si aliqui reverà sitis præsentes, & quamcunque habeatis potestatem in hanc domum vel locum ut statim detis mihi signum evidens vestræ potestatis ac præsentiæ, aliquem causando tu- N. 252.

multum, qualem, priùs causare consueveratis.

Si denuò tumultus audiretur, aut aliud certum præsentiæ diabolicæ signum perciperetur, habitatores domûs, præsertim verò Paterfamilias, magis in fide & fiducia essent roborandi, atque vel eodem, vel sequenti die aut nocte novum præceptum expulsivum faciendum.

Si verò nullum perciperetur diabolicæ præsentiæ signum, Exorcistæ officium erit magìs confortare domûs incolas, nè ullum imposterum timorem diaboli admittant; quod facili præstabit negotio, si motiva fidei, vilitatem & imbecillitatem dæmonis ipsis explicaverit, de quibus abunde dictum p. 1. hujus Armamentarii.

3. Accadat Exorcista etiam reliqua loca domûs, eáque aquâ benedictâ aspergat, atque ubique præceptum expulsivum saltem conditionatum faciat, ut videlicet, si qui dæmonum etiamnum sint præsentes, vel quamcunque habeant potestatem, illicò fugiant & recedant

4. In loco principali gratiarum actionem deponat, atque has, vel similes Orationes deprecativas subjungat, ut Deus sua virtute, quod per Exorcistam operatus est, perficere dignetur.

Ora-

Orationes facta expulsione diaboli ex loco infestato.

℣. Adjutorium nostrum in Nomine Domini N. 153.
℟. Qui fecit cœlum & terram.
℣. Fiant aures tuæ intendentes.
℟. In vocem deprecationis meæ.
℣. Dominus sit in loco isto.
℟. Et cum omnibus habitationibus in eo.
℣. Domine Exaudi orationem meam.
℟. Et clamor meus ad te veniat.
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum spiritum tuo.

Oremus.

INclina, quæsumus Domine, aures tuas ad preces nostras, quibus te humiliter deprecamur, ut locum istum (vel domum istam) tua benedictione impleas, & efficias, ut in eo (vel in ea) sit sanitas, castitas, victoria, virtus, humilitas, bonitas, mansuetudo, plenitudo legis, confidentia in nomine tuo, & gratiarum actio tibi Deo trino, & uno: neque contra eum (vel contra eam) amplius prævalere possit teterrimus dæmon: nec possint habitatores ejus à dæmonum illusionibus, præstigiis, incantationibus, maleficiis, apparitionibus, infestationibus, ac vexationibus perturbari; sed omnes sentiant in eo (vel in ea) tuam omnipotentiam in hac sacerdotali benedictione concurrisse, qua poten-

ter eripiantur, liberentur, ac præſerventur ab omnibus diabolicis inſidiis, moleſtiis, atque nequitiis, & à quocunque malo mentis & corporis. Per Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

Oremus.

Viſita, quæſumus Domine, habitationem iſtam, & omnes inſidias inimici ab ea longè repelle. Angeli tui ſancti habitent in ea, qui habitantes in pace cuſtodiant; & benedictio tua ſit ſuper nos ſemper.

Exaudi nos Domine ſancte Pater omnipotens, æterne DEus, & mittere digneris ſanctum Angelum tuum de cœlis, qui cuſtodiat, foveat, protegat, viſitet, atque defendat omnes habitantes in hoc habitaculo. Per Chriſtum Dominum noſtrum, Amen.

Deinde aſpergat aquâ benedictâ; poſteà incensô, (ſi adſit) thurificetur. Tandem Exorciſta domum, & omnes in eo habitantes genuflexos benedicat, dicens:

Benedictio DEI omnipotentis Patris † & Filii, † & Spiritus † Sancti deſcendat ſuper hanc domum, & omnes habitantes in ea, & maneat ſemper, Amen.

Quæ-

Quæstio secunda.

De aliis veris modis & remediis pellendi spectra diabolica.

Dico, præter dictum spectra diabolica pellendi modum, non deficiunt alii, tam à Patribus, quàm ab experientia ipsa plurimùm recommendati. Tales autem sunt sequentes N. 154.

1. Vera & viva fides, quam bona comitantur opera, & mandatorum DEI observatio, de qua S. Antonius Abbas: *magna, dilectissimi, adversùs dæmonem arma sunt vita sincera, & intemerata in DEum fides.* Et dæmon ipse Cypriano mago, postea Martyri Christi, confessus est, *se Christi fide munitis nocere non posse.*

2. Reliquiæ Sanctorum. Sic enim de semicinctiis & sudariis D. Pauli adhuc viventis scribit S. Lucas in Actibus Apostolorum cap. 19. *Virtutêsque non quaslibet faciebat DEus per manum Pauli, ita, ut etiam super languidos deferentur à corpore ejus sudaria, & semicinctia; & recedebant ab eis languores, & spiritus nequam egrediebantur.* Si ergo Reliquiæ Sanctorum fuerint decenter in loco infestato collocatæ, plurimùm contribuent ad spectra pellenda. N. 155.

3. Valdè efficax remedium est signum S. Crucis vel contra diabolum formatum N. 156.

 vel

vel etiam apud se gestatum: efficaciam hujus signi S. Crucis fusius parte prima Armamentarii videre licet: aut si pluribus exemplis hanc catholicam veritatem confirmatam desideres, vide Delrium, Casparum Schottum, & alios.

N. 157. 4. Aqua benedicta præcipuè ad averruncanda diabolica spectra, mox à primis Ecclesiæ Catholicæ temporibus in usu fuit: Sic enim Joannes Diaconus in vita S. Gregorii meminit, monasterium infestatum per aspersionem aquæ benedictæ fuisse liberatum. De B. Theodoro Archimandrita testatum habetur, cùm in cujusdam Tribuni domo homines & animalia omnia à dæmonibus vexarentur, adeò, ut cùm domestici pranderent, aut cœnarent, lapides super mensas jacerentur, & mulierum telæ rumperentur, & tanta serpentium ac murium multitudo domum occuparet, ut præ formidine eam nemo ingredi auderet; dictum Sanctum ingressum totam noctem psallendo, & Deum deprecando traduxisse, *& aquâ, cui benedixerat, totam domum aspersisse, eamque à Spiritibus immundis liberâsse.*

N. 158. 5. Benedictio data cum Venerabili Eucharistiæ Sacramento, vel sola tantùm illius præsentia. Sic Franciscus Lope Gomora apud Schottum testatur, dæmonum ludibria, & apparitiones apud Indos depelli potissimum venerabilis Eucharistiæ Sa-

Sacramenti præſentiâ, Crucifixi imagine, & aquæ benedictæ aſperſione. Pura vide in diſq. mag. P. Delrio lib. 6. cap. 2. ſect. 3. q. 3.

6. Devota enuntiatio, & invocatio S. S. Nominum JEſu & Mariæ: plures enim à ſpectris undique circumdati, unica horum SS. Nominum invocatione ſpectris ſubitò diſparentibus, ab omni nocumento ſunt liberati. Hiſtorias vide apud Schottum in Phyſica curioſa lib. 1. cap. 3. N. 159.

7. Agnus DEI, aliæque res ab Eccleſia benedictæ. Narrat P. Delrio loc. priùs citat. Drepani dæmonem paredrium, ſeu familiarem per cereum Agnum Dei fuiſſe pulſum. Plura adducit Schottus lib. 2. cap. 51. §. 6. Quare cerei Agni Dei vel, aliæ res benedictæ in locis dæmone infeſtatis collocatæ, magnum ſunt contra dæmonum infeſtationes præſidium. N. 160.

8. Bona eſt Oratio cum jejunio & eleemoſyna ad ſpectra diabolica depellenda. Sic Joannes Diaconus lib. 4. vitæ S. Gregorii cap. 93 ſcribit, dicti ſancti hortatu Litaniis recitatis, formidabile quoddam dæmonis quaſi cornuti ſpectrum, quod certo cuidam loco ita infeſtum erat, ut in eo commorari nullus poſſet, tandem fuiſſe abactum. Idem refert, oratione in fugam fuiſſe converſum ſpiritum nequam, qui in forma catti Religioſo viro non parùm fuit moleſtus. Omitto plura, & N. 161.

hoc solùm innuo, efficacissimas fore preces contra spectra diabolica à Patrefamilias cum tota sua familia in loco infestato recitatas, prout jam supra dictum.

Quæstio tertia.

Quomodo domus semel liberata imposterum à molestiis diabolicis præservanda?

N. 162. DIco remedia domum ab omni infestatione diabolica liberatam imposterùm præservandi, sunt potissimùm sequentia.

1. Vera fides, & roborata fiducia, quòd DEus hanc domum, omnésque habitatores certò sit ab omni vexatione diabolica protecturus.

2. Paterfamilias qualibet vespera locum priùs infestatum aquâ benedictâ aspergat, simúlque præceptum formet dæmonem excludens: imò quilibet incola in suo loco privato, dicendo v. g. *In Nomine Domini nostri JEsu Christi præcipio vobis dæmonibus omnibus & singulis, ne ullus vestrûm sive per se, sive per saga, me molestare præsumat, in Nomine † Patris & † Filii, & Spiritus † Sancti. Amen.* Juvabit pariter præfata verba scripta affigere portis & fenestris domûs, ùt in parte 1. hujus Armamentarii jam dictum.

3. Si quem fortè tumultum percipiant, &

& diabolicum esse suspicentur, præceptum efforment, ut in Nomine JEsu dæmon illicò recedat.

4. Singulariter ad domum à diabolicis infestationibus præservandam conducit, si Paterfamilias cum tota familia sua in debitam gratiarum actionem, & ad divinum adjutorium ulteriùs impetrandum, per aliquot dies recitet Litanias B. Virginis, Rosarium, vel alias preces juxta piam loci consuetudinem: hortetur pariter suos subditos ad fidem & fiduciam habendam, & vanum diaboli timorem excutiendum, ad Sacramenta piè & devotè frequentanda, & demum ad vitam Christianam, ab omnibus peccatis, præsertim gravibus immunem, ducendam: vitia quippe sunt fomentum & pabulum vexationis diabolicæ.

Reliqua remedia præservativa desumi poterunt ex dictis parte 1. hujus armamentarii cap. 6. q. 12.

Quæstio quarta.

Quomodo spectra magica, seu homines malefici tam homines, quàm habitationes hominum molestantes, sint averruncanda?

ADvert. Spectra magica in locis, maleficis hominibus refertis, esse vix non cæteris omnibus frequentiora, N. 163.

 eáque

eáque tum hominibus, tum animalibus, tum etiam habitationibus eorum molestissima: introducuntur enim per dæmones in loca multis etiam repagulis occlusa, ubi homines & animalia vexant, verberant, impudicè tangunt, maleficiis inficiunt, tumultus excitant, vinum, aliáque potabilia ebibunt, homines comprimunt, ut vix respirare queant, ubera sugunt &c. de quibus suprà cap. 1. q. 3. plura. Unde, ut quivis ab istis molestiis se liberare valeat

N. 164. Dico 1. Modus facillimus sese liberandi ab omnibus præfatis molestiis, est præceptum sub vesperam, antequam quis somno indulgeat, in SS. Nomine JEsu factum, conformiter dictis. q. præc. & p. 1. cap. 6. q. 12. ita tamen, ut expressè dæmoni prohibeatur, ne ullam sagam vel maleficum introducere præsumat. Ita certa, & propria experientia me docuit: dum enim sub annum 1724. à strigibus tempore nocturno fuissem divexatus, tentavi varia: benedixi cellam, aspersi stratum aquâ benedictâ, nil tamen profeci: tandem etiam præceptum faciendum incidit; quo facto alvus in tuto requievi: evocatus sum tandem ad quandam personam energumenam, ex qua mox diabolus locutus dixit: *benè cellæ tuæ januam obserâsti.* non aliâ certè serâ, quàm præceptô in Nomine JEsu factô. Porro si tantæ hujus præ-

præcepti efficaciæ rationem petas, eandem abundè in p. 1. hujus Armamentarii cap. 1. q. 4. videre poteris.

Quinimò præceptum in SS. Nomine JEſu factum tantæ eſt efficaciæ, ut non ſolùm omnem dæmonibus ſagas in domum, vel quemcunque locum introducendi facultatem adimat, ſed etiam, ſi fortè ſaga, vel quicunque maleficus dæmonis auxilio jam in loco compareat, dæmone mox per præceptum rejectò, ſolus maleficus inermis remanere cogatur: non enim dubium, dæmonem ſemper eſſe præſentem maleficis, domos, earúmque habitatores moleſtantibus: ſi ergò dæmon per præceptum expellatur, ſolus ſine adjutorio diabolico maleficus aderit. N. 165.

Hoc ipſum quondam probare volui: dum enim quidam noſtræ Provinciæ Antoniano-Bavaricæ Alumnus conquereretur, ſe tempore nocturno etiam perfectè vigilem plurimùm à peſſimis iſtis hominibus divexari, quin congruum poſſit invenire remedium, licèt ſumma devotione ſe Deo recommendet, aquâ luſtrali aſpergat, aliisque ſpiritualibus præmuniat: ſuaſi eidem, poſtquam prævio examine benè cognovi, hæc non ex apprehenſione aut naturali aliquo affectu evenire, ut mancipium diaboli capiat hôc ipsô remediô: paruit ille; &, cum ſpectrum poſt triduum denuò tempore nocturno poſt matutinum in Choro

eáque tum hominibus, tum animalibus, tum etiam habitationibus eorum molestissima: introducuntur enim per dæmones in loca multis etiam repagulis occlusa, ubi homines & animalia vexant, verberant, impudicè tangunt, maleficiis inficiunt, tumultus excitant, vinum, aliáque potabilia ebibunt, homines comprimunt, ut vix respirare queant, ubera sugunt &c. de quibus suprà cap. 1. q. 3. plura. Unde, ut quivis ab istis molestiis se liberare valeat

N. 164. Dico 1. Modus facillimus sese liberandi ab omnibus præfatis molestiis, est præceptum sub vesperam, antequam quis somno indulgeat, in SS. Nomine JEsu factum, conformiter dictis. q. præc. & p. 1. cap. 6. q. 12. ita tamen, ut expressè dæmoni prohibeatur, ne ullam sagam vel maleficum introducere præsumat. Ita certa, & propria experientia me docuit: dum enim sub annum 1724. à strigibus tempore nocturno fuissem divexatus, tentavi varia: benedixi cellam, aspersi stratum aquâ benedictâ, nil tamen profeci: tandem etiam præceptum faciendum incidit; quo facto alvus in tuto requievi: evocatus sum tandem ad quandam personam energumenam, ex qua mox diabolus locutus dixit: *benè cellæ tuæ januam obserâsti.* non alâ certè serâ, quàm præceptô in Nomine JEsu factô. Porro si tantæ hujus

præ-

præcepti efficaciæ rationem petas, eandem abundè in p. 1. hujus Armamentarii cap. 1. q. 4. videre poteris.

Quinimò præceptum in SS. Nomine JEſu factum tantæ eſt efficaciæ, ut non ſolùm omnem dæmonibus ſagas in domum, vel quemcunque locum introducendi facultatem adimat, ſed etiam, ſi fortè ſaga, vel quicunque maleficus dæmonis auxilio jam in loco compareat, dæmone mox per præceptum rejecto, ſolus maleficus inermis remanere cogatur: non enim dubium, dæmonem ſemper eſſe præſentem maleficis, domos, earúmque habitatores moleſtantibus: ſi ergò dæmon per præceptum expellatur, ſolus ſine adjutorio diabolico maleficus aderit. N. 165.

Hoc ipſum quondam probare volui: dum enim quidam noſtræ Provinciæ Antoniano-Bavaricæ Alumnus conquereretur, ſe tempore nocturno etiam perfectè vigilem plurimùm à peſſimis iſtis hominibus divexari, quin congruum poſſit invenire remedium, licèt ſumma devotione ſe Deo recommendet, aquâ luſtrali aſpergat, aliisque ſpiritualibus præmuniat: ſuaſi eidem, poſtquam prævio examine benè cognovi, hæc non ex apprehenſione aut naturali aliquo affectu evenire, ut mancipium diaboli capiat hôc ipsô remediô: paruit ille; &, cum ſpectrum poſt triduum denuò tempore nocturno poſt matutinum in Cho-

ro persolutum, comparuisset, illicò præceptum formare volens dixit: *præcipio tibi dæmon in Nomine JEsu*, & ecce! illicò per maleficam personam in ore percussus præceptum finire nequivit: sensit nihilominus efficaciam SS. Nominis JEsu; comprehendens quippè digitum manûs ita fortiter compressit mancipium diabolicum, ut per spatium quinque circiter *Pater* & *Ave* se extricare nequiverit, licèt antea facillimè semper elabi potuerit: tandem post laboriosam extricationem comminatus ille certam comprehensionem, ait: *En! bestia maledicta, jam modum te capiendi calleo: quòd si vel semel adhuc comparueris, certissimè comprehendam.* Verùm magìs providè sibi consulens, nunquam ampliùs comparuit.

N. 166. Denique, ut magìs capiatur efficacia præcepti dæmonibus facti, benè perpendantur verba ipsius Reginæ cœlorum B. V. Mariæ, quæ Venerabili Matri Mariæ de JEsu Mysticæ Civitatis p. 2. lib. 3. cap. 28. n. 372. sequentem tradidit doctrinam: *Filia, cautela illa, quæ animæ juxta proximè dicta necessaria est, ne se cum invisibili hoste dissertationi exponat, non debet ita timida esse, ut non aliquando interposito Nomine, Authoritate, & Imperio altissimi tacere eum, recedere, & erubescere jubeat: adeoque volo, si sua ferat occasio, id facias sicque persequentes te coërceas: neque enim adversùs nequitiam ferocis draconis validiora sunt arma, quàm si hominis anima imperiosam se illi,*

&

& superiorem exhibeat. Et eadem parte 2. l. 5. c. 16. num. 884. *Pari ratione constituo tibi, ut quo melius moribundos adjuves, ipsa dæmonia ab eisdem facessere imperio & jussione tua cogas: atque hæc quidem virtus, & imperandi facultas in promptu tibi est, licèt infirmis non adsis; certè enim Dominus illis adest, in cujus nomine imperas, & ad cujus gloriam & honorem abigis* Et tandem parte 3. lib. 8. cap. 3. sic loquitur: *Confice bella Domini adversùs inimicos ejus; & in illius, ac meo etiam nomine orcinum caput contere, superbiam eorum imperiosa coërce, & ad profunda præcipita. Sed & Christi Ministris, quibus loqui te contigerit, suade, idem faciant, ut ita concessa sibi potestate & viva fide animas tueantur, & in his etiam Domini honorem, & gloriam; sic enim divina virtute dæmones oppriment: & expugnabunt.*

Dico 2. Arceantur pariter omnes malefici per præceptum scriptum portæ domûs, atque fenestris affixum. Ita constat ex parte 1. hujus Armamentarii cap. 1. quæst. 3. ubi de efficacia Exorcismi scripti contra dæmones dictum fuit. Denique, cùm malefici ope dæmonum omnia præstent, habeántque dæmonem sibi semper præsentem, quidquid efficaciam habet ad arcendum dæmonem, habebit pariter efficaciam ad arcendos maleficos: licèt enim homines malefici per se non ita horreant SS. Nomen JEsu & Mariæ, neque alia spiritualia, quemadmodum illa horrent spectra dia- N. 167.

diabolica: nihilominus cum rejecto dæmone absque omni adjutorio diabolico remaneant, illo expulso & rejecto, ordinariè, saltem peraccidens, etiam arcentur malefici.

Quæstio quinta.

De aliis modis spectra pellendi passim ab aliquibus usitatis.

QUæres 1. An conviciis & diris imprecationibus spectra pellantur? modum istum spectra pellendi apud homines, præsertim plebejos ac vulgares esse frequentissimum, nemo est, qui ignorat: sic enim orationibus putant allici, & diris conviciis, imprecationibus & blasphemiis pelli spectra. Sed

N. 168. ℟. 1. Similibus iracundis conviciis; blasphemiis &c. nullatenùs pelli spectra mala, sed attrahi, non repelli, sed allici. *Ratio* est, quia odio perpetuo contra Deum inflammata gaudent potius & delectantur de offensa Dei, quàm ut illam fugiant, & horreant. Quòd si quandoque experientia docuit, spectra mala & diabolica ob similia convitia & blasphemias fugisse, id dolô pessimô fecerunt, videlicet, ut homines ad hujusmodi remedium sæpiùs adhibendum allicerent, atque in malo confirmarent. Sæpè nihilominus contigit talia spectra non tantùm non fugisse, sed Deo permittente ejusmodi blasphemantibus

bus collum intorsisse, ut multis exemplis probat Delrio Disp. mag. lib. 2. q. 27. sect. 2.

℞. 2. Similibus convitiis, maledictis ac blasphemiis pelli spectra bona, seu animas fidelium in piacularibus flammis detentas; non ea quidem ratione, quasi intrinsecam quandam haberent efficaciam ea pellendi, sed quia Dei offensam non sufferentes sponte fugiunt, & auxilium aliquod sibi præstandum diffidunt. N. 169.

℞. 3. Convitiis honestis, atque ex bono fidei zelo prodeuntibus spectra diabolica pelli: nam spiritus illi superbiâ tumidi & inflati, vilipensionem fugiunt, & honorem quærunt. Optima porrò sunt convitia illa, quæ ex S. Scriptura decerpta, divinam extollunt potentiam, & diaboli vires debiles, imò nullas asserunt: quæ divinam Majestatem honorant, & diabolo suam vilitatem exprobant, quæ p. 1. cap. 6. q. 6. sub nomine objurgationum sunt descripta. N. 170.

Q. 2. An gladiis, lanceis, aliisque armis spectra pellantur? Multi ad quæsitum sine cunctatione affirmativè respondent, multísque comprobant exemplis: sic Michaël Psellus libelló de dæmonibus editô, prodigiosum factum sibi evenisse narrat de fœmina cujusdam hominis senis puerpera; hæc partûs dolore laborans, linguâ armenicâ sibi semper ignotâ locuta, ve- N. 171.

vestes laceravit, audacissimè ex lecto prorupit; aliásque incepit insolentias: verùm comparente armento viro rugoso, exusto, & nigro, stricto gladiô eidem mortem minante, se immediatè recepit, compressit, contremuitque. Unde deduxit, dæmones horrere gladios & lanceas. Cujus potissima ratio, quia à Deo excæcati discernere nequeunt inter minantem, an sit homo purus, vel Angelus minitans. Hujus pariter mentis erat Paracelsus, solitus noctu consurgere, & machæram suam Helveticam utraque manu in hostem invisibilem huc illúcque torquere. Sequuntur etiam alii complures, & sæpè milites cæteris animosiores practicant. Unde directè ad quæsitum

℞. 1. Nec spectra diabolica, nec animas damnatas, nec purgantes posse pelli, minùs lædi gladiis, lanceis, aliísque armis. *Ratio* est, quia vel apparent in corporibus aëris, vel in corporibus ex sepulchro resumptis, quidquid dicatur, spectra ipsa utpote purè spiritualia non læduntur: nam licèt corpora ipsa scindantur, dividantur, & transfodiantur, spiritus ipsi minimè læduntur, neque ullum sentiunt dolorem: quinimò facili negotio corpora assumpta ab ictu præservant, vel denuò redintegrant: ergò. Quare, si quandoque fugiant id nullo timore perculsa, sed spontaneè faciunt. Sed nec placere potest ratio Pselli,

li, quam sequitur P. Mengo in fuste dæmonum: non enim dæmon adeò dementatus est, ut inter minitantes discernere nequeat, qui longè subtiliora discernit. Paracelsi factum reputat Delrio apud Schottum Physicæ curiosæ lib. 2. cap. 28, vel ferocientis furoris fuisse, vel ex pacto convento, sic molestiarum inducias à dæmone paredrio seu familiari impetrare volentis.

Quin imò, licèt ex pluribus historiis compertum habeatur, spectra hominum mortuorum impediri ab iterata comparitione, si effosso tumulo caput cadaveri abscindatur, vel inversa facie in tumulo collocetur: nullam nihilominus efficacem rationem compertam habeo: vel enim dæmon hominis in peccato mortali defuncti corpus assumit, vel anima damnata, vel certè anima purganda: & nil prorsus impedit, quin corpus inversa facie tumulatum, vel omninò obtruncatum assumere queant. N. 173

℞. 2. Spectra magica, seu homines maleficos sæpè pelli, & lædi gladiis, aut aliis armis. Ita certa sententia tum ex ratione, tum ab ipsa etiam experientia. *Ratio* est, quia ex dictis sæpè, imò ùt plurimùm comparent in propriis corporibus, vel certè iis soporatis diabolus eorum nomine comparet, & mala infert, ita, ut phantastica imaginatione delusi, se mala intulisse sibi persuadeant: sed utrôque modô comparentes lædi possunt: nam si in pro- N. 174

prio corpore appareant, omnibus manifestum est, posse lædi, nisi diabolus ictum impediat, quod tamen ordinariè nec facit, nec facere potest, si arma sint benedicta: Si verò diabolus eorum nomine compareat, tunc corpore à dæmone assumpto, læso, ipse dæmon maleficum lædit, vel mutilat. Sic in Malleo Malefic. habetur, tres sagas propè Argentoratum formâ trium ingentium felium agricolam adortas esse: hoc pro possibili se defendente, vulneribus sauciatæ depulsæ sunt: mox tamen mulieres decumbentes, graviter vulneratæ repertæ fuerunt: cùm verò vulnera ulturæ eum coram Judice accusassent, is Judici horam & locum indicavit, quo ipsum feles appetiverunt, & quo eas læsas à se repulerat. Alium mirabilem casum enarrat Delrio, & ex ipso P. Casparus Schottus in Physica curiosa lib. 1. cap. 26. §. 6. de quadam hospita diabolicis præstigiis navem nautæ cujusdam tantâ efficaciâ in littore retinente, ut nulla vi dimoveri potuerit: oneribus tandem ex navi sublatis, in sentina ingens bufo scintillantibus oculis præsentes intuens repertus, ac gladii cuspide in gutture perforatus, in aquam dejectus est, ille, quasi exanimis in tergum provolvitur ventre resupinato, atque per aquam deportatus, alia adhuc recepit vulnera, & repentè navis soluta est. Nauta regressus in hospitium, ut se adjuvantibus promissum

da-

daret bibale, reperit hoſpitam in gutture tranſfixam, aliisque vulneribus ſauciatam, graviſſimè in lecto decumbere, & poſt mediam circiter horam expirare miſerrimè. Plures ſimillimi caſus frequentiſſimi ſunt, & uti facilè ominari licet, cuilibet notiſſima, ubi ſagæ vulneratæ, vel omninò occiſæ ſunt, haud dubiè vel immediatè per gladium ipſum, ſi in proprio corpore comparuerunt, vel per ipſum diabolum, ſi is alio corpore aſſumpto ad earum imperium moleſtias intulit.

Porrò, ſi de licititate talis mutilationis N. 175
quæras, ea ordinariè videtur licita, utpote cùm ordinariè neſciatur ſtatus & conditio infeſtationis, ſimúlque defenſionem ſui contra iniquum aggreſſorem omnia jura permittant. Quòd ſi verò ſciretur adeſſe dæmonem hac conditione aggredientem, & infeſtantem, ut ipſo imaginariè læſo, etiam ſaga vulneretur, vel omnino occidatur, probabiliùs mutilatio illicita erit: ſicut enim illicita, & ſuperſtitioſa eſt verberatio lactis, alteriúsque rei, ea intentione facta, ut dæmon maleficum lædat, ita percuſſio corporis phantaſtici ea intentione facta, ut dæmon interim maleficum lædat, illicita, & ſuperſtitioſa erit reputanda. Quare longè alia defenſio uſurpanda eſſet ad dæmonem repellendum, videlicet præceptum in SS. Nomine JEſu factum, de quo ſæpiſſimè in progreſſu dictum.

N.176 Q. 3. An lumine accenſo, vel oſtiis obſeratis ſpectra arceantur? ℟. Nec lumeo accenſum, & non benedictum, nec oſtia obſerata, arcent ſpectra. *Ratio* eſt, quia nec naturalem, nec ſupernaturalem vim & virtutem fugandi habent, cùm de nulla nec ex Scriptura, nec ex Patribus conſtet. Oſtia obſerata pariter non obſtant, cùm illa perfectiſſimè reſerare ſciant; imò etiam oſtiô occluſo, poſſunt ſibi formare corpora intra oſtium, & ita excitare tumultus, vel etiam ſine corporibus excitare ſtrepitus, aut alias incipere inſolentias. De lumine benedicto haud dubiè contrarium eſt dicendum: ſicut enim reliqua ſacramentalia, & ab Eccleſia benedicta magnam contra ſpectra virtutem habent, ita & lumen benedictum.

N.177 Q. 4. An odoribus quibusdam, herbis, & ſuffimentis purè naturalibus loca à ſpectris infeſtata liberentur? ℟. Negativè cum Thyræo de dæmoniacis P. 3. Cap. 42. Schotto in Phyſica curioſa, & aliis. Ratio eſt manifeſta; quia odores & ſuffimenta ſolùm olfactum afficiunt: quidquid ergo potentiâ caret olfactivâ, hiſce nec affici, nec pelli poteſt. Quare eandem ob cauſam, qua odores & ſuffimenta, rejicimus pariter (ſalvô aliorum Judiciô) herbas quasdam non benedictas, quas in ſe ipſis quidam dæmoniacis ſpiritibus intolerabiles cenſent, quales ſunt Arti-

timisia rubea, Barba Jovis, Solsequium, Levisticus, Salvia, Polegium, folia Sambuci &c. Ratio est, quia hæc omnia mere corporea sunt, atque adeò spiritibus pellendis improportionata.

Dices. supra Cap. 4. Q. 2. Concl. 1. N. 178 Pharmacis naturalibus vis aliqua saltem indirecta & inchoata contra dæmones est concessa: ergo impræsentiarum frustra negatur. 2. Plures testantur Auctores apud Tostatum Abulensem in 2. Reg. Cap. 6. Q. 43. suffimentis quibusdam dæmones allici, quibusdam pelli; imò hoc experientia ipsa testatur, qua constat, herbas, odores, & suffimenta quædam dæmonibus esse plurimùm contraria, nec cuiquam patere accessum, ubi similia fuerint collocata: sic patet, sorbum vulgò Elstbirlein tam sagis, quàm dæmonibus esse adversum.

℞. Ad 1. Neg. Conseq. non enim eadem ratio est dæmonum humana corpora possidentium, & domos aliáve loca infestantium: dæmones siquidem corpora vexant magis vel minùs secundùm qualitates & majores vel minores dispositiones patientis: quòd si ergo per pharmaca naturalia similiter fuerint expulsæ dispositiones, etiam vexatio diabolica erit alleviata: econtra dæmones non infestant loca dependenter à naturalibus dispositionibus & pravis humoribus: ergò.

Ad 2dum dico, fidem manere penes illos Authores ſuam ſententiam nec ratione, nec authoritate cujusdam concilii vel Sancti Patris ſtabilientes: quin imò plures eorum in falſo fundantur ſuppoſito, quaſi dæmones corpora haberent; unde mirum non eſt, quòd & ſenſus, & corporeas delectationes vel averſiones eis concedant. Cùm verò ex communiſſima & certa Theologorum ſententia purè ſpirituales ſint, nulla materialium virtute pelli vel allici poſſunt: certè ſicut ex communi Philoſophorum materiale non agit in ſpirituale, ita neque ſimilia odoramenta & ſuffimigia in dæmones ceu purè ſpirituales agere poſſunt.

Quæſtio ſexta.

Quomodo ſpectra animarum damnatarum ex domibus, aliisve locis expellenda

N. 179 ADvert. nullum prudens poſſe ſubeſſe dubium, dari in Eccleſia Sancta DEI quoſdam modos loca non tantùm à ſpectris dæmoniacis, ſed animabus etiam damnatis infeſtata expurgandi: cùm enim benè conſtitutæ reipublicæ apprimè ſit neceſſarium ſe poſſe tueri adverſus hoſtes ſibi infenſos, & moleſtos, id Eccleſiæ ſanctæ Dei ceu Reipublicæ optimè à Chriſto Domino conſtitutæ,

tæ, atque ſupra firmam petram fundatæ denegatum dici nequit. Certæ animæ damnatæ non raró æquè moleſtant, quàm dæmones ipſi: conſequenter neque arma easdem expugnandi, ſeque ab earum moleſtiis liberandi deeſſe poterunt. Sola quæſtio eſt, quænam arma illa; quinam clypei ab earum tyrannide præſervandi? neque enim Exorciſmi Eccleſiæ hunc in finem utiles eſſe cenſentur, utpote, cùm ad ſolos dejiciendos dæmones dirigantur. Minùs ipſis prodeſſe poſſunt ſuffragia, quibus purgandæ juvantur animæ; cùm non ſint in loco liberationis, ſed in loco, ubi nullus ordo, ſed ſempiternus horror inhabitat. Denique neque gladiis, fuſtibus, blaſphemiis, aliisque ſimilibus arcentur, prout ex ſupra dictis Cap. 6. q. 5. ſatis claret. Quare ℞. &

Dico: Animæ damnatæ iisdem prorſus mediis proſcribuntur, quibus ſpectra dæmoniaca ex locis infeſtatis, dumodo Exorciſmus, aliaque ad ipſas ſolas dirigantur. Ita Thyreus de dæmoniacis P. 3. cap. 85. Schottus in Phyſica curioſa lib. 2. cap. 43. Ratio hujus petitur ex Scriptura Lucæ 10. v. 19. *Ecce dedi vobis poteſtatem calcandi ſupra ſerpentes, & ſcorpiones, & ſuper omnem virtutem inimici*, ſub virtute autem inimici vel maximè animæ damnatæ videntur comprehenſæ: cùm reverà hominibus adverſentur. Præterea animæ damnatæ non N. 180

 mi-

minùs spiritus mali sunt, quàm dæmones: ergò iisdem spiritualibus armis debellandæ. Quare quæcunque supra q. 1. contra spectra diabolica sunt præscripta, pariformiter contra animas damnatas sunt usurpanda.

Neque tamen ulla ratione probabilis videtur vulgi sensus, putantis, Exorcistas animas damnatas posse mittere in loca deserta, lacunosa: cùm enim eisdem hæc virtus contra dæmones non sit concessa, ùt in prima parte diximus, nec concessa dici debet contra animas damnatas.

Quæstio septima.

Quo modo, quibusve mediis animæ piacularibus flammis detentæ liberentur?

ADvert. Quando ignoratur conditio spectrorum infestantium, diabolicáne sint, an humana, anima bona vel mala; non illicò Exorcismos expulsivos adhibendos, nec illa remedia, quæ contra diabolica statuimus, usurpanda: illa siquidem nullam vim vel efficaciam habent contra spiritus hominum purgandorum. Sed benè signa dignoscitiva perpendantur, ex quibus, si nihil certi haberi potest, sequentia servet Exorcista:

N. 181 *Primò.* Præmissîs orationibûs, jejuniîs, sacrificiô Missæ, adhibitîs etiam cereîs sacrîs

crîs, Agnô Dei, aquâ lustrali &c. locum infestatum accedat.

Secundò. Recitatîs de more Litaniîs Sanctorum omnium, in loco principali, vel maximè aliàs infestato, capite cooperto sedeat, atque imprimis præceptum probativum formet contra dæmonem, quo præsens, & fortè nequiter se animam purgandam simulans, signa suæ præsentiæ ostendere cogatur, excitando de more tumultus, clamores, aliave priùs excitata: quibûs habitîs secundùm dicta superiùs hoc cap. quæst. 1. procedendum erit. Quòd si verò nullum præsentiæ diabolicæ percipiatur signum, præceptum probativum formet contra animam damnatam, conformiter dictis quæst. præcedenti: atque si denuò nullum percipiatur signum, ulteriùs.

Tertiò observet modum observatum à P. Joanne Godi Ord. Prædic. prout habetur in prima Decade quæstionum peregrinarum q. 2. cap. 4. Is enim vocatus in quandam domum, in qua anima purgatorii pœnas debitas luebat, post crepusculum vespertinum cum sociis officium defunctorum recitabat: pòst strepitu exurgente ita orsus est: In Nomine Patris, & Filii, & Spiritûs sancti adjuro te creatura DEI, per potentiam DEI infinitam, per Ejus Sapientiam ineffabilem, per Ejus Bonitatem indicibilem, per virtutem SS. Trini-

nitatis, quibus omnia creavit, per mysterium sanctæ incarnationis, Passionis, & Resurrectionis Domini nostri JEsuChristi, per virtutem omnium Ordinum Sanctorum Angelorum, & per omne illud, quod DEI virtute te potest plùs adstringere, constringo & adstringo, ne recedas de loco, sed ad ea, de quibus te interrogavero, veraciter respondeas.

Omnium ergo primò quæsivit, an esset spiritus bonus, vel malus? quis esset? quid vellet? quibus cognitis illam animam dimisit, & pro illa, quæ petebat, facienda demandavit, & amplius nulla infestatio est animadversa.

Cæterùm, cùm animæ purgandæ tamdiu ex piacularibus pœnis evadere nequeant, quousque plenarie pro peccatis satis passæ, aut certè ab alio vivente fuerint adjutæ, optimi modi, qui contra molestias spirituum purgandorum valere dignoscuntur, sunt Sacrificia Missæ, Orationes, indulgentiæ ipsis per modum suffragii applicatæ, Eleemosynæ pro defunctis datæ, jejunium, alieni restitutio, peregrinationes, aliarumque virtutum actus, de quibus latè videri potest Petrus Tyræus de dæmoniacis cap. 74. & seq. & Casparus Schottus in Physica curiosa lib. 2. cap. 62.

Alium, in substantia tamen non absimilem modum præscribit Magister Henricus de Hassia, sequentis tenoris: Primò convocen-

vocentur Presbyterii pii ac devoti, qui ad locum infeftatum humili mente, rectaque intentione accedentes fecum affumant accenfam candelam in die Purificationis benedictam, aquam luftralem, & fignum Crucis. In accedendo verò orent feptem Pfalmos Pœnitentiales.

Secundò locum ingreffi genua flectant, atque unus eorum fequentem recitet orationem:

Domine JEfu Chrifte, omnium fecretorum cognitor, qui femper tuis fidelibus & parvulis revelare falubria & utilia confuevifti, quique in hoc loco fpiritum quemdam fe oftendere permififti, humiliter obfecramus tuam piiffimam Mifericordiam, per Paffionem tuam, & per pretiofiffimi Sanguinis tui pro peccatis noftris effufionem, ut digneris præcipere huic fpiritui, ut fine terrore & læfione noftra, aliorumque, fe revelet, fignaturus nobis famulis tuis, aut aliis, quis fit, vel cur venerit, quidve defideret, ut tu inde honorari valeas, & ipfe, fi poffibile fit, confolari, & fideles tui inde fublevari. In Nomine Patris, & Filii, & Spiritûs Sancti. Amen.

3tiò. Poft hæc ad interrogatoria eft deveniendum dicendo:

Obfecramus per Chriftum JEfum te Spiritus, ut dicas, quis fis, & fi eft aliquis inter nos, cui velis refpondere, ut verò

verò per ſignum eum determines: eſtne iſte, vel ille? compertum ſiquidem eſt, ſpiritus non cuilibet reſpondere.

4tò. Quòd ſi per aliquod ſignum, pulſum, ſonum, aliudve notorium ad cujusdam nominationem perceperint, illi committantur interrogatoria, qui ſequentia quærat: cujus hominis anima fuerit, & propter quid venerit? quid deſideret? utrum ſuffragia, Miſſas, aut eleemoſynas petat? quot Miſſas, aut quales eleemoſynas, quibusve perſonis diſtribuendas? denique quod ſignum ſuæ liberationis perfectæ futurum ſit, & propter quam cauſam igni purgatorio deputata fuerit?

Quòd ſi verò ſpiritus ad interrogata reſpondere noluerit: totum in aliud commodius tempus differendum erit: quia occulto DEI judicio certis horis, certisque duntaxat perſonis ſe revelant. Quare etiam ſimilia interrogatoria iis potiſſimum temporibus facienda ſunt, quibus animæ comparere conſueverunt.

Alii ſchedulas ſcribunt diverſarum virtutum, Miſſæ Sacrificiorum, reſtitutionum, putantes animam eo pietatis opere liberandam, quod in ſchedula fuerat deſignatum, & reliquis intactis loco motum. Veruntamen res plena eſt deceptionis periculo: etenim ſæpè dæmones apparent dicentes ſe animas eſſe piacularibus flammis detentas, reſtitutionem rerum malè

ab-

ablatarum, eleemoſynas, imò ipſa Miſſæ ſacrificia fieri curant, ad ſpeciem optima conſulunt, prout plures ex Thyræo & Caſparo Schotto hiſtoriæ referri poſſent. Quare, niſi anima SS. Nomen JEſu invocet, aliúdve faciat ſolis animabus purgantibus compotens, vix anima, ſed diabolus credi debet. Sed

Quæres, quid de apparitionibus ex pacto in vita inito factis dicendum? ℞. cum P. Delrio lib. 2. Diſp. mag. q. 26. ſect. 7. Caſparo Schotto in Phyſica curioſa in appendice ad librum ſecundum de mirabilibus ſpectrorum cap. 1. hoc ſatis eſſe periculoſum, ne diabolus more ſuo aliquod figmentum adducat: conſequenter videat talis, ne comminationi univerſali ſe exponat: *Qui amat periculum, peribit in illo.* Veruntamen, ſi pactum ineat conditionatum, ſi DEO placeat, ad ſalutem animæ conducat, atque debitæ apponantur conditiones, ne dæmon cuiquam illudere queat, per ſe loquendo non videtur illicitum: id enim practicavit beata Lutgardis apud Cantipratenſem lib. 2. Vitæ Lutgardis, id alii viri pii ſimul, ac docti. Conditiones verò omnem deluſionem devitantes videntur, ſi anima clara voce JEſum ſibi propitium fieri, invocet, aut aliàs aliquam actionem ex objecto piam & devotam faciat. Prudentia nihilominus maxima neceſſaria eſt; cùm diabolus velut ſimia ſancti- N. 184

ctitatis ſua ementita pietate animam hominis peſſimi ſanctam deprædicare, vel ceu vulpes aſtutiſſima animam aliàs piiſſimam barathro infernali abſorptam dicere queat: quare cautè, imò cautiſſimè procedendum: dæmon enim ſimul aſtutiſſimus, ſimúlque pater mendaciorum eum facilè decipit, qui ſuæ prudentiæ, vel exiſtimatæ ſanctitati confidit.

Quæſtio octava.

Quomodo dæmones annulo, vitro, aut alicui vaſculo incluſi ſint tractandi?

N. 185 PLures magicis artibus dediti firmiter ſibi perſuaſum habent, dæmones in phialis, annulis, aut aliis vaſculis poſſe conſtringi, & includi, ſed falluntur graviſſimè: nullum enim eſt imperium magorum in dæmones, utpote naturâ ſublimiores, potentiâ fortiores, ita ut nulla eis poteſtas ſuper terram valeat comparari: contingit nihilominus non infrequenter, dæmones ad voluntatem magorum, vel ſponte ſua, vel ex coactione ſuperiorum ac potentiorum includi fragili vitro, vel cryſtallo, atque mira operari; jam enim abſtruſa detegunt, procul diſſita manifeſtant, futura enuntiant, & tantùm non oracula fundunt: jam pecu-

nias

nias in uſum duntaxat peſſimum afferunt, jam miras exhibent geſticulationes &c. ſed quo animo? *ſimulat ſe captum* (inquit Henricus de Haſſia in Geneſ. apud Delrium lib. 2. diſq. mag. q. 30. ſect. 2.) *ut te capiat; ſe vinctum, ut te vincat; ſe tuo imperio ſubditum, ut te ſibi ſubdat; à te incluſum, ut contra te finaliter concludat. Fingit ſe tua arte vel imagini vel lapidi alligatum, ut funibus peccatorum religatum ad infernum te perducat.*

Quare, cùm ſatis moleſtè ad vitia diverſiſſima impellant, atque inobedientes tyrannicè coërceant; contingit quandoque ut homines eosdem incluſos habentes ſeſe eorum moleſtiâ liberare volentes unà cum vaſculo eosdem in ignem vel aquam projiciant: ſed incaſſum: ſemper enim ad dominum priſtinum revertuntur, tractántque duriùs, quâm tractaverint unquàm. Conqueruntur ergò, atque ad ipſos animarum Paſtores, & Confeſſarios pro ſublevamine recurrunt: quid ergo conſilii? quomodo tractandi? ℟. Et

Dico, dæmones incluſos non aliter tractandos, quàm in corporibus humanis, vel domibus exiſtentes: Ratio clara eſt; quia eadem ſuper dæmones incluſos in ordine Exorciſtatûs à DEO & ab Eccleſia Exorciſtis tradita eſt poteſtas, quæ ſuper dæmones homines poſſidentes, vel domos infeſtantes: ergo eadem poteſtate procedendum. Quare, ſi quis fortè dæmo- N. 186

mo-

monem inclusum habens coram Confessario compareat, sequentia serventur.

Primò jubeat Confessarius dolorosam deponere confessionem, S. Synaxi tanquam præsentissimo simul ac efficacissimo contra dæmonum insultus remedio refici, actus detestationis contra dæmonem præsentem elicere, eique totaliter abrenuntiare: DEUM verò ter Optimum, Maximum humili mente pro remissione peccatorum, atque auxilio dæmonis fraudes imposterum devitandi præstando invocare.

Secundò jubeat dæmonem inclusum sibi extradi cum certa fiducia, eundem haud ampliùs more solito reversurum, dummodo bonis operibus jugiter intentus, constans in fide fortiter resistat, atque à peccatis, præsertim gravibus, sibi caveat.

Tertiò moneat eundem, ne imposterùm diabolicis attendat suggestionibus, neve timeat, si fortè sub quacunque forma vel figura sibi appareat, atque verbera aut mortem ipsam minitetur; quin potiùs per præceptum in SS. Nomine JEsu factum illico à se repellat.

Quartò confessarius post discessum alterius DEum præprimis humilibus precibus pro adjutorio præstando interpellet, dæmonémque non nugis & inanibus gesticulationibus, sed modo Judicem spiritua-

tualem condecente detestetur, & objurget: denique Vasculo, in quo dæmon inclusus servatur, coram se quasi pro tribunali sedente, collocato, præceptum sequens expulsivum formet:

Exorcismus ad dæmonem annulo inclusum expellendum.

Contra te maledicte dæmon, rebellis N. 187.
Creatori tuo, & Creatori meo, apostata à DEO tuo, & DEO meo, qui quasi captivus, homines captivare & æternùm perdere intendis, constitutus sum Ego N. Minister Christi & Ecclesiæ, ideo auctoritate & potestate accepta in Ordine Exorcistatus tibi præprimis in Virtute S. Trinitatis, & in Nomine Domini nostri JEsu Christi præcipio, ne in discessu tuo nec minimum mihi, nec aliis, aut quibuscunque rebus nocumentum inferre præsumas, neque minimum excites, vel post te fœtorem relinquas. Eadem authoritate & potestate in Nomine Domini nostri JEsu Christi tibi præcipio, ut totaliter recedas, & fugias, nec imposterum ullam ampliùs habeas

poteſtatem revertendi ad creaturam illam, quæ te mihi tradidit, nec eam quocunque modo moleſtandi vel vexandi. Fuge ergo & recede ſpiritus immunde, & apoſtatice: ſic enim impero tibi in Nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti. Amen.

Poterit Exorciſta ſedens ad ultimum præceptum, cùm dicit: *fuge ergo & recede &c.* in opprobrium dæmonis vaſculum confringere, & pedibus conculcare, atque fragmenta igne priùs benedicto comburere.

Epilogus.

N. 188. SEd en, optime Exorciſta! ea mente tibi addictiſſima totum Armamentarium Eccleſiaſticum finio, quâ ſinceriſſimâ inchoavi: tu arma ſelige, cum jucunditate præliare prælia Domini: licèt enim magna potentia dæmonum, licèt fortes eorum inſultus, licèt multos ſub eorum vexillo militantes adverſarios habeas, major nihilominus, & infinities major potentia Capitis, Ducis, & Anteſignani tui: DEus eſt omnipotens, & quis reſiſtet? DEus eſt infinitè miſericors, & quis auxilium deſperet? Audi ipſam Cœli Reginam Myſticæ Civitatis parte 3. l. 8. c. 7. n. 532. apud Venerab. Matrem Mariæ de JEſu te alloquentem: *Quamobrem accingi te volo, & Divinæ gratiæ favo-*

re disponi, neque draconis potentiam admirari, neque tuam te miseriam arctari oportet. Nôsti enim luciferi adversùs me unam furorem longè fuisse majorem, quàm adversùs quamlibet aliam, imo omnes puras creaturas simul; quem, cùm tamen gloriosè devicerim, Domini virtute obarmata, tu profectò eâdem armatura præmunitus frontem ei tenere, & resistere poteris. Neque refert debilem adeò te esse, & qualitatibus illis, quibus tibi opus esse videtur, destitutum: scire enim te velim, Divinissimum Filium meum modò esse quasi Regem aliquem, cui milites desunt, & subditi: quare promiscuè omnes admittit, quicunque militiæ suæ nomen dare gestiunt. Tu ergò animum erige, ut Satanam vincas in eo, quod tuum est; postmodum verò Dominus ad acriores pugnas te armabit. Notum autem tibi hic denique facio, Ecclesiam nunquam ad extrema tam flebilia, in quibus hodie constitutam vides, fuisse deducendam, si in ea plures fuissent animæ, quæ causam & honorem DEI defendendum in se suscepissent, sed enim sola jam admodum & ab ipsis filiis suis, quos enutrivit, planè derelictissima, & contempta est sancta Ecclesia. Hæc tibi dicta recogita, & vale.

Appendix.

Variarum Benedictionum tum Pro maleficiatis, tum aliis etiam infirmitatibus naturalibus curandis.

HAud ingratum me Benevolis Lectoribus futurum arbitror, si Armamentario Ecclesiastico quasdam Benedictiones subnexuero: plura quippe de efficacia rerum ab Ecclesia benedictarum dicta, etiam Benedictiones communiores saltem in compendio conscriptas, exposcunt, nè à quibusdam ob defectum aliorum fortè librorum munus Exorcisticum summè aliàs meritorium negligatur, aut certè, nè Exorcistæ in iis conquirendis tædiô afficiantur. Priùs tamen ad Benedictiones ritè faciendas breviter quædam documenta necessariò præmittenda videntur, ut eò certiùs felicem sortiantur effectum. Quare

Primò, Benedicturus aliquem hominem, vel rem benedictam ei pra bens, recogitet, confidentiam in DEum, atque robo-

roboratam fiduciam tantæ esse virtutis, ut cunctas ægritudines expellat, ac morbos sanet: sic enim Marci 16. appromisit Christus: *Signa autem eos, qui crediderint, hæc sequentur: -- super ægros manus imponent, & bene habebunt. Quibus verbis* ait Alphonsus à Castro, verb. *Exorcismus, Christus promisit, se nunquam illorum invocationi defuturum, qui Nomen ipsius invocaverint.* Et Joan. 14. *Qui credit in me, opera, quæ ego facio, ipse faciet, & majora horum faciet.* Quinimò parte prima armamentarii cap. 3. q. 3. jam probavimus, perfectam in DEum fiduciam homines, sano in sensu, facere velut omnipotentes, ita, ut quidquid petierint, obtineant.

Secundò, perfectam fidem ac fiduciam requiri nedum in curante, sed etiam in eo, qui curandus est; sic enim in toto Evangelio semper legitur, Christum volentem curare quemquam, fidem exegisse, prout Matth. 9. duobus cæcis dixit: *Creditis, quia hoc possum facere vobis?* Et mox: *secundùm fidem vestram fiat vobis.* Sic pariter aliàs effectum sanitatis fidei attribuit, dicens: *fides tua te salvam fecit.* Quinimo ordinariè vix legitur, Christum curâsse quemquam, nisi fide ipsius præcedente: non ergo mirum, si Sacerdotes, aliique Ecclesiæ Ministri eandem similiter exigant.

Tertiò, cum parvuli incapaces, sint eliciendi actus fidei & fiduciæ, parentes, aliósve, quorum curæ subsunt, defectum debere

ſupplere: ita quippe fides chananææ ſupplevit pro filia à diabolo poſſeſſa, Matth. 15. v. 22. Fides Patris illius lunatici pro filio, Math. 17. Fides Centurionis pro ſuo ſervo ægroto, Matth. 8. v. 13. ſic & alibi. Licèt enim nemo alterius meritis juſtificari poſſit, aliena tamen fide temporalem ſalutem recipere poteſt.

Quartò. Fidem & fiduciam illam debere eſſe ſine ulla hæſitatione, ita, ut ægrotus volens ſanitatem conſequi, debeat *primo* credere, quòd DEus poſſit eum liberare ab infirmitate. *Secundò*, quòd ratione fidelitatis in omnibus promiſſis ſuis (ſi ſanitas ſit ſaluti animæ profutura) illi infallibiliter ſit conceſſurus ſanitatem. Hoc enim clarè patet ex Epiſtola Catholica Jacobi Apoſtoli cap. 1. v. 6. *Poſtulet autem in fide nihil hæſitans.* Et mox: *non ergo æſtimet homo ille, quòd accipiat aliquid à DEO.*

Quintò. Cùm Benedictiones Eccleſiæ non ex opere operato, ſed ex opere duntaxat operantis ſuum producant effectum, neceſſe eſt, ut Sacerdos benedicturus, fidei conſcientiæ puritatem pariter conjungat: nam *DEus peccatores non audit, ſed ſi quis Dei cultor eſt, & voluntatem ejus facit, hunc exaudit.* Joan. 9. v. 31. Quare magna eſt diſparitas inter benedictiones puras, & Exorciſmos etiam ad deſtruenda maleficia factos: exorciſmi quippe in perſona Chriſti facti ex opere operato producunt effectum, ut

parte

parte prima cap. 1. quæſt. 4. dictum: non ſic Benedictiones.

Sextò. Licèt ordinarius exorcizandi modus ſit ſedendô exorcizare quemquam, benedictiones nihilominùs ſtandô, & manus ſupra infirmos ponendô, dandæ ſunt, conformiter verbis Chriſti Marc. 16. *Super ægrotos manus imponent, & benè habebunt.* Porrò ratio diſpar, cur Exorciſmi ſedendô, benedictiones ſtandô dandæ ſint, hæc potiſſima eſt, quod Exorciſmi fiant ac Exorciſta ceu Judice in Perſona Chriſti aliquid præcipiente dæmoni: Econtra benedictiones tantùm deprecativè; licèt enim Chriſtus Luc. 4. v. 39. imperaverit febri, ut dimitteret ſocrum Petri; id tamen fecit quà Dominus vitæ, & mortis poteſtatem habens: Cùm ergò Sacerdotes tanta poteſtate careant, non imperandô, ſed DEum deprecando procedant.

Quare univerſaliter, & pro ſemper obſervandum cenſeo, quòd Sacerdos benedicturus hominem, pecus, ſtabulum, aut aliud maleficiô infectum, ſimplici Benedictione deprecativa nunquam contentus eſſe, ſed juxta poteſtatem ſibi in ordine Exorciſtatûs traditam, etiam præceptum contra dæmonem formare debeat, ſaltem in fine Benedictionis deprecativæ ſubjungendo v. g.

Et Ego N. quà Miniſter Chriſti, & Eccleſiæ tibi dæmon, vel ſi plures eſtis, vobis dæmo-

Nomine Domini nostri JEsu Christi præcipio, ut omne maleficium factum illicò tollatis, ac unà cum omnibus vestris fœcibus recedatis, & nunquam reverti præsumatis: ita jubeo, & præcipio in Nomine Patris † & Filii † & Spiritûs † Sancti. Amen.

Hæc sunt potissima documenta; quibus servatis facilè diversæ infirmitates, naturales etiam sæpè absque medicina corporali curantur, prout optimè inter alios plurimos SS. Patres docet S. Macarius Ægyptiacus Hom. 48. apud R. P. Joan. Baptist. Sanit. Jure, *de Regulis & votis statûs Religiosi*, Artic. 8. *de paupert.* ubi admonet suos Monachos infirmitatibus etiam naturalibus non in Medicinis temporalibus, sed spiritualibus habere confidentiam, & ait: *Si rectè credidissetis JEsum Christum vulneribus & infirmitatibus animæ posse mederi, credidissetis pariter, Eundem habere potestatem medendi infirmitatibus corporalibus: atque in fide illa, infirmitate quadam laborantes, unicum refugium ad illum habuissetis, minimè solliciti de Medicis, eorundémque medicinis. si enim potestatem habeat periculosissimis, & fermè incurabilibus vulneribus, qualia sunt vulnera animæ, medendi, pariter potestatem habebit curandi vulnera corporalia, utpote longè minora. Sed objicies: cùm DEus radicibus & herbis terræ virtutem dederit nostras curandi infirmitates, Medicis etiam scientiam nobis subveniendi, Eum pariter velle, nos necessi-*

tate cogente ad illos recursum habere. ita est fateor: sed considera, pro quibusnam hominibus Deus similia creaverit: pro solis enim infidelibus ipsum non agnoscentibus, illisque sæcularibus. Christianis, quibus animus deficit, se cælô quasi modô illius divinæ Providentiæ committendi, hæc creata sunt: Verùm tu mi Religiose, qui longè alio fœdere Deo conjunctus es, qui Dei Filius adoptivus, & longè altioris spiritûs esse desideras, longè etiam vivacioris, & majoris fidei altiorúmque cogitationum esse deberes. Hæc Sanctus sanctè imitandus. Quare sequitur

Oratio præparatoria ante quamcunque Benedictionem pro opportunitate temporis recitanda.

℣. Adjutorium nostrum in Nomine Domini.

℟. Qui fecit cœlum & terram.

℣. Dominus vobiscum.

℟. Et cum Spiritu tuo.

Oremus,

Omnipotens semipiterne Deus, qui Sacerdotibus tuis præ cæteris tantam gratiam contulisti, ut quidquid in tuo Nomine dignè, perfectéque ab his agitur, à te fieri credatur. Quæsumus immensam clementiam tuam, ut quod modò visitaturi sumus, visites, quidquid benedicturi, bene † dicas, & ad ea, quæ acturi sumus, dexteram tuæ Potentiæ extendas, fiátque ad nostræ humilitatis ingressum, & introi-

 tum,

tum, Sanctorum tuorum meritis, fuga dæmonum, & Angeli pacis ingressus, per Christum Dominum nostrum. ℟. Amen.

Benedictio aquæ contra maleficia.

℣. Adjutorium nostrum in Nomine Domini.
℟. Qui fecit cœlum & terram.
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Bene † dic omnipotens DEUS hanc aquam, quam ad usum humani generis ad abluendum omnium peccatorum crimina præstitisti, ut invocato super ea nomine tuo sancto, quicunque in ea lotus fuerit, vel ubicunque aspersa fuerit, seu à qualibet creatura rationali potata, salutaris tui munus invisibile per hanc aquam tribuatur, ut omne, quod sordidum est, effugetur, & tuæ pietatis beneficium in omnibus convalescat. Per Dominum nostrum JEsum Christum &c. Amen.

Oremus.

Domine sancte Pater, æterne DEUS, exaudi preces nostras, sicut exaudire dignatus es famulum tuum Moysem in mari rubro, propter hoc, quia Pharao in populo tuo cor suum exacerbavit, ut ipsum manu sui exercitûs necaret: & sicut Heliseus Propheta, cum populus tuus aquam gustare non posset, sal accepit, & pro-

projecit ad exitus aquarum, & benedixit eas, & dixit: Sanavit Dominus aquas iſtas, & non erit in eis mors, neque infirmitas, & ſanatæ ſunt aquæ: ita tu Domine ſana aquam iſtam, & ubicunque aſperſa fuerit per domos, ſive angulos domorum, & ubicunque maleficium diabolicum delatum fuerit, ſtatim confuſum, & increpatum abſcedat, & fugiat, & ſit nobis Domine hæc aqua aſperſa, aqua omnis virtutis, aqua refrigerans, & diaboli interitus: & liberatus hic famulus tuus N. laudes, & gratias tibi, Domine ſancte, Pater omnipotens, agat ſempiternas. Per Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

Benedictio aquæ Ignatianæ, uti vulgò vocatur.

℣. Adjutorium noſtrum in Nomine Domini &c.

Oremus.

Bene † dic Domine, Creaturam iſtam aquæ, ut ſit remedium generi humano, & præſta per piiſſimam miſericordiam tuam, per JESU Chriſti ſanguinem, ac interceſſionem S. Ignatii, & Omnium Sanctorum, ut quicunque ex ea ſumpſerit, liberationem ab omnibus malis, corporis ſanitatem, & animæ tutelam percipiat per Dominum &c.

Antiph. Hic vir deſpiciens mundum, & terrena triumphans, divitias cœlo condidit ore manu.

℣. Ju-

℣. Justum deduxit Dominus per vias rectas.

℟. Et ostendit illi regnum DEI.

Oremus.

Adesto Domine supplicationibus nostris, quas in S. Ignatii Confessoris tui commemoratione deferimus: ut qui nostræ justitiæ fiduciam non habemus, ejus, qui tibi placuit, meritis adjuvemur. Qui vivis & regnas cum DEO Patre &c.

Oremus.

DEus, qui glorificantes te glorificas, & in Sanctorum tuorum honoribus honoraris, concede propitius, ut qui S. Ignatii gloriosa merita colimus, ejus pia patrocinia sentiamus.

DEus, qui ad majorem nominis tui gloriam propagandam novô per B. Ignatium subsidiô militantem Ecclesiam roborâsti: concede, ut ejus auxilio, & imitatione certantes in terris, coronari cum ipso mereamur in cœlis. Qui vivis & regnas &c.

Deinde Reliquia, vel metallum S. Ignatii mittantur in aquam, dicatúrque.

Confer, Benignissime Domine DEus, per contactum reliquiarum (metalli) sancti tui Ignatii aquæ huic virtutem sanandi corpus & animam, pellendi quoque omnia mala ab hoc loco, ejúsque incolis in Nomine Pa†tris & Fi†lii & Spiritus † Sancti, Amen.

Be-

Benedictio Balnei, Unctionis, Medicinæ, vel Brodii medicati.

Mutatis mutandis.

℣. Adjutorium noſtrum &c.

℣. Domine exaudi &c.

℣. Dominus vobiſcum &c.

Oremus.

Quæſumus clementiam tuam, æterne DEus, ut hoc Balneum (vel unctionem, Medicinam, vel Brodium &c.) ad expellendas omnes ægritudines, & fugandas diabolicas virtutes, & maleficorum infeſtationes, imò & ipſos dæmones à corporibus humanis, quod in nomine ſancto tuo, & ſancti N. bene † dico, & ſanctifico, ſic tu Omnipotens, & Clementiſſime Deus, bene † dicere & ſanctificare piiſſime DEus digneris, & in omni, qui in eo balneaverit extingue febrium infeſtationes, viſcerum tormenta cura, cordis & capitis dolores, & paſſiones cunctas diſſolve, gravitates pectoris remove: infeſtationes cunctas à quibusvis partibus corporis reſolve: phantasmaticis adeſto periculis, tumoréſque compeſce. Sit hoc Balneum expulſio præſentis morbi: & fugiant diaboli cum omnibus ſuis ſociis, facturis & armis. Exorcizo te † creatura Balnei in nomine JEſu, ut virtutem naturalem retineas, ſupernaturalem recipias adjurata in nomine Chriſti. Bene † dic, ô Domine hoc Balneum, & virtus Spiritûs Sancti ſit ſuper illud, ad evacnua-

cuanda, & deſtruenda, annihilanda, & eradicanda è eorpore humano maleficia cuncta, cujuscunque generis ſint: & ſimul ad expellendum ipſum dæmonem.

Prout ego N. Sacerdos tuus bene † dico, exor † cizo, & ſancti † fico, & benedictiones cunctæ ſervorum DEI ſint ſuper te, ô Balneum, & ſis potens ad effugandos dæmones cum ſuis facturis, & armis diabolicis. Tandem benedictio ſancti N. ſit ſuper te † in Nomine Pa † tris & Fi † lii & Spiritus † Sancti. Amen.

Alia Benedictio Balnei pro maleficiatis.

Exorcizo te unda Balnei per DEum Pa † trem, per DEum Fi † lium, per DEum Spiritum † Sanctum, per DEum, qui ſimile lavacrum Moyſi ſervo ſuo fieri mandavit, dicens: facias labium æneum cum baſi ſua ad lavandum: per DEum, qui lavit nos à peccatis noſtris in ſanguine ſuo: per DEum, qui nos per lavacrum regenerationis, & renovationis Spiritus Sancti in filios adoptionis accepit, ne tibi aliquid commune ſit cum ſpiritibus immundis, ſed ſanctificeris, ut ſis Chriſti fidelium purgatio, & immundorum ſpirituum abdicatio, atque maleficiorum omnium ab homine, ſive à diabolo factorum exterminatio, ita, ut quicunque ex te corpus ſuum laverit, Divinam in te virtutem ſentiat affuiſſe.

Per

Per eum, qui venturus eſt judicare vivos & mortuos, & ſæculum per ignem.

Oremus.

Omnipotens ſempiterne DEus, ante cujus conſpectum tremunt Angeli, infernus ululat, qui Judith ancillæ tuæ, quæ corpus laverat, & ornaverat, tantam gratiam donare dignatus es, ut fieret Holofernicida, & populum ſuum ab obſidione liberaret, bene † dicere, & ſanctificare dignare hoc ablutionis genus, ut quisquis ex eo corpus ſuum laverit, valeat Holofernis infernalis interimere virtutem, & ab ejus vexatione liberari, atque ab omni maleficiorum genere miſericorditer, te præſtante, ſalvari. Per Dominum noſtrum JEſum Chriſtum Filium tuum, qui aquâ in pelvim miſsâ diſcipulorum ſuorum pedes humiliter lavit, & tecum vivit & regnat in unitate Spiritus Sancti DEus per omnia ſæcula ſæculorum. Amen.

Benedictio cereviſiæ, vini, vel alterius potabilis materiæ.

℣. Adjutorium noſtrum &c.
℣. Dominus vobiscum &c.

Oremus.

Domine DEus, Pater Omnipotens, ſtatutor omnium elementorum & fructuum, qui per JEſum Chriſtum Filium tuum Dominum noſtrum, ſubſtantiam hanc

hanc in refocillationem ſitis, & corporum ſalutem eſſe voluiſti; te ſupplices deprecamur, ut exauditis orationibus noſtris, eam tuæ pietatis aſpectu ſancti † fices: atque ita omnium ſpiritunm immundorum ab ea recedat incurſio, ut quicunque ex ea ſumpſerit, ei gratia tuæ benedictionis adveniat, & mala omnia te propitiante ab eo procul recedant. Per eundem Dominum noſtrum &c. Amen. *Aſpergatur aquâ benedictâ.*

Benedictio ad quodcunque commeſtibile.

℣. Adjutorium noſtrum &c.
℣. Dominus vobiſcum &c.

Oremus.

Benedic † Domine creaturam iſtam N. ut ſit remedium ſalutare generi humano: & præſta per invocationem ſancti Nominis tui, ut quicunque ex ea ſumpſerint, corporis ſanitatem & animæ tutelam percipiant. Per Chriſtum &c.

Aſpergat id aquâ benedictâ in modum crucis.

Benedictio ſimplex crucis.

℣. Adjutorium noſtrum &c.
℣. Dominus vobiſcum.

Oremus.

Rogamus te, Domine ſancte, pater Omnipotens, æterne DEus, ut digneris bene † dicere hoc lignum crucis, ut ſit remedium ſalutare generi humano, ſit ſoliditas

ditas fidei, profectus bonorum operum, redemptio animarum, ſit ſolamen & protectio, ac tutela contra ſæva jacula inimicorum. Per Chriſtum Dominum noſtrum. ℟. Amen.

Alia Oratio.

Bene ✝ dic Domine hanc Crucem tuam, per quam eripuiſti mundum à Dæmonum poteſtate, & ſuperâſti Paſſione tua ſuggeſtorem peccati, qui gaudebat in prævaricatione primi hominis per lignum vetitum: bene ✝ dic etiam Domine, & ſancti- ✝ fica iſtud ſignaculum ſacræ paſſionis tuæ, ut ſit inimicis tuis obſtaculum, & credentibus perpetuum perfice auxilium. Per Chriſtum Dominum noſtrum. ℟. Amen. *Aſpergatur aqua benedicta.*

Benedictio Cubiculi.

℣. Adjutorium &c.

Oremus.

Bene ✝ dic, Domine DEus Omnipotens, locum iſtum, ut ſit in eo ſanitas, caſtitas, victoria, fortitudo, humilitas, bonitas, & manſuetudo, plenitudo legis, & gratiarum actio DEO Patri, & Filio, & Spiritui Sancto: & hæc benedictio maneat ſuper hunc locum, & ſuper habitantes in eo, Angeli tuæ lucis eum inhabitent, eùmque, & ejus habitatores cuſtodiant, & defendant contra omnes inſidias inimici: & ſi quæ adverſa, & contraria ſunt ab eo in hoc lo-

loco machinata & fabricata, auctoritate majestatis tuæ expellant. Per Christum Dominum &c. ℟. Amen.

Oremus.

Propitiare, Domine, supplicationibus nostris, & bene † dic locum istum dexterâ tuâ sanctâ, & omnes, qui in eo commorantur, illúmque visitare, & inhabitantibus gratiam sanctitatis impertiri digneris, sicut benedicere dignatus es cubiculo, & domui, in quo exceptus fuit hospitio Propheta Eliseus; & sicut visitâsti, & sanâsti socrum Petri; mitte, Domine, sanctum Angelum tuum de cœlis, qui liberet & defendat hunc locum ab imminentibus malis cum omnibus, qui in eo commorantur, nulláque eos nequitia contrariæ potestatis infestet, sed virtute Spiritus sancti fiat hic tibi debitum, & devota libertate securum servitium. Per Dominum nostrum &c. ℟. Amen.

Deinde aspergit aqua benedicta.

Benedictio domûs novæ.

℣. Adjutorum nostrum &c. &c.

Oremus.

Te DEum Patrem Omnipotentem suppliciter exoramus pro hac domo, & habitatoribus ejus, ac rebus, ut eam benedicere †. & sanctificare †, ac bonis omnibus ampliare digneris: tribue eis, Domine, de rore cœli abundantiam, & de pinguedi-

guedine terræ vitæ ſubſtantiam, & deſideria voti eorum ad effectum tuæ miſerationis perducas. Ad introitum ergò noſtrum benedicere † & ſanctificare digneris † hanc domum, ſicut benedicere dignatus es domum Abraham, Iſaac, & Jacob: & intra parietes domûs iſtius Angeli tuæ lucis inhabitent, eámque, & ejus habitatores cuſtodiant. Per Chiſtum. &c. Amen.

Aſpergatur aqua benedicta.

Benedictio domûs alia.

NB. *Quando benedicitur domus, accendatur candela benedicta, & Crux antecedat.*

℣. Adjutorium noſtrum in Nomine Domini.

℟. Qui fecit &c.

Oremus.

NB. *Sequitur deinde Oratio præparatoria mox ſuprà ante benedictiones poſita, qua dicta proſequatur ulteriùs Sacerdos.*

Oremus.

Domine ſancte Pater per merita ſancti Ubaldi Epiſcopi benedic domum iſtam † benedic introitum noſtrum † benedic † ingreſſus pedum noſtrorum, ſicut dignatus es domum Patrum noſtrorum Abraham, Iſaac, & Jacob benedicere †. O Domine JEſu Chriſte, quæſumus, qui dixiſti Diſcipulis tuis: in quamcunque domum intraveritis, ſalutate eam, dicentes:

Pax huic domui; veniat pax illa ſuper domum iſtam, & ſuper omnes famulos, & famulas tuas, & eos Domine omni infirmitate eripere, & liberare digneris: & repleas centeſimo fructu vini, olei, & frumenti, & in futurum illis concede gratiam æternam. Qui vivis & regnas in ſæcula ſæculorum. Amen.

Bene † dic domine Domum iſtam, & locum iſtum, cum ædificiis ſuis, & ſit ibi ſanitas, ſanctitas, virtus, & gloria, atque humilitas, bonita, & manſuetudo, lenitas, & plenitudo legis, obedientiáque DEO Patri, & Filio, & Spiritui ſancto. Hæc benedictio † ſit ſuper domum iſtam, & ſuper locum iſtum, & ſuper omnes habitantes in eo. Per Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

† Sancti Angeli DEI deſcendant in hanc domum, & eam defendant, & protegant ab omnibus dæmonibus, & facturis per pietatem DEI ſemper. Amen.

Conſerva Domine domum iſtam in æternum impollutam. quam à ſpiritibus immundis flagellantibus nunc mundo † purgo † benedico † & ſanctifico †. Egrediatur fons de domo tua Domine ſuper domum iſtam, ut irrigetur miſericordiâ tuâ, & dic Angelo percutienti: ceſſet jam manus tua, appareat Majeſtas tua, & ſancti † ficet hoc habitaculum. Sancta Maria, invoco Nomen tuum ſuper hanc domum

&

& locum, benedic eum, quia tu es Mater misericordiæ, & Consolatrix afflictorum. S. P. Ubalde exurge, & per Passionem JEsu Christi benedic † & sancti † fica hanc domum, & locum, ut dæmones, & eorum maleficia non possint latere; nam ego N. Sacerdos DEI, & servus tuus in tuo nomine destruo † & annihilo facturas, & omnia maleficia facta, vel facienda in hoc loco, & bene † dico hanc domum, ut dæmones, & facturæ non possint stare, nec durare, sed nunc omnia destruantur, & deficiant. In Nomine Patris † & Filii † & Spiritus † Sancti. Amen.

Peto Domine per tuam bonitatem, ut hic locus sit benedictus à tua sancta dextera, ut sit ignis ardens dæmonibus, ut semper fugiant confusi, nec ullô modô possint latere, vel die, vel nocte, & omnes habitantes securi quiescant in tua pace sine turbatione & nocumento diabolica, sed tua benedictio sit semper super hunc locum, & super omnes habitantes in eo. Amen.

Pax & Benedictio SS. Trinitatis, & S. Ubaldi descendat super domum hanc. Amen. Ut habitantes in hac domo per Nomen JEsu possint devotè orare, quietè dormire, comedere, bibere, & aliá naturalia agere, & liberè exercere. Per Christum Dominum Nostrum. Amen.

Aspergatur aqua benedicta.

Benedictio fontis, seu Putei.

℣. Adjutorium nostrum &c.

℣. Dominus vobiscum &c.

Oremus.

Deprecamur, Domine, clementiam Pietatis tuæ, ut aquam putei hujus, cœlesti Benedictione ✝ sanctifices, & ad communem vitam concedas salubrem: & ita ex eo fugare digneris omnem diabolicæ tentationis incursum, ut, quicunque ex eo abhinc hauserit, biberítve, vel in quibuslibet necessariis usibus haustâ aquâ usus fuerit, totus virtutis, ac sanitatis dulcedine perfruatur: ubi tibi semper sanctificatori omnium Domino, gratias agere mereamur, Per Christnm &c. ℟. Amen.

Aspergat puteum aqua benedicta in modum Crucis.

Benedictio fœni, pascuorum, salis & aquæ pro animalibus à maleficio liberandis, ac præservandis.

℣. Adjutorinm nostrum &c. &c.

Oremus.

Omnipotens æterne DEus, qui producis fœnum jumentis, & herbam servituti hominum, quique aperis manum tuam, & imples omne animal benedictione, dans escam omnibus in tempore opportuno: exaudi preces servorum tuorum, & super hoc fœnum, pascua, salem, & aquam, tuam sanctissimam ✝ Benedictionem infundere digneris, ut quæcunque animalia ex

ex eis sumpserint, ab eis discedant omnes insidiæ latentis inimici, liberentur, ac præserventur ab omni maleficio, noxa, & infestatione dæmoniaca: & à quacunque lue, peste, ac morbo contagioso: ut illis tua divina virtute adjutis, atque protectis, earum Domini ac custodes gratiarum tibi in Ecclesia tua referant actiones. Per Christum &c. Amen.

Aspergantur dein aqua benedicta.

Benedictio communis supra fruges & vineas.

℣. Adjutorium nostrum &c.

Oremus.

Oramus Pietatem tuam Omnipotens DEus, ut has primitias creaturæ tuæ, quas aëris, ac pluviæ temperamento nutrire dignatus es, benedictionis tuæ imbre perfundas: & fructus terræ tuæ usque ad maturitatem perducas. Tribuas quoque populo tuo de tuis muneribus tibi semper gratias agere, ut à fertilitate terræ esurientium animas bonis affluentibus repleas, & egenus & pauper laudent nomen gloriæ tuæ. Per Christum &c. ℟. Amen.

Alia.

℣. Adjutorium nostrum &c.

Oremus.

Te, Domine Sancte, Pater Omnipotens, æterne Deus, supplices deprecamur, ut misericordiâ tua jugiter nobis concedas

ſufficientem meſſium copiam, fructuum omnium largitatem tribuas: vinearum quoque ſubſtantiam abundanter: arborum fœtus, proventúsque omnium rerum: atque ab ipſis omnibus peſtiferum ſydus tempeſtatis procellam, & grandinis fragorem, & univerſa mala avertere digneris. Per Chriſtum &c. ℟ Amen.

Oremus.

Omnipotens ſempiterne DEus multiplica ſuper nos miſericordiam tuam, & preces noſtras benignus exaudi: ut ſuper has fruges famulorum tuorum veniat ſperatæ bene † dictionis ubertas: ut repleti de frugibus tuis in tuo nomine de tua gratia ſemper exultent. Per Chriſtum Dominum &c. ℟. Amen.

Aſpergantur aqua benedicta.

Benedictio Herbarum quocunque tempore.

℣. Adjutorium noſtrum &c.

Oremus.

Domine Sancte, Pater Omnipotens, qui ab initio feciſti hominem ad imaginem tuam, & condidiſti cœlum & terram, ſolem & lunam, ſtellas, omnia cœleſtia & terreſtria: qui dominaris poteſtati maris: qui habes poteſtatem abyſſi magnæ: qui condidiſti omnia elementa: tu bene † dicere, & ſancti † ficare digneris has creaturas herbarum, ſicut benedixiſti quinque panes

panes in deserto, & duos pisces, & satiâsti quinque millia hominum: omnésque, qui utentur ex eis, bene † dicere, & sancti † ficare dignare, ut in eis sit sanitas animæ & corporis: in nomine Patris †, & Filii, & Spiritus Sancti: & ab omnibus hominibus pecoribúsque, qui ex his gustaverint, omnem putredinem, & omne phantasma diaboli, & omnem morbum ac dolorem expellere digneris: qui in Trinitate perfecta vivis & regnas Deus, per omnia sæcula sæculorum. ℟. Amen.

Oremus.

Suppliciter, Sancte Pater, & enixis precibus tuam deprecamur clementiam, qui mirabiliter ex nihilo mundum creâsti, quique terram diversa proferre germina præcepisti, & varia medicamentorum genera ad sananda generis humani corpora, herbis indidisti: bene † dicere, & sancti † ficare has diversi generis herbas tua pietate digneris: ut quicunque ex eis sumpturi sunt, tam animæ, quàm corporis desiderabilem percipiant sanitatem, & intercedente Beatissima Virgine Maria, sic earum usu jucundentur salubriter, quatenus in tuorum odore unguentorum, Paradysi januas adire mereantur, præstante Domino nostro JESU Christo, qui tecum vivit & regnat Deus per omnia &c. ℟. Amen.

Oremus.

DEus, qui universis herbarum generibus humanis necessitatibus præstitisti remedia: hanc herbarum collectionem tuæ miserationis bene ✠ dic dexterâ: ut quisquis languore depressus, ex eis aliquid gustaverit, Ecclesiæ tuæ sanctæ repræsentatus, optatæ munus salutis, te donante, percipiat. Per Christum Dominum nostrum.

℣. Amen.

Aspergantur aqua benedicta.

Benedictio simplex Iconum, seu Imaginum Dei, & Sanctorum.

℣. Adjutorium nostrum in nomine Domini.

℟. Qui fecit cœlum & terram.

℣. Dominus vobiscum.

℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Omnipotens sempiterne DEus: Majestatem tua suppliciter exoramus, ut Iconem hanc, in qua gloriosissimæ Imagines & Filii tui Domini nostri JEsu Christi, & gloriosæ Virginis Mariæ Matris Ejus, aliorúmque Sanctorum N. & N. depictæ sunt, bene ✠ dicere, & sancti ✠ ficare digneris: ante quam, quicunque ob devotionem ad ipsam adorandam se devote inclinaverint, salutem mentis, & corporis consequantur: & à cunctis periculis liberentur, & quidquid justè petierint, obtinere mereantur. Per eundem &c.

Ore-

Oremus.

Omnipotens ſempiterne DEUS: qui Sanctorum tuorum Imagines ſive effigies ſculpi, aut pingi non repudias; ut quoties illas oculis corporeis intuemur, toties eorum actus, & ſanctitatem ad imitandum memoriæ oculis meditemur: hanc, quæſumus, imaginem, ſeu ſculpturam, in memoriam & honorem tui: (*vel*) Unigeniti Filii Domini noſtri JESU Chriſti: (*vel*) Beatiſſimæ Virginis Mariæ Matris Ejus; (*vel*) Beati N. Apoſtoli tui: (*vel*) Martyris: (*vel*) Confeſſoris: (aut) Pontificis: (aut) Virginis adaptatam, bene † dicere, & ſancti † ficare digneris: Et præſta, ut quicunque coram illa, te (vel) Filium tuum, (vel) Beatiſſimam Virginem (vel) glorioſum Apoſtolum, Martyrem, Confeſſorem, (vel) Virginem, ſuppliciter honorare ſtuduerit, illius precibus. & obtentu à te gratiam in præſenti, æternam gloriam obtineat in futuro. Per Chriſtum Dominum noſtrum &c.

Aſpergantur in modum Crucis aquâ benedictà.

Benedictio pro infirmis, præſertim febricitantibus.

℣. Adjutorium noſtrum &c.
℟. Qui fecit &c.
℣. Domine exaudi &c.
℟. Et clamor meus &c.
℣. Dominus vobiſcum.
℟. Et cum ſpiritu tuo.

Ore-

Oremus.

O Beatiſſima Virgo Maria ſine labe concepta, quæ contriviſti caput ſerpentis, fugatrix dæmonum, & omnium maleficiorum diſſipatrix, & conſolatrix afflictorum, nè hæc creatura ulteriùs crucietur febribus (vel infirmitatibus) ſuccurre, & preces noſtras, quas auribus tuæ pietatis, & miſericordiæ offerimus, exaudi, ut deſideratam ſanitatem tuo pio interventu obtineat, largiente JEſu Chriſto Filio tuo Crucifixo, qui cum Patre & Spiritu S. vivit & regnat &c.

Oremus.

Ne deſpicias, quæſumus, Redemptor noſter, me indigniſſimum Sacerdotem (N.) Miniſtrum tuum, ſed ſicut tradidiſti mihi poteſtatem quotidiè offerendi æterno Patri tuo immaculatiſſimum Corpus, & pretioſiſſimum Sanguinem tuum ad Altare in remiſſionem peccatorum totius mundi, ita nunc reple impoſitionem manuum mearum omni benedictione tua † cœleſti: qui vivis & regnas &c.

℣. Dominus vobiſcum.

℟. Et cum ſpiritu tuo.

† Sequentia S. Evangelii ſecundùm Lucam.

℟. Gloria tibi Domine.

In illo tempore ſurgens JEſus de Synagoga intravit in domum Simonis, ſocrus autem tenebatur magnis febribus, & roga-

rogaverunt illum pro ea, & ſtans ſuper illam imperavit febri, & dimiſit illam.

Sic liberet te per merita Paſſionis ſuæ, & Beatiſſimæ Virginis Mariæ ſine labe conceptæ, B. Joſephi, Joachim & Annæ, B. Patris Franciſci, S. Antonii de Padua, S. Petri de Alcantara, B. Salvatoris ab Horta, B. Alberti, & omnium Sanctorum ✝ JEſus Nazarenus Rex Judæorum natus ex Maria Virgine, per ineffabilem pietatem, & miſericordiam ſuam piiſſimam, & per interceſſionem Ejusdem B. V. Mariæ, & ſanctorum Angelorum, Sanctorúmque omnium, & maximè Apoſtolorum, & Evangeliſtarum ſuorum Joannis, Matthæi, Marci, & Lucæ, ipſum nunc quæſo Filium Mariæ plena fide & fiducia. ut dignetur te liberare, ab omni febre, & infirmitate animæ & corporis, & ab omni infeſtatione Sathanæ, & miniſtrorum ejus, qui cum Patre, & Spiritus S. &c.

Chriſtus Rex venit in pace, Deus homo factus eſt, & ſanabat infirmos.

Poſteà dicitur.

Per Evangelica dicta deleatur infirmitas tua. Amen.

Antiphona.

Miſerere Domine hujus famuli tui (vel famulæ tuæ) quoniam infirmus eſt, ſana eum Domine, quoniam conturbata ſunt oſſa ejus.

NB. *Tempore Paſchali additur duplex Alleluja.*

℣. Do-

℣. Domine exaudi &c.
℟. Et clamor meus &c.
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum ſpiritu tuo.

Oremus.

Omnipotens æternæ Deus, ſalus æterna credentium, exaudi nos pro infirmo famulo tuo (vel famula tua) pro quo Miſericordiæ tuæ imploramus auxilium, ut reddita ſibi ſanitate gratiarum tibi in Eccleſia referat actiones. Per Chriſtum Dominum noſtrum &c.

NB *Poſtea ſignetur ægrotus in fronte bis SS. Nominibus, & ſignô* †. *digitô in aqua benedicta intinctô.*

†
IHS † MARIA.

Poſtea dicatur.

JEſus, & Maria, te cum Prole pia benedicat immaculata Virgo Maria. Potentia DEI Patris †. Sapientia DEI Filii †. Virtus Spiritûs Sancti †. liberet te ab omni febre, tertianâ, quartana, continuâ, & malignâ. Beatiſſima Virgine Maria ſine labe concepta, & B. Salvatore ab Horta, orantibus pro te famulo ſuo (vel famula ſua) Dominus te bene † dicat, & ab omni infirmitate, & ab omni malo te ſemper defendat. Amen.

NB. *Postea imponat Sacerdos manum dexteram capiti ægrotantis, & dicat:*

Super ægrotos manus imponent, & benè habebunt. JEsus Mariæ Filius, & mundi salus, & Dominus, meritis B. V. Mariæ sine labe conceptæ, B. Josephi, Joachim & Annæ, SS. Francisci, Antonii Paduani, Petri de Alcantara, Vincentii, & BB. Zenobii, Guilielmi, & Nicolai de Tolentino Confessorum suorum, & Omnium Sanctorum, restituat tibi sanitatem mentis & corporis juxta suam sanctissimam voluntatem, & beneplacitum, sit tibi propitius & clemens. Amen.

NB. *Deinde ægrotans aspergatur aqua benedicta, decátque Sacerdos:*

Benedictio DEI Omnipotentis Patris ✝. Et Filii †. Et Spiritûs † Sancti descendat super te, & maneat sempes. Amen. Per signum sancti Spiritus det tibi DEus sanitatem mentis & corporis.

NB. *Postea ægrotanti detur in aqua benedicta ad sumendum (si fieri potest) aliqua Schedula Immaculatæ Conceptionis B.V. Mariæ*; ubi observentur *ea, qua in 1ma parte Armament. cap. 5. de Schedulis Marianis dicta sunt.*

Bene-

Benedictio B. Salvatoris ab Horta Franciscani contra febres.

Potentia Dei Patris †. Sapientia DEI Filii †. Virtus Spiritûs Sancti † liberet te ab omni febre tertiana, quartana, & continua B. Salvatore orante pro te famulo suo (vel famula sua) †

Dominus te N. benedicat †, ab infirmitate, & ab omni malo semper defendat. Amen.

Benedictio Ven. P. Joannis de S. Guilielmo super infantes infirmos.

℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum spiritu tuo.

Sequentia S. Evangelii secundùm Matthæum cap. 8.

Cùm autem JEsus introisset Capharnaum, accessit ad Eum Centurio, rogans eum, dicens: Domine puer meus jacet in domo paralyticus, & malè torquetur, & ait illi JEsus: ego veniam, & curabo eum: & respondens Centurio ait: Domine non sum dignus, ut intres sub tectum meum, sed tantùm dic verbo, & sanabitur puer meus, nam & ego homo sum sub potestate constitutus, habens sub me milites, & dico huic: vade, & vadit, & alii: veni, & venit: & servo meo: fac hoc, & facit. Audiens autem JEsus miratus est, & sequentibus se dixit: amen dico vobis, non inveni tantam fidem in Israël, dico autem

autem vobis, quòd multi ab Oriente & Occidente venient, & recumbent cum Abraham, & Isaac, & Jacob in regno cœlorum, filii autem Regni ejicientur in tenebras exteriores, ibi erit fletus & stridor dentium: & dixit JEsus Centurioni: vade, & sicut credidisti, fiat tibi. Laus tibi Domine. *Dom. 3. post Epiphan.*

Sacerdos dicat:

Per ✝ Evangelica dicta, deleantur nostra delicta. Amen.

℣. Adjutorium nostrum &c.

℟. Qui fecit &c.

Miserere mei Deus, quoniam infirmus sum, sana me Domine, quoniam conturbata sunt ossa mea, & anima mea turbata est valde. Alleluja. *Tempore Paschali dicatur ter.*

℣. Domine exaudi &c.

℟. Et clamor meus &c.

℣. Dominus vobiscum.

℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Omnipotens æterne Deus, salus æterna credentium, exaudi nos pro famulo tuo N. infirmo, pro quo misericordiæ tuæ imploramus auxilium, ut reddita sibi sanitate gratiarum tibi in Ecclesia tua referat actiones. Per Dominum nostrum &c.

Bene✝dicat tibi Dominus, & custodiat te, ostendat faciem suam tibi, & miserea-

tur tui: convertat vultum ſuum ad te, & det tibi pacem.

Dominus bene✝dicat te, & liberet ab omni malo, & ab omnibus inſidiis inimicorum.

Dominus JEſus Chriſtus apud te ſit, ut te † defendat. Intra ſit, ut te † conſervet. Ante te ſit, ut te † ducat. Supra te ſit, ut te † benedicat, & liberet ab omnibus maleficiis, incantationibus, facturis, & ſignaturis: qui cum Patre & Spiritu Sancto vivit, & regnat in ſæcula ſæculorum, Amen.

✝ JESUS ✝ MARIA ✝

Super ægros manus imponent, & benè habebunt. JEſus Mariæ Filius, mundi ſalus & Dominus, meritis BB. Vincentii, Zenobii, Guilielmi, & Nicolai de Tolentino Confeſſorum ſuorum, reſtituat tibi ſanitatem, ſitque tibi propitius & clemens.

Benedictio DEI Omnipotentis Patris † & † Filii & † Spiritus Sancti deſcendat ſuper te & maneat ſemper. Amen.

Conſpergat ægrotum aqua benedicta & dicat:

Benedicat, & cuſtodiat te Omnipotens DEus † Pater, & † Filius, & Spiritus † Sanctus. Amen.

Benedictio lecti pro maleficiatis.

℣. Adjutorium noſtrum in nomine Domini.
℟. Qui fecit cœlum & terram.
℣. Dominus vobiſcum.
℟. Et cum ſpiritu tuo.

Ore-

Oremus.

Domine ſancte Pater, qui caſtigando nos ſalvas, deprecor Majeſtatem tuam ſuper hunc lectum, & ſuper hanc domum, & ſuper omnia, quæ ſunt in ea, & ſuper has plumas. Quia omnia bene†dico, puri†fico, exor†cizo, atque ſancti†fico, per Nomen ſanctum tuum, & ſervi tui S. Antonii Paduani, quem deprecor, ut ſit in noſtro auxilio, & omnium creaturarum: ſic & tu Domine benedicere † & ſanctificare digneris hunc lectum, domum, & omnia, quæ ſunt in ea, & has plumas, ut quisquis, & præcipuè hæc creatura N. ſuper has plumas, & lectum proſtrata fuerit, dormiat, & tuam benedictionem recipiat, & ſecura quieſcat: imò omnis ſpiritus immundus, omne phantaſma, omne maleficium, vel factura, ligatura, ſignatura, & omne opus quomodolibet diabolicum, in lectum, vel plumas has, vel domum, factum deſtruatur, annihiletur, extermineturr, diſſipetur, expellatur, elongetur, quantum eſt elongatum cœlum à terra, lux a tenebris, nec amplius revertatur: Et ego N. Sacerdos DEI deſtruo & extirpo, & annihilo, ut non revertatur, & ſpiritus maledictos thorum, domum, & tuas creaturas violare volentes contero, & diſperdo; Et tandem Domine multiplica tuas ſanctas benedictiones ſuper lectum, & has plumas, & domum, & ſuper creaturas, quæ

habitant in ea, nam ego omnia bene † di-co, & sancti†fico Sacerdotali auctoritate † quâ fungor, in Nomine Patris † & Filii, & Spiritus † Sancti. Amen.

Aspergatur aqua benedicta.

Benedictio generalis cujuscunque loci.

℣. Adjutorium nostrum &c.
℟. Qui fecit &c.
℟. Dominus vobiscum.
℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Benedic † Domine Deus Omnipotens locum istum, (vel domum istam) ut sit in eo sanitas, castitas, victoria, virtus, humilitas, bonitas, & mansuetudo, plenitudo legis, & gratiarum actio Deo Patri, & Filio, & Spiritui Sancto, & hæc Benedictio † maneat super hunc locum, & super habitantes in eo nunc & semper. Amen.

Aspergatur aqua bcnedicta.

Benedictio quarumcunque medicinarum.

℣. Adjutorium nostrum in Nomine Domini.
℟. Qui fecit cœlum & terram.
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Summe Deus, qui summa, & media, imáque custodis, qui omnem creaturam intrin-

intrinſecùs ambiendo concludis, ſancti†ficare, & benedicere digneris hanc medicinam, & bene†dictionem tuam ſuper eam digneris effundere, ut per tuam ſanctiſſimam virtutem, & copioſiſſimam benedictionem per ſignum ſanctæ Crucis† impertitam, omnis virtus diabolica ab hac creatura, quæ hanc medicinam ſumptura eſt, expellatur, & annihiletur, tantamq; virtutem merito Paſſionis tuæ, & vivificæ Crucis † recipiat, ut omnes immundos ſpiritus, incantationes, ligaturas, ſignaturas, facturas, & omnia maleficia poſſit expellere, & divertere à famulo tuo, qui ea utetur, exhibeatque ei plenum ſanitatis effectum. Per Chriſtum Dominum &c. Amen.

Oremus.

Benedico te, creatura medicinæ, in nomine Altiſſimi Patris† & Filii † & Spiritus† Sancti, qui te creavit pro tutela humani generis. Et rogamus te, Domine Deus noſter, ut hæc creatura medicinæ famulo tuo, qui eâ utetur in nomine SS. Trinitatis efficiatur ſalutare remedium, ſitque perfecta medicina in viſceribus ejus. Qui in Trinitate perfecta vivis & regnas in ſæcula ſæculorum. ℟. Amen.

Aſpergatur aqua benedicta.

Benedictio alia medicinæ, vel cujuscunque Comeſtibilis.

℣. Adjutorium noſtrum &c.
℟. Qui fecit &c.

℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum ſpiritu tuo.

Oremus.

Ben†dic Domine, creaturam iſtam N. ut ſit remedium ſalutare generi humano, & præſta per invocationem ſancti Nominis tui, ut quicunque ex ea ſumpſerint, corporis ſanitatem, & animæ tutelam percipiant. Per Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

Aſpergatur aqua benedicta.

Benedictio mulieris prægnantis ubi aut Matris, aut infantis vita periclitatur.

℣. Adjutorium noſtrum in nomine Domini.
℟. Qui fecit cœlum & terram.
℣. Salvam fac ancillam tuam.
℟. DEus meus ſperantem in te.
℣. Eſto illi Domine turris fortitudinis.
℟. A facie inimici.
℣. Nihil proficiat inimicus in ea.
℟. Et Filius iniquitatis non apponat nocere ei.
℣. Mitte ei Domine auxilium de ſancto.
℟. Et de Sion tuere eam.
℣. Domine exaudi orationem meam.
℟. Et clamor meus ad te veniat.
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum ſpiritu tuo.

Ore-

Oremus.

Omnipotens ſempiterne DEus, qui dediſti famulis tuis in confeſſione veræ fidei æternæ Trinitatis gloriam agnoſcere, & in potentia Majeſtatis adorare unitatem: quæſumus, ut ejusdem fidei firmitate, hæc famula tua ab omnibus ſemper muniatur adverſis. Per Dominum noſtrum &c.

Oremus.

Domine DEus, omnium Creator, fortis & terribilis, juſtus & miſericors: qui ſolus bonus & pius es, qui de omni malo liberas Iſraë: qui electos Patres munere Spiritûs tui ſanctificâſti: qui glorioſæ Virginis Matris Mariæ corpus & animam, ut dignum Filii tui habitaculum eſſe mereretur, Spiritu Sancto cooperante præparâſti: qui Joannem Baptiſtam Spiritu Sancto repleri, & in utero Matris exultare feciſti: accipe ſacrificium cordis contriti, ac fervens deſiderium famulæ tuæ N. humiliter ſupplicantis, pro conſervatione prolis debilis, quam ei dediſti concipere; & cuſtodi partem tuam, & defende ab omni dolo, & injuria dicti hoſtis: ut obſtetricante manu miſericordiæ tuæ, fœtus ejus ad hanc lucē veniat incolumis, ac ſanctæ regenerationi ſervetur, tibiq; in omnibus jugiter deſerviat, & vitam conſequi mereatur æternam. Per eundem Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

Postea aspergatur aqua benedicta in modum Crucis dicendo Psalmum 66. Deus misereatur nostri &c. Gloria Patri &c.

℣. Benedicamus Patrem & Filium cum Sancto Spiritu.

℟. Laudemus, & superexaltemus eum in sæcula.

℣. Angelis suis mandet de te.

℟. Ut custodiant te in omnibus viis tuis.

℣. Domine exaudi orationem meam.

℟. Et clamor meus ad te veniat.

℣. Dominus vobiscum.

℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Visita, quæsumus, Domine habitationem istam, & omnes insidias inimici ab ea, & à præsenti famula tua longè repelle: Angeli tui sancti habitent in ea, qui eam, & fœtum ejus ab omni adversitate, & mortis periculo, tua benedictione custodiant. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

Benedictio DEI Omnipotentis, Patris ✝, & Filii ✝, & Spiritus ✝ Sancti descendat super vos, & maneat semper. Amen.

Aspergatur aqua benedicta.

Benedictio olei simplicis.

℣. Adjutorium nostrum &c.

℟. Qui fecit &c.

℣. Dominus vobiscum. ℟. Et cum spiritu tuo.

Exor-

Exorcizo te,creatura olei, per Deum Patrem ✝ Omnipotentem, qui fecit cœlum, & terram, mare, & omnia quæ in eis ſunt. Omnis virtus adverſarii, omnis exercitus diaboli, & omnis incurſus, omne phantaſma ſatanæ eradicare&effugare ab hac creatura olei, ut fiat omnibus, qui eo uſuri ſunt, ſalus mentis & corporis, in nomine DEI Patris✝ Omnipotentis,& JEſu✝Chriſti Filii ejus, Domini noſtri, & Spiritûs Sancti ✝ Paracliti, & in charitate ejusdem Domini noſtri JEſu Chriſti, qui venturus eſt judicare vivos & mortuos,& ſæculum per ignem. ℟, Amen.

℣. Domine exaudi orationem meam.

℟. Et clamor meus ad te veniat.

℣. Dominus vobiscum.

℟. Et cum ſpiritu tuo.

Oremus.

Domine Deus Omnipotens, cui aſtat exercitus Angelorum cum tremore, quorum ſervitiũ ſpirituale cognoſcitur,dignare reſpicere, & bene✝dicere,, & ſanctificare ✝ hanc creaturam olei, quam ex olivarum ſucco eduxiſti,& ex eo infirmos inungi mandâſti, quatenùs ſanitate recepta, tibi DEO vivo & vero gratias agerent: præſta quæſumus, ut hi, qui hoc oleo, quod in tuo nomine bene✝dicimus,uſi fuerint, ab omni languore,omnique infirmitate,atque

cunctis insidiis inimici liberentur, & cunctæ adversitates separentur à plasmate tuo, quod pretioso sanguine Filii redemisti: ut nunquam lædatur à morsu serpentis antiqui: Per eundem Dominum nostrum JEsum Christum Filium, qui tecum &c.

Aspergatur aqua benedicta.

Alia Benedictio olei contra maleficia

℣. Adjutorium nostrum &c.
℟. Qui fecit cœlum & terram.
℣. Dominus vobiscum. ℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Emitte, quæsumus Domine, Spiritum sanctum tuum Paraclitum de cœlis in hanc pinguedinem olivæ, quam de viridi ligno producere dignatus es ad refectionem mentis, & corporis, ut tua sancta Bene† dictione sit omnibus hoc unguento cœlestis medicinæ perunctis tutamen mentis, & corporis, ad evacuandos omnes dolores, omnésque infirmitates, omnémque ægritudinem mentis & corporis, & si quod illis adversantium spirituum adhæreat nocumentum, ad tactum, & sumptionem sanctificati olei hujus abscedat, nullus spiritalibus nequitiis locus, nulla refugis virtutibus sit facultas, nulla insidiantibus malis latendi licentia relinquatur. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

Aspergatur aqua benedicta.

Alia

Alia Benedictio olei ex Lampade cujuscunque Sancti, quo ungantur Infirmi.

℣. Adjutorium nostrum &c.

℟. Qui fecit cœlum & terram.

℣. Adjuva nos Deus salutaris noster.

℟. Et propter gloriam nominis tui libera nos.

℣. Salvum fac servum tuum.

℟. Deus meus sperantem in te.

℣. Esto illi turris fortitudinis.

℟. A facie inimici.

℣. Nihil proficiat inimicus in eo.

℟. Et filius iniquitatis non apponat nocere ei.

℣. Fiat misericordia tua Domine super eum.

℟. Quemadmodum speravit in te.

His dictis, ungit infirmum in fronte, dicens:

Per intercessionem Beatissimæ Virginis Mariæ, & B. Felicis, secundùm suam piissimam misericordiam liberet te Deus à præsente infirmitate, & ab omnibus malis mentis, & corporis, in nomine Patris † & Filii † & Spiritus † Sancti. Amen.

℣. Ostende nobis Domine misericordiam tuam.

℟. Et salutare tuum da nobis.

℣. Domine exaudi orationem meam.

℟. Et clamor meus ad te veniat.

℣. Dominus vobiscum.

℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Exaudi nos Omnipotens æterne Deus pro famulo (vel famula tua) quem modò in nomine tuo unximus, & intercedente glorioſa Filii tui Genitrice V. Maria, & B. Felice, & omnibus Sanctis, præſta, ut hujus unctionis virtutem ſentire valeat, atque ab omnibus malis animæ & corporis liberetur. Per Eum, qui tecum vivit & regnat DEUS per omnia ſæcula ſæculorum. Amen.

NB. *Sine Stola, prout decrevit S. Congregatio apud P. Sannig.*

Benedictio in peſte animalium.

℣. Adjutorium &c.
℞. Qui fecit &c.
℣. Dominus vobiscum.
℞. Et cum ſpiritu tuo.

Oremus.

Miſericordiam tuam Domine, ſupplices exoramus, ut hæc animalia, quæ gravi infirmitate vexantur, in nomine, atque tuæ Bene ✝ dictionis virtute, ſanentur. Extinguatur in eis omnis diabolica poteſtas, ne ulteriùs ægrotent, tu eis Domine ſis ſuſtentaculum vitæ, & remedium ſanitatis. Per Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

Aſpergatur aqua benedicta.

Benedictio ſalis pro animalibus.

℣. Adjutorium noſtrum &c.
℞. Qui fecit cœlum & terram.

℣. Do-

℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum ſpiritu tuo.

Oremus.

DEUS inviſibilis, & inæſtimabilis, pietatem tuam per ſanctum & tremendum Filii tui nomen ſuppliciter deprecamur, ut in hac creatura ſalis Benedictionem† & potentiam inviſibilis operationis infundas: ut animalia, quæ neceſſitatibus humanis tribuere dignatus es, cùm ex eo acceperint, vel guſtaverint, Bene†dictio, & ſancti†ficatio tua ab omni ægritudinis & læſionis incurſu te protegente cuſtodiat. Per Eundem Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

Oremus.

Domine ſancte, Pater Omnipotens, æterne Deus: defende quæſumus omnia animalia noſtra per hanc creaturam ſalis, & aquæ: defende piiſſime à rapacibus, à latronibus, à beſtiis, à ſcabie, à morbo, à morſibus, à laqueis, à diabolo, ab infirmitate, ab invidia, & à malitia pravorum, à malis hominibus, à malis oculis, à veneficiis, ab aruſpicibus, & ab omnibus malis ſalvare, & pecudes, & animalia, quæ morbis & infirmitatibus vexantur, per hanc creaturam ſalis, & per invocationem ſancti nominis tui ſanare digneris. Per Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

Aſpergatur aqua benedicta.

Bene-

Benedictio Thalami.

Vide Benedictio lecti.

Benedictio Thuris, seu incensi.

℣. Adjutorium nostrum in Nomine Domini.
℟. Qui fecit cœlum & terram.
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum Spiritu tuo.

Oremus.

Per intercessionem Beati Michaëlis Archangeli stantis à dextris altaris incensi, & omnium Electorum suorum, incensum istud dignetur Dominus bene † dicere, & in odorem suavitatis accipere. Sit, quæsumus Domine, famulis tuis pretioso Sanguine tuo redemptis defensio perpetua contra omnes spiritus malignos, & omnes incantationes, præstigia, & diabolicas vexationes: sit perpetua expulsio malignorum spirituum; & in quocunque loco odor hujus incensi fuerit, nullum maleficium, nulláque molestatio diabolica possit perdurare, sed statim tua immensa potentia, & virtute tollatur, & abigatur per signum sanctæ Cru†cis tuæ. Qui vivis &c. Amen.

Ore-

Oremus.

Domine Deus Omnipotens, cui aſtat exercitus Angelorum cum tremore, dignare bene†dicere, & ſancti†ficare hanc creaturam incenſi, ut omnes languores, omnésque infirmitates, atque inſidiæ inimici odorem incenſi hujus ſentientes fugiant procul, ut de cætero non audeant lædere, moleſtare, aut infeſtare creaturas, aut loca habitationis earum. Per te JEſu Chriſte Salvator mundi, qui vivis &c. Amen.

Aſpergatur aqua benedicta.

Benedictio veſtimentorum.

℣. Adjutorium noſtrum in Nomine Domini.
℟. Qui fecit cœlum & terram.
℣. Dominus vobiſcum.
℟. Et cum ſpiritu tuo.

Oremus.

Omnipotens æterne Deus, qui inter cætera mirabilia creaturas tuas diverſis ornamentis decorâſti: & tunicas pelliceas Adæ, & Evæ feciſti, nosque veſte miſericordiæ in hoc ſæculo, & in regno tuo pervenientes ſtolâ gloriæ circumdas; quæſumus, ut hoc induſium, ſeu hæc indumen-

dumenta, pro tui nominis amore, purificare †, mundare † & benedicere † digneris; ut quicunque ea portaverit, & induerit, cœleſtis gratiæ plenitudinem in eis, & munimen tuæ benedictionis percipere, ut ab omnibus inimicorum maleficiis, incantationibus, ligaturis, ſignaturis, & facturis, & inſidiis defenſus, incolumis, te in ſæcula glorificare poſſit. Per Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

Aſpergatur aqua benedicta.

AD-

ADDITIO

Certarum figurarum in Diœceſi Friſingenſi per Generale Mandatum prohibitarum.

OMne Promiſſum cadere in debitum notiſſimi Juris eſt. Promiſi ſuperiùs Part, 2. cap 2. q. 4. me certas Figuras & ſchedas pro tunc ſub Examine Reverendiſſimi Conſiſtorii Friſingenſis conſtitutas, in calce totius operis relaturum. Quare, cùm poſt inſtitutam aliquorum in Lingua Hebraica, Chaldaica, & Syriaca peritorum examinationem, ab Ipſo Celſiſſimo, & Reverendiſſimo Principe & Epiſcopo Friſingenſi Joanne Franciſco Domino Domino Clementiſſimo, ſequentes ſint rejectæ, easdem prout reprobatæ fuerunt, una cum potioribus Rationibus rejiciendi, hic præſentare volui. *Prima Figura.*

Ad cognoſcendum ſi aliquis vexetur à ſpiritibus immundis.

In Nomine Pa † tris, & Fi † lii, & Spiritûs † Sancti. Amen. † Hel Heloym † Sother † Emmanuel † Sabaoth † Agla † Tetragrammaton † Agyos † Otheos † Ichiros † Athanatos † Jehova † Ya † Adonay † Saday † Homouſion † Meſſias † Eſsrecheye † Increatus Pater † Increatus Filius † Increatus Spiritus Sanctus † JEſus † Chriſtus vincit † Chriſtus regnat † Chriſtus imperat † ſi diabolus ligavit vel tentavit te N. ſuo effectu, per ſua opera, Chriſtus Filius DEI vivi per ſuam miſericordiam liberet te ab omnibus ſpiritibus immundis, qui venit de cœlo, & incarnatus eſt in utero Beatiſſimæ Virginis Mariæ, cauſâ humanæ ſalutis, & ejiciendi diabolum, & omnem malignum ſpiritum à te in profundum inferni & abyſſi. Ecce crucem † Domini, fugite partes adverſæ, vicit leo de tribu Juda, radix David. Alleluja, Alleluja, Alleluja.

Circa hanc & ſequentes Figuras ſpecialiter quidam ex deputatis Theologis præſupponendum ajebat, eaſdem non ſine gravi ſuſpicione videri (forſan per zingaros, aliósve malevolos, ſeu nimiùm credulos) originaliter fuiſſe à gente Judæorum tacitè introductas ad Chriſtianam Religionem, ſi non extirpandam, ſaltem

obſu-

Prima Figura probibita.

Benedicta ſit Sacta & individua TRINITAS
PATER, & FILIUS, & SPIRITUS SANCTUS
Nunc, & ſemper, & per infinita ſæcula ſæculorum. Amen!
SANCTE DEUS, SANCTE FORTIS, SANCTE IMMORTALIS
Miſerere nobis.

JESUS CHRISTUS

REX GLORIÆ VENIT IN PACE, DEUS HOMO FACTUS EST, VERBUM CARO FACTUM EST.

Chriſtus vincit, Chriſtus regnat, Chriſtus imperat, Chriſtus ab omni malo nos defendat. **Crux † Chriſti ſalva nos, Crux † Chriſti protege nos, Crux † Chriſti defende nos nunc & in hora mortis noſtræ, Amen!**

1\. [illegible]
HΣ. NAZAΡΑΙΩ. ΒΑΣ. ΤΩΙΟΥΔΑΙΩ.

JESUS NAZARENUS REX JUDÆORUM

Titulus triumphalis benedicat & cuſtodiat nos ab omnibus malis.

2\. ECce Crucem † & Nomen Domini, *Ens Entium Deus, Cauſa cauſarum Deus, vita viventium Deus, à quo omnia Deus, de quo omnia Deus, ex quo omnia Deus, in quo omnia Deus, & per quem omnia Deus, Deus Deorum Deus,* Agla, *potentiſſimus Deus,* Adonay, *Dominus Deus,* Heloim *juſtiſſimus Deus,* Elion *Excelſus Deus,* Eloa *Dominus Deus, & fortiſſimus Deus,* Saday *omnipotens Deus, Sanctus, Sanctus, Sanctus* Sabaoth *Deus, Deus Deorum Deus,* Adonay Tetragrammaton *&c. quod nec lingua explicare, nec mens, nec ſenſus hominum capere poteſt, nec indigniſſima ego* **Tanti Dei Creatoris** *creatura* **dignus** *ſum ſcire, proferre, aut*

hoc glorioſiſſimum & admirabile Creatoris veſtri Nomen Adonay tetragrammaton &c. *Oſculamini & genuflectite devotè Spiritus terrimi, dracones execrandi, nominare indigniſſimi; alias per hæc ſacratiſſima Dei Nomina, per † & pretioſiſſimum* JEſu Chriſti *ſanguinem, validiſſimis quibuscunque exorciſmis hoc ipſo conjuramini, ut ſine mora ceſſetis ab omni incurſu, terrore & vexatione mei & hujus familiæ, nec ſtrepitus excitetis amplius, nec voces formetis, aut alia, ſive per maleficia, incantationes, aut quaſcunque artes operemini mala, ſed prorſus à me, ab hac domo & incolis, ibi hæc devotè portata, aut affixa fuerint, illicò recedatis confuſi ad orcum veſtrum ſulphureum, uti*

ſylabas conjunctas pronuntiare, nec minus ad cælum oculos levare, ſed vix audeo divinatione litterarum perſonare Jod, Hevau, He, *fugite partes adverſæ, fugite dæmones, fugite inimici generis humani, fugite rebelles Creatoris veſtri, oſculamini dæmones maledicti rebelles, ubi perpetuò acriùs concremandi; Ita* SANCTISSIMA TRINITATE *jubente, Virgine Dei Genitrice* MARIA *intercedente, &* S. Michaële *Archangelo exequente. Amen † Amen † Amen † Fiat † Fiat.*

obfuſcandam, & obſcurandam: non enim (pergit ille) alio Chriſtum Salvatorem Noſtrum compellant nomine, quàm *Thalvi*, hoc eſt, *ſuſpenſus*: & Ejusdem Beatiſſimam Matrem *Thalvia*, ſeu *ſuſpenſa*: Chriſtianos verò *Chutiter*, quod idem, ac *omnia mala* denotat. S. Evangelium intitulant *Avengilion*, quod eſt, *volumen iniquitatis*. Quare cum commorantes ſimplicioribus Chriſtianis, vix alium eosdem decipiendi modum viderent, quàm literîs incognitîs plures mirabiles ſuperſtitione, vel ſaltem prudenti ſuperſtitionis ſuſpicione haud carentes formârunt figuras & caracteres: quod cùm relatum eſſet Celſiſſimo S. R. I. Principi, ac Epiſcopo Friſingenſi, Altefatus pro ſuo ſingulari paſtorali zelo demandavit, ut dictæ figuræ, ac caracteres ſtrictè examinarentur, quo facto, & relatione inde habita, easdem rejecit, prout in præſenti cernitur.

In prima Figura, teſtibus Theologis iisdem, jam olim Romæ confixa, & condemnata, ſub. N. 1. ponitur Titulus ſalutiferæ Crucis Redemptoris Noſtri, ſubjuncta paraphraſi latinè, hebraicè, & græcè ſcriptus: cùm uterque hic titulus valde mendosè ſit formatus, præſertim verò hebraicè exaratus; nam in hoc, referunt illi, vix tres literas eſſe ritè formatas; & cùm inſuper ordo ſcriptionis hebraicæ, qui eſt à dextra ad ſiniſtram, prorſus

ſit immutatus, cenſebatur neque Titulum ſuperſtitione, aut ſaltem juſta ſuperſtitionis ſuſpicione catere,

Sub N. 2. continetur Figura Chriſti cum inſcriptione in prima figura orbiculari: *Et vocabitur Nomen Ejus admirabilis, Conſiliarius, DEus fortis, Pater futuri ſæculi, Princeps Pacis, & hoc Nomen meum vocabit ipſum DEus Noſter, ſit Nomen Ejus in æternum*, ubi textum (prout quidam ex dictis Theologis retulit) corrumpunt ad Chriſto ſuam Divinitatem adimendam, quod clariùs verba mox ſequentia indicant: *deleatur Nomen Ejus.*

In proxima figura orbiculari dicebat circumſtare SS. Nomen JEſu quinduplici, nullo tamen modo, benè ac legitime formatum, conſequenter eo ipſo rejicienda.

In tertia orbiculari figura hæc, inquiebat, legi verba: *Ze, Schemo, Lengolam, Vaze, Zechri*, queis Linguarum periti ſignificari adjunt: *ita* (ſcilicet abolitus) *ſit nomen & Memoria Ejus.* Sicut &

In qua rta figura orbiculari hæc verba: *Ben, Bar, Jeled, Bin, Schul*, idem, quod priora, ſignificantia: Item

In quinta orbiculari figura ſequentia haberi verba: *Hebeſch, Keſcheb ſe, ſon Kachel*, quibus irriſoriè Chriſtus ovis, aries, agnus &c. dicitur.

Sub facie Chriſti hæc cerni: *Lechem panim*, id eſt *panis facierum*; quibus videntur velle

velle indicare, Chriſtum tam parùm eſſe in ſacratiſſima Hoſtia, quàm olim in antiquo Teſtamento fuerit ſub ſuo pane propoſitionis, utpote qui pari ratione *panis facierum* dici potuiſſet, ſi figuram faciei habuiſſet.

In Crucis ſigno à parte dextra hujus primæ figuræ collocato verba hebraica mendoſiſſimè ſcripta reperiri, quæ ſignificant: *Mi camorha baëlim*; *Jehova*, ex lib. Exod. c. 15. v. 2. deſumpta: *Quis ſimilis tui in fortibus Domine*. Legitur etiam latinè ſcriptum *Machabæi*, ad denotandum, Filios Matathiæ in Vexillis ſuis eadem habuiſſe impreſſa: Quarè cùm verba non benè ſint formata, atque exinde timendum, ne potiùs hebraicis ipſis characteribus mendoſiſſimè exaratis, quàm Vexillo Crucis Chriſti vis efficacia tribuatur, cum cæteris etiam hoc ſignum ibidem cenſebatur non eſſe admittendum.

Dices: Si prima hæc figura eſt rejicienda, tunc pariter rejici debent duæ orationes ibidem contentæ, quarum prima incipit: *Ecce Crucem † & Nomen Domini*. Altera: *Hel*, † *Heloym* † *Soter* † *Emmanuel* † *Sabaoth* † *Agla* † *Adonal* † &c. Atqui hæ duæ Orationes non ſunt rejiciendæ: ergo. Min. probatur: ſi enim dictæ Orationes forent rejiciendæ, vel deberent rejici, quia ibidem continentur Nomina Divina ſub lingua aliena, puta, *Hel*, *Heloym*, *Emma-*

 nuel,

nuel, Sabaoth Adonali. Vel quia ponitur DEus ſub Nomine *Deus Deorum, Ens Entium, cauſa cauſarum* &c. vel quia reperitur cabaliſticum *Agla*, quo Judæi frequentiſſimè abutuntur ad varias ſuperſtitiones &c. ſed propterea dictæ orationes non ſunt rejiciendæ: nam quid id totum obeſt pietati orationis? Nunquid ibidem etiam, & quidem ab initio ſtatim ponitur *Crux Chriſti, ac Nomen Domini*? & quis prohibebit alia ſacra Nomina DEI, vel Beatiſſimæ Virginis Mariæ, aut Sanctorum addere? Nunquid non etiam in Pſalmis habetur: *DEus Deorum locutus eſt* &c.? Num DEO injuria infertur, ſi contra ſuperbiſſimum ſpiritum, qui voluit eſſe ſimilis Altiſſimo, nos humili, ac devota aliqua oratione; & veneratione agnoſcimus DEum tanquam cauſam cauſarum, & primum Ens, à quo omnia reliqua in fieri & conſervari dependent, humiliter deprecantes, ut ſua virtute hoſtis infernalis inſidiæ annihilentur? Item nunquid non etiam Eccleſia ad finem Adventûs DEum inclamat: *ô Emmanuel! ô Adonai!* & Eundem die Paraſceves ſub adoratione Crucis veneratur ſub peregrinis Nominibus *Agios, ô Thèos, Athànatos, Iſchyrôs &c.*?

Num. S. Scriptura eſt prohibenda ex eo, quia hâc Hæretici abutuntur? Cur ergo propter Nomen cabaliſticum ac Myſterioſum *Agla*, quod in ſe ſanctum eſt, & idem

dem significat, ac *Tu fortis in æternum Domine,* tota oratio superstitionis arguatur ex eo, quia Judæi ex propria sua malitia hoc Nomine abutuntur? O quoties Striges & Magi rebus etiam sacratissimis abutuntur, ergóne res similes sunt propterea rejiciendæ, & prohibendæ Fidelibus, ne in veneratione habeantur? Neutiquam. Profectò si Christus ipsemet dixit, hoc genus dæmoniorum non exit, nisi in oratione &c. illa erit fortissima contra dæmonem oratio, quæ ex S. Scriptura, tanquam Verbo DEI, desumitur. Ne deterreant te sejunctim collocatæ illæ litteræ: *Job, He, Vau, He*: etenim ut compositæ nil aliud significant, quàm *Jehovah*, seu DEum ineffabilem, ac Tri-Unum. Videatur desuper Casparus Schott S. J. in suo Tract. de Mirabilibus Cabalisticis Part. 2. cap. 11.

Respondetur ad hanc objectionem: Quidquid sit de Rationibus in minori adductis, & pluribus forsan adducendis, ob quas aliqui dictas saltem orationes defendi posse putant, prout ipse celeberrimus Exorcista Candidus Brognoli tom. 2. de Maleficiis Disput. 4. Part. 3. cap. 1. folio apud me 311. in specie Nomen illud *Agia* non reprobat, & secunda oratio apud Sannig non solùm ab Ordine, sed etiam ab Archi-Diœcesi Pragensi approbata reperitur: Totam nihilominus hanc figuram

 tam

tam propter ſuſpectos characteres, quàm alias Rationes, in Actis allatas, ideò vel maximè videri eſſe reprobatam, quia bonum ex integra cauſa, malum ex quolibet defectu, præſertim in Amuletis, ubi quo ſanctior aliqua res exiſtit, eò major ipſi infertur injuria, ſeu irreverentia, ſi cum alia ſuperſtitioſa & mala commiſceatur.

Altera Figura reprobata.

Hæc Figura juxta Relationem Peritorum linguarum ſub N. 1. magica ſigna theſauros fodientium ex Agrippa (cujus liber eſt inter primæ Claſſis prohibitos) deſumpta continet: ſunt autem ſigna hæc mira, etiam in lingua hebraica, chaldaica, & ſyriaca verſatis incognita, conſequenter prudenti opinione ceu ſigna diabolica à Chriſtiano deteſtanda.

Numero 2do hujus figuræ memorati Theologi tribuunt eandem cenſuram: eo quòd, ipſis referentibus, præter DEI Nomina vitioſiſſimè ſcripta, immiſta ſint plurima vocabula barbara, ſoli fortè diabolo, vel etiam ejus aſſeclis nota, & hinc meritò de ſuperſtitione ſuſpecta.

Sub N. 3 contenta exhibent juxta eosdem, duo ſigna Strygum, cum verbis: *cara, phara, feſta tuta, mita, mæſta*, quæ idem ac ly *plictri* ſignificant: nil ergo aliud ſunt, quàm diaboli figmentum, præſertim cùm circiter triginta abhinc annis Auguſtæ Vindelicorum Vetula quædam, quæ paſſim pro

ſaga

Altera Figura

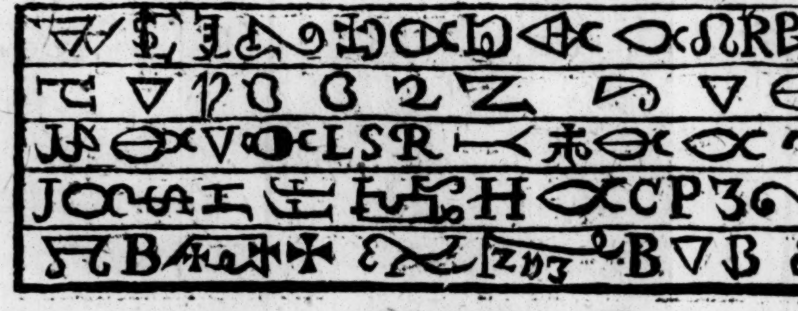

Tetragrammoton Alphaheto Emanuel,
nay Heley Heloy, Sabaot Meſſias Abrac
Agla, Liga, Lena Verbum Gloria Lux Ima
Otheos, Iſehiros, Athanatos, Ymos Eleyſ
theon in Excelſis Oriſtaberan, Flamabat
Ahmiſeron Oreyſteon, Annoyon, Egyg
Jeſus Chriſtus Rex Gloriæ † Venit
Per Ipſum † & cum Ipſo † & in Ipſo †
unitate Spiritus S. omni
I † N † B † I † V † L † D † V † I † R † D † A
Quemadmodum ſperavimus in te Domine † amen

Laus Deo B. Virgini ſine Labe Conceptæ † amen † T

N. 4.

Mentem ſanctam † Spontaneam † honorem DEO † Patriæ liberationem, ignis â læſura protege nos Agatha pia.

ura reprobata.

N. 1.

uel, JEſus Chriſtus, Sother Adether Ado-
racola, Abrato Abrat, Aber, Ananiſapta,
Imago Sponſus Sacerdos, Trinitas Hagios
leyſon, Pantheon, Stimulamathon, Onoy-
abaton, Iſiſton, Alfa : כשנשבשיד·נא -
Egygrion Annoyſeron, Lamathon.
enit in Pace † Deus Homo Factus Eſt †
o † Sit tibi Deo Patri omnipotenti † in
omnis honor & gloria.
D † A † Fiat Miſericordia tua ſuper nos.

nen † Cara † Phara 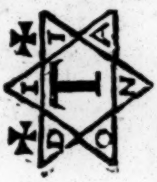 Feſta †

en † Tuta † † Mita †Meſta †

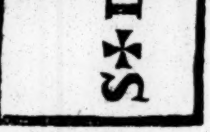

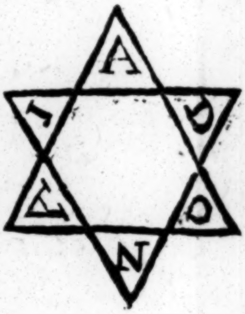

N. 3.

g. 296.

ſa
d
ii
ſa

c
r
ti
H
tu
t
T
ſe
t
q
p
e
u
b
D
in

†
†
†
†
V
a

ſaga habita, ac demum combuſta fuit, iisdem referatur fuiſſe compellata: quinimò iisdem pueri ſuperſtitiosè uti dicantur ad ſagas cognoſcendas.

Sub N. 4. cernitur Crux hiſpanica, è cujus utraque parte leguntur varii caracteres, qui partim in Cruce S. Benedicti, partim in cruce, ſancto Zachariæ Epiſcopo Hieroſolymitano attribui ſolita, reperiuntur; quia tamen ad extra apponuntur litteræ aliquæ non ſatis cognitæ, præfatis Theologis reprobandæ videbantur: præſertim quòd, quia dato etiam, quòd uſus totius hujus Crucis authenticus eſſet (de quo non ſatis conſtat) tamen hìc malè applicaretur, cùm conjungatur pluribus in eadem ſcheda contentis ſuperſtitionibus, ut proinde dici oporteat: *quid luci ad tenebras, & quæ comparatio Chriſti ad Belial?* De quo vide ſuperiùs circa primam figuram in ſolutione objectionis.

Figura tertia reprobata.

† Cara † Phara †
† Feſta † Tuta †
† Mita † Mæſta †
† I. † N. † R. I. †
Verbum Caro factum eſt & habitavit, in nobis † MARIA †
In Conceptione tua Virgo Immaculata fuiſti.

De

De hac, in qua denuò reperiuntur illa verba *cara*, *phara*, *festa*, *&c.* abunde dictum fuit in præcedentibus. Cæterùm an duæ figuræ, sex angulos habentes, ubi in una Nomen *Jehova*, in altera *Adonai*, utrobique autem in medio signum T. exprimitur, sint rejiciendæ etiam separatæ ab illis verbis, *cara*, *phara*, *&c.* altiori Judicio submitto. Illi, qui talium figurarum adhuc Patronos agunt, quamlibet figuram fieri ex duplici Triangulo Δ Mysterium sacratissimæ Trinitatis figurante contendunt, & quia quodlibet sacrum Nomen (nimium *Jehova*, *Adonai*) tanquam DEO proprium juxta nostram computationem sex continet literas, cuilibet literæ unum angulum attribuunt, volentes sic Trinum DEum ac Dominum exprimere. Signum autem Tau, quo multa milila in Apocalypsi videbantur signati, SS. Crucis Mysterium (inquiunt) exprimit, quo pariter Seraphicus Pater signabatur, prout legitur in ejus officio SS. Stigmatum die 17. Sept.

Crucis signum Tau Littera
Fronti Francisci scribitur,
Quæ variè distinguitur
Miranda lucis operâ.

Figura Quarta reprobata.

De hac figura, & quæ circa eam dicta sunt, videantur c. 2. q. 4. à n. 45.

Præsens

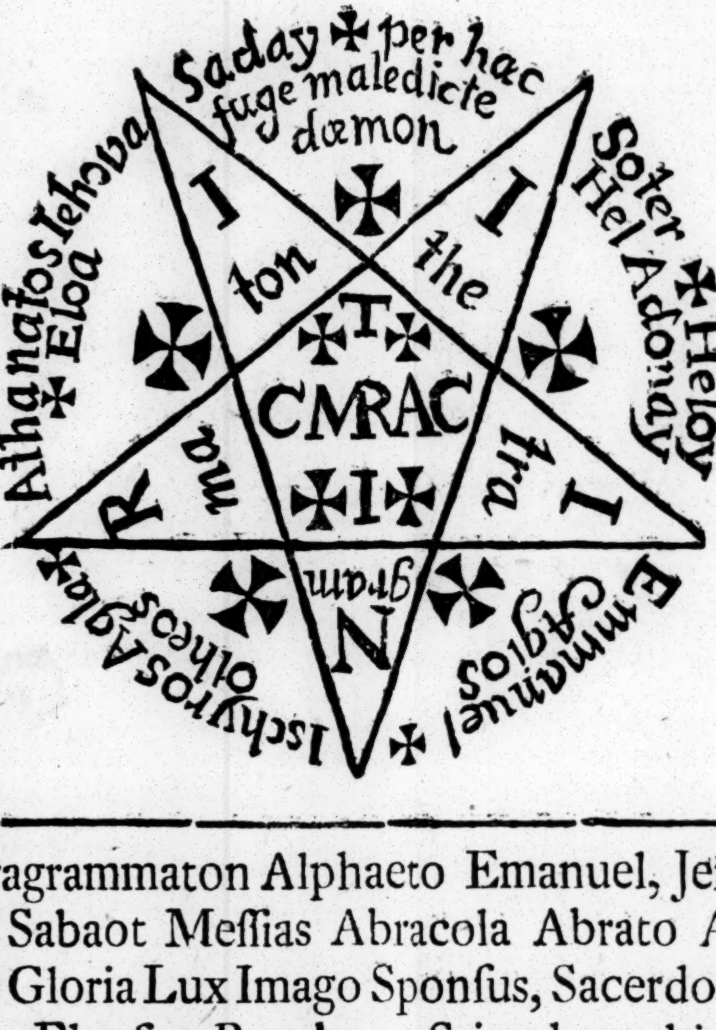

Tetragrammaton Alphaeto Emanuel, Jeſus
loy, Sabaot Meſſias Abracola Abrato Abra
bum Gloria Lux Imago Sponſus, Sacerdos Tr
Ymos Eleyſon, Pontheon, Stimulamothion,
ton Iſiſton Alfa: [illegible]. Alm
noyſeron, Lamathon.

Jeſus Chriſtus Rex Gloriæ † Ven
Per Ipſum † & cum ipſo † & in Ipſo †
Spiritus S. omn
I † N † R † I † V † L † D † T † I † R † D †

Quemadmodum ſperavimus in te Domine † a

Laus Deo B. Virgini ſine Labe Conceptæ † am

quinta reprobata.

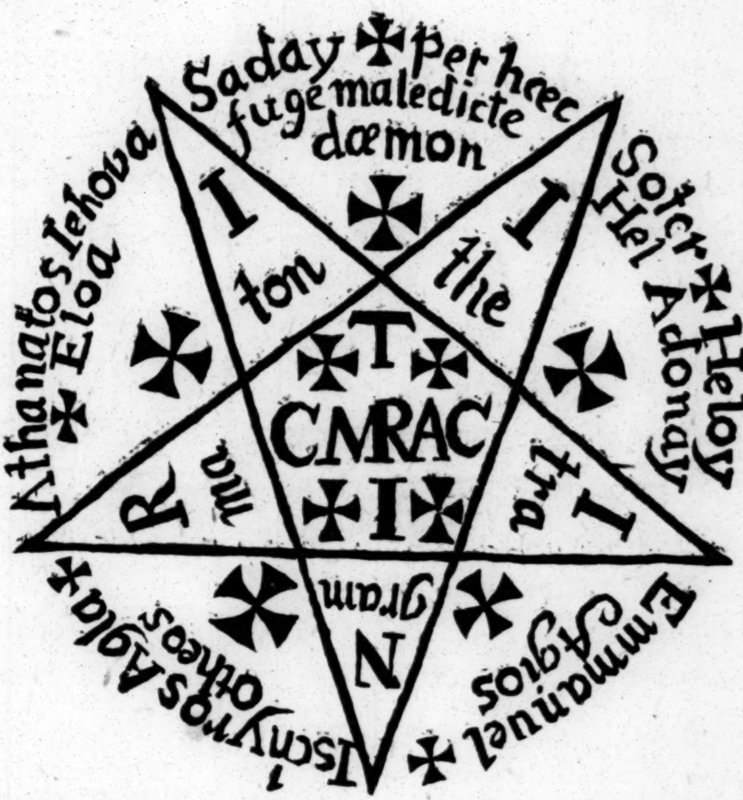

ſus Chriſtus Sother Adether Adonay, Heley, He-
Abrat, Aber, Annaniſopto Agla, Ligo Lena Ver-
s Trinitas, Hagios, Otheos, Iſchiros, Athanatos,
on, Onoytheon, in Excelſis, Oriſtaberan, Flamaba-
Almiſeron Oreyſteon, Annoyon, Egygrion, An-

Venit in Pace † Deus Homo Factus Eſt †
o † S. tibi Deo Patri omnipotenti † in unitate
mnis honor & gloria.
D † A † Fiat Miſericordia tua ſuper nos.

† amen Cara Para Feſta †

amen † Tuta Mita Meſta †

g. 299.

Præſens figura principaliter exhibet Triangulum adinvicem inſertum, & ex angulis quinque conſtantem, ac quaſi quinquies litteram A. repræſentantem. Ubi pro clariori notitia advertendum ex libello de 5. vulneribus Chriſti P. Guilielmi Wael S. J. fol. m. 125. quòd Antiochus quondam ΣΩΤΗΡ, ſeu *Salvator* (prout teſte V. Beda in feſto Expectationis B. V. M. idem *JEſus* ſignificat) communiter dictus fuerit. Hic, cùm quondam in diſcrimine verſaretur, ut animos militum in ſpem erigeret, ajebat, ſe per quietem vidiſſe Alexandrum Magnum monentem, ut hanc ipſam figuram, ex quinque Angulis formatam, pro ſalutis ac victoriæ ſymbolo aſſumeret, idque pro Teſſera Tribunis daret, cui inſcripta fuerat YΓEIA, id eſt *Salus* ita ut in quolibet Angulo unica talis litera collocaretur.

In hoc equidem ſenſu figura iſta plena eſt ſuperſtitione. Ad idem Author tam in cupro libelli frontiſpicio præfixo, quàm in libro fol. 228. hanc ipſam antiquiſſimam & vulgatiſſimam figuram, quinque SS. Chriſti vulneribus, ex quibus vera nobis *Salus* fluxerat, applicat, ac fuſius declarat, ac tanquam ſanctum propugnat. Hinc eandem, in ſe ſumptam nollem quidem impugnare. Diſplicet tamen ex eo, quia præter eandem adhuc plura

plura alia ignota, & ex parte jam antea à Celſiſſimo reprobata uti *chara*, *phara*, *feſta* &c. & alia incognita annexa inveniuntur. Periculum præterea eſt, ne à multis malevolis tanquam ſignum Antiochi diſtribuatur ad circumveniendos ſimpliciores.

Et hæ ſunt figuræ, hæc ſigna, quæ facta relatione Reverentiſſimi Conſiſtorii, junctis peritis in lingua Hebraica, Syriaca, ac Chaldaica, ab Altefato Celſiſſimo, & Reverendiſſimo Principe ceu ſolertiſſimo animarum Paſtore de latenti aliquo ſuperſtitionis ac blasphemiæ veneno ſuſpecta in ſua Diœceſi prohibita, ac proſcripta fuêre.

Index rerum omnium Partis Secundæ.

Prior numerus paginam, alter numerum marginalem indicat.

A.

ABortûs maleficium. 20. 15. quomodo destruendum. 121. 90.
Accenso lumine an spectra pellantur? 228. 176.
Accusans criminaliter maleficum, an irregularis? 138. 101.
Actus detestationis diaboli. 116. 85.
Adjuratio in SS. Nomine JEsu facta potissima est ratio dignoscendi spectra. 187. 139. Item 195. 141.
Aerei dæmones. 177. 130.
Agni DEI, seu ceræ papales appendendæ maleficiatis 138. 100. sunt efficax contra spectra mala remedium. 215. 160.
Amatorium maleficium. 11. 6.
Amuleta suspecta, præsertim à vetulis, circumforaneis & carnificibus accepta, eliminanda, 113. 83. à diversis prohibitis figuris expurganda. à fol. 290.
Angelus malus se in Angelum lucis transformat. 186. 138. Angeli boni quomodo à malis dignoscendi. 186. 139. Angeli mali quomodo

modo ex domibus, aliisque locis expellendi. 197. 143.
Animalia bruta maleficiis obnoxia. 155. 114. quomodo à maleficiis liberanda. 115. 114 & seq.
Animæ damnatæ apparent rarissimè. 180. 132. Qua ratione à dæmonibus discernendæ. 195. 142. Quomodo ex locis infestatis expellendæ. 230. 179.
Animæ purgatorii rarò apparent. 182. 135. Quibus potissimùm hominibus. 184. 136. quibus in locis. 185. 137. quomodo à dæmonibus discernendæ 195. 142. quibus remediis liberandæ. 232. 181.
Apparitiones animarum ex pacto sunt satìs periculosæ. 237. 184.
Aqua benedicta efficax contra dæmones remedium. 214. 175.
Aquâ calidâ abluendi malefici. 135. 99.
Aquatici dæmones. 177. 130.
Artificialia spectra. 175. 128.
Aversionis frumenti maleficium. 21 16. quomado destruendum. 127.

B.

Balnei benedicti virtus contra dæmones. 158 120.
Benedicere quid sit. 166. 119. res benedictæ unde effectum habeant, & cur eo quandoque frustrentur. 167. 119.
Benedictio data cum V. Sacramento efficax contra spectra remedium. 214. 158.

Bene-

Benedictio aquæ contra maleficia fol. 250.
Aquæ Ignatianæ, uti vulgò vocatur. 251.
Balnei, unctionis, medicinæ, vel brodii medicati 253. alia Balnei pro maleficiatis. 254.
Cerevisiæ, vini, vel alterius potabilis materiæ. 255.
Cujuscunque comestibilis. 256.
Crucis simplicis. 256.
Cubiculi. 257.
Domûs novæ. 258. Item 259.
Fontis, seu putei. 262.
Fœni pascuorum, salis, & aquæ pro animalibus à maleficio liberandis, ac præservandis. 262.
Communis supra fruges & vineas. 263.
Herbarum quocunque tempore. 264.
Iconum, seu Imaginum DEI & Sanctorum. 266.
Pro infirmis præsertim febricitantibus. 267.
Beati Salvatoris ab Horta contra febres. 272.
Venerab.. P. Joannis de S. Guilielmo super infantes infirmos. 272.
Lecti pro maleficiatis. 274.
Generalis cujuscunque loci. 276.
Quarumcunque medicinarum. 276.
Medicinæ, vel cujuscunque comestibilis. 277.
Olei simplicis. 280.
Olei contra maleficia. 282.
Olei ex lampade cujuscunque Sancti, quo ungantur infirmi. 283.
In peste animalium. 284.
Salis pro animalibus. 284.

Tha-

Thalami. 119. 87.
Thuris seu incensi, 286.
Vistimentorum. 287.
Blasphemiis an, & quæ spectra pellantur. 222. 168.
Butvri faciendi maleficium. 20. 15. quomodo destruendum. 124. 92.

C.

CAusa & ratio maleficii infantium 111. 83.
Causæ morales maleficii. 17. 12.
Characteres diversi ad superstitiones adhibentur. 59. 43.
Chirographa facta dæmonem inter & maleficum, 143. 104. an necessariò repetenda. 144. 104. quomodo destruenda. 148. 107. qua ratione à dæmone repetenda. 152. 112.
Confessio maleficorum. 140. 103.
Confessarii suo munere indebitè functi post mortem damnati in forma luporum comparentes. 196. 142.
Convitiis, & diris imprecationibus an spectra pellantur. 222. 168.
Corpora à dæmonibus assumpta frigida sunt. 194. 141.
Crimina excepta à quovis sine irregularitate denuntianda. 139. 101.
Crucis signum efficax contra dæmones remedium. 213. 156.
Curatio diabolica maleficiorum. 35 29. est in-

intrinſecè mala. 38. 30. quænam curationes in particulari ſuperſtitioſæ. 46. 38.

Cuſſinum non licet dejicere intentione ſtrigem vexantem retinendi. 100. 74.

D.

DÆmones ignei vel ætherei, aërei, aquatici, terreſtres, domeſtici, ſuccebi & incubi. 177. 130. à maleficis pœnitentibus non timendi. 147. 10 . quomodo animalia bruta maleficiis lædant. 155. 114. an & quomodo pluvias, grandines excitent. 159. 116. nequeunt homines veraciter in beſtias transmutare. 179. 131. quomodo eos in beſtias transmutare videantur. ibi. ad ſpeciem optima conſulunt. 183. 135. in Angelum lucis ſe transformant. 186. 138. domos, arces, aliáque loca infeſtant. 197. 143. dæmones vitro, annulo, vel vaſculo incluſi quomodo tractandi. 238. 185.

Dæmoniaca ſpectra 177. 130. qua ratione pellenda 197. 143. & ſeqq.

Deſtructio ſignorum maleficorum licita. 87. 62. non tamen neceſſaria. 91. 65. imò nec abſolutè conſulenda. 92. 66.

Divina maleficiorum curatio quid ſit, 85. 60.

Domus à ſpectris diabolicis infeſtata quomodo expurganda. 197. 144. & ſeqq. quomodo præſervanda. 116. 162.

E.

EPilogus opuſculi hujus benè conſiderandus, 242. 188.

Exorcismis faciliùs, quàm rebûs benedictîs curantur maleficia. 104. 79.
Exorcismus ad maleficium parvulis illatum destruendum. 110. 82.
Exorcismus ad maleficium in matrimonio factum destruendum. 117. 86.
Exorcismus ad maleficia in thalamo vel lecto facta destruenda. 120. 88.
Exorcismus ad dissolvendum maleficium difficilis parttûs, abortûs, & lactis exsiccationi 123. 91.
Exorcismus ad destruendum maleficium impedimenti butyrizationis. 126. 93.
Exorcismus ad destruendum maleficium frumenti aversionis. 128. 95.
Exorcismus ad destruendum maleficium diversorum morborum. 132. 98.
Exorcismus ad repellendum dæmonem obsidentem, præsertim à maleficis taciturnitati maleficiô infectis. 136. 100.
Exorcismus ad repellendum dæmonem à maleficis pœnitentibus. 144. 105.
Exorcismus contra dæmonem infestantem eum qui chirographi cautione animam suam eidem subscripsit. 151. 111.
Exorcismus ad compellendum dæmonem ad chirographum datum restituendum. 153. 113
Exorcismus ad expellendos dæmones ab animalibus. 157. 115.
Exorcismus contra imminentem tempestatem fuguris, grandinis &c. 160. 117. alius brevior. 165. 118.

Exorcismus probativus ad cognoscendum, an dæmon locum quemdam infestet. 200. 146.
Exorcismus ad dæmonem ex loco infestato expellendum. 204. 148. quid ejecto dæmone faciendum. 200. 151.
Exorcismus probativus, an dæmon ex loco infestato sit expulsus. 209. 152.
Exorcismus ad dæmonem annulo, aut alteri vasculo inclusum expellendum. 241, 187.
Exorcista quomodo dæmones ex locis infestatis ejicere valeat. 198. 144.

F.

FAscinatio alia poëtica, alia naturalis, alia magica. 13. 8.
Fæmina ob luxum vestium post mortem nuda apparuit à duobus lupis comitata. 196. 142.
Fides firma ad tollenda maleficia necessaria. 102. 77. & seqq. dæmones ex loco infestato repellit. 213. 154.
Figuræ superstitiosæ ad maleficia curanda adhibitæ. 60. 43.
Figuræ superstitiosæ contra grandines. 63. 44. item 64. 45.
Figuræ in Diœcesi Frisingensi reprobatæ. 289. & seqq.

G.

GLadeis & lanceis an spectra pellantur. 223. 171.
Grandines & pluviæ à dæmone excitatæ. 159. 116.

Gregorius IX. ſub excommunicatione jubet deferri maleficos. 139. 101.

H.

HAlitu ſolo inficiunt malefici. 10. 5.
Herbæ diverſæ, olea, maleficiatis non ſemper proficiunt. 173. 125.
Herbis, plumis, feſtucis nocent malefici. 9. 5.
D. Hilarion maleficii ſigna non deſtruit. 88. 63.
Hiſtoria mirabilis dæmonis ex loco infeſtato expulſi. 206. 150.
Homo in beſtiam à dæmone transmutatus. 179. 131.
Hoſtiam conſecratam cuti carnis inſuunt malefici. 135. 99.
Hoſtile maleficium. 11. 6.
Humana ſpectra. 175. 128. quomodo pellenda 176. 129.

I.

JEſu & Mariæ Nomen efficax contra ſpectra diabolica remedium. 215. 159.
Igne benedicto concremanda maleficii ſigna 96. 69.
Ignei, vel ætherei dæmones. 177. 130.
Ignes fatui ſpectra eſſe videntur. 175. 128.
Imprecationibus diris an ſpectra pellantur. 22[illegible] 168.
Incantatores quinam dicantur. 7. 2.
Infantes ſignô Crucis à Parentibus muniti à maleficiis immunes. 112. 83. quomodo à maleficiis

leficiis curandi. 106. 80. Quomodo præſervandi. 111. 83.
Infirmi per præceptum à tentatione diabolica protegendi. 221. 166.
Ingeſtionis rerum ſolidarum in corpus maleficium. 22. 17. quomodo contingat. 23. 18. quomodo deſtruendum. 133. 98.
Innocentius IV. jubet ſub excommunicatione accuſare maleficos. 138. 101.
Judicibus licet lavare maleficos, radere pilos, aut eos in aheno, vel caldario conſervare. 99. 73.

L.

LActis exſiccationis maleficium. 20. 15. quomodo deſtruendum. 121. 90.
Lamiæ quæ, & unde dictæ. 7. 2.
Lanceis & gladiis an ſpectra pellantur. 223. 171. an licitè lædantur. 227. 175.
Lares quid. 178. 130.
Loca quænam ordinariè à ſpectris infeſtata. 185. 137. quomodo expurganda. 197. 143. quomodo præſervanda. 216. 162.
Lumine accenſo an ſpectra pellantur. 228. 176.

M.

MAgi quinam dicantur. 6. 2.
Magica ſpectra. 179. 131.
Malefici diverſimodè nocent. 9. 5. an à dæmone poſſeſſi. 139. 102. quomodo pœnitentes à dæmone liberandi. 139. 102. & ſeqq. quomodo præſervandi. 147. 106.

Maleficium quid ſit. 5. 1. Ejus varia nomina ex diverſis effectibus deſumpta. 6. 2.
Maleficium aliud naturale, aliud præternaturale, aliud mixtum. 7. 3. & 4.
Maleficium aliud ſomniferum, aliud amatorium, aliud hoſtile. 11. 6.
Maleficium venenarium quid, & quomodo fiat. 16. 11. reverà datur. 18. 13.
Maleficium abortûs, difficilis partûs, lactis exſiccationis, impedimenti butyrizationis. 20. 15. frumenti averſionis. 21. 16. ingeſtionis rerum ſolidarum in corpus. 22. 17. quomodo fiat. 23. 18.
Maleficium ligaminis. 24. 20. quomodo fiat. 25. 20. aliud abſolutum, aliud reſpectivum. 25. 20. ſigna illud dignoſcendi. 26. 21. quomodo deſtruendum. 114. 84.
Maleficium adhæſionis corporalis. 27. 22.
Maleficium devovendi. 27. 23.
Maleficium diverſorum morborum. 29. 25.
Maleficium taciturnitatis. 28. 24.
Maleficium aliud perpetuum, aliud temporaneum. 31. 26.
Maleficium an per aliud maleficium ſolvi poſſit. 34. 27. an licitè ita ſolvatur. 36. 29. item 38. 31. & ſeqq.
Maleficium an licitè per vana, & inutilia tollatur. 42. 36.
Maleficii latentis ſigna ubi perquirenda. 96. 69.
Maleficia ſingula quomodo per Exorciſmos deſtruenda. 101. 76. & ſeqq.

Maleficium quomodo dignoſcendum ab infirmitate naturali 70. 48.
Maleficium mixtum etiam naturalibus remediis curandum. 105. 79.
Maleficus à quo criminaliter accuſandus. 139. 101.
Media licita diſſolvendi maleficia, quomodo ab illicitis dignoſcenda. 43. 37. quænam in paricular i ſuperſtitioſa. 47. 38.
Media ſuperſtitioſa dignoſcendi morbum maleficum à naturali. 49. 39.
Modus deſtruendi maleficium infantium. 106. 80.
Modus parvulos à maleficiis præſervandi. 111. 83.
Modus deſtruendi maleficium in Matrimonio factum. 114. 84.
Modus conjuges à maleficio præſervandi. 121. 89.
Modus deſtruendi maleficium abortûs, difficilis partûs, lactis exſiccationis. 121. 90.
Modus tollendi maleficium impedimenti butyrizationis. 124. 92.
Modus tollendi maleficium frumenti averſionis. 127. 94.
Modus curandi maleficium diverſorum morborum. 130. 96.
Modus procedendi cum ſagis cum dæmone pactum habentibus, ſed pœnitentibus. 139. 102.
Modus procedendi cum illis, qui datô chirographô ſe dæmoni devoverunt. 184. 107.

Modus animalia bruta à maleficiis liberandi. 155. 114. & seqq.
Modus destruendi maleficia pluviarum, & grandinum à dæmone excitatarum. 159. 116.
Moralis maleficiorum curatio quid sit. 85. 60. licitè fit per destructionem signorum. 87. 62. destructio tamen non est necessaria. 91. 65. nec absolutè consulenda. 92. 66. per accidens non rarò periculosa. 94. 68.
Morbi quinam ex maleficio provenientes. 29. 25.

N.

NAturale Maleficium. 7. 3. quomodo curandum. 71. 49.
Naturalia suffumigia an spectra pellant. 228. 177.
Naturalia an habeant virtutem directam curandi maleficia naturalia. 71. 49. & 50. item an habeant virtutem curandi maleficia præternaturalia. 72. 50. an habeant vim directam pellendi dæmones. 76. 53. an intentionalem. 79. 55.
Naturalia spectra quid. 175. 128.
Numismata S. Benedicti non sunt superstitionis arguenda. 67. 46.

O.

ODoribus & suffumigiis, an spectra pellantur. 228. 177.

Olea & unguenta diversa non semper maleficiatis proficua. 173. 125.
Oratio germanica à parentibus infantium maleficiô infectorum recitanda. 106. 81.
Oratio ante Exorcismum super infante maleficiato recitanda. 109. 81.
Oratio germanica ad solvendum maleficium Matrimonii. 115. 85.
Oratio germanica pro destructione maleficii diversorum morborum. 131. 97.
Oratio germanica ab illo recitanda, qui chirographô datô se dæmoni devovit. 150. 110.
Oratio germanica ad dæmonem ex loco infestato expellendum. 202. 147.
Oratio & jejunium efficax contra spectra diabolica remedium. 215. 161.
Oratio præparatoria ante quamcunque Benedictionem 249.
Orationes facta expulsione diaboli ex loco infestato recitandæ. 211. 153.

P.

Parentes locò infantium fidem elicere debent. 106. 80. item fol. 245.
Partûs difficilis maleficium. 20. 15. quomodo destruendum. 121. 90.
Peccata maleficiorum. 140. 103.
Personæ maleficæ an à dæmone possessæ. 139. 102.

Pestis quandoque à dæmonibus causata. 158. 115.

Pharmaceutriæ, quæ, & unde dictæ. 7. 2.

Pili omnes licitè abraduntur strigibus. 135. 99.

Pluviarum & grandinum maleficia. 159. 116.

Possessionis diabolicæ à maleficio discrepantia. 8. 3.

Præceptum à B. Virgine dæmoni factum. 205. 149.

Præceptum in SS. N. JEsu factum omnia spectra pellit. 218. 164. sagas & maleficos inermes reddit. 219. 165.

Præceptum scriptum contra dæmones maximæ efficaciæ. 221. 167.

Præsepia, stabula &c. rebus benedictis à maleficiis præservanda. 158. 115.

Præternaturale maleficium. 8. 3.

Pulveribus in cibum & potum injectis nocent malefici. 9. 5.

Purgantes animæ quomodo à spectris dæmoniacis dignoscendæ. 190. 140. quomodo adjuvandæ. 232. 181. & seqq.

R.

REcIpe pro forma balnei. 169. 121. pro massa nigra. 169. 122. pro forma olei seu unguenti. 170. 123. pro forma fumigationis. 172. 124.

Regulæ in benedictionibus dandis observandæ. 244.

Regu-

Regulæ dignoſcendi media licita à ſuperſtitioſis. 43. 37.
Reliquiæ Sanctorum maleficiatis applicandæ. 138. 100. dæmones ex loco infeſtato expellunt. 213. 155.
Remedia ſpiritualia contra ſpectra diabolica. 213. 154.
Res benedictæ cur quandoque effectu fruſtrentur. 167. 119. iis etiam malefici inficiunt. 10. 5.
Res fœtidæ maleficiatis nocivæ. 81. 57.
Ritualia non abſolutè jubent perquiri maleficii ſigna. 96. 70.

S.

SAcerdotes etiam mali cum fructu benedicunt. 166. 119.
Sacra quædam verba ad ſuperſtitionem applicantur. 55. 41.
Sagæ unde dictæ. 7. 2.
Sagæ infantes à parentibus ſignô Crucis communitos lædere nequeunt. 111. 83. infantibus à maleficio liberatis inſidiantur. 113. 83.
Signa poſiti maleficii non ſunt infallibilia. 17. 12.
Signa cognoſcendi maleficium ligaminis. 26. 21.
Signa maleficii alia certa, alia probabilia. 5. 1.
Signa maleficii latentis ubi perquirenda. 96. 69. igne benedicto concremanda. ibi.

Signa

Signa contraria apponere licet, ut destruatur maleficium. 98. 71. nisi positivus inde speretur effectus. 99. 72.

Signa dignoscendi Angelos bonos à dæmonibus. 186. 139.

Signa dignoscendi spectra diabolica ab animabus purgantibus. 190. 140.

Signa dignoscendi spectra diabolica à magicis, & animabus damnatis. 193. 141.

Somniferum maleficium. 11. 6.

Sortilegi quinam dicantur. 7. 3.

Spectra quid sint. 174. 126. quotuplicia sint. 175. 128.

Spectra animarum damnatarum rarissimè apparentia. 180. 132. Item 182. 135.

Spectra animarum purgantium rarò. 281. 134.

Spectra dæmoniaca & magica frequentissima. 182. 135. in quibus potissimum locis appareant. 185. 137.

Spectra diabolica quomodo à locis infestatis ejicienda. 197. 143.

Spectra diabolica quomodo ex locis infestatis exterminanda. 217. 163. an gladiis, aliisque armis lædantur. 225. 174. an licitè lædantur. 227. 175.

Spectra an lumine accenso arceantur. 228. 176. an odoribus, & suffimentis pellantur. 228. 177.

Spectra animarum damnatarum quomodo expellantur. 230. 179. an in loca deserta, & lacunosa mittenda. 232. 180.

Stabula, præſepia &c. rebus benedictîs à maleficis præſervanda. 158. 115.
Striges, quæ, unde dictæ. 7. 2.
Striges & ſagæ taciturnitatis maleficiô infectæ, quomodo curandæ. 134. 99.
Suffumigiis an ſpectra pellantur. 228. 177.
Superſtitio an poſſit committi in rebus ſacris, & quomodo. 68. 47.
Superſtitionis damnantur varii characteres & figuræ. 59. 43.
Superſtitioſæ curationes quæ ſint. 38. 30. & ſeqq.

T.

TAciturnitatis maleficium. 28. 24. quomodo tollendum, præſertim in ſtrigibus & ſagis à Judice torturæ ſubjectis. 134. 99.
Tempeſtates, grandines à dæmone excitatæ. 159. 116.
Terreſtres dæmones. 177. 130.
Textus S. Scripturæ ad fidem roborandam conducentes. 103. 78.

V.

VEneficam percutientem licet repercutere. 99. 73.
Venefici quinam dicantur. 6. 2.
Venenariô maleficiô plures interficiuntur. 18. 13.

Verba ſacra ad ſuperſtitiones adhibentur. 55. 41. & ſeqq.
Verbis ſolis à maleficis graviſſima cauſantur mala. 10. 5.
Veſtibus benedictis induuntur ſagæ torturæ ſubjiciendæ. 135. 99.
Unguenta diverſa non ſemper maleficiatis proficua. 173. 125.